

Giới thiệu Ủ Thì Làm Anh Hùng

Truyện đô thị nói về cuộc sống của Nguyên sau 4 năm hoán đổi thân xác với 1 "cao thủ ở dị giới". Vị cao thủ này ra đi để lại cho Nguyên 200 tỉ và... 1 cô bồ xinh như mộng. Mọi chuyện tưởng như yên bình nhưng do sự trao đổi qua lại giữa hai người mà "vách ngăn" giữa 2 thế giới sụp đổ. Cũng may vị "thần" đã đứng ra và lại nhưng một lượng "linh khí không lồ" và số sinh vật ma quái đã tiến vào.

Thế giới bị đe dọa nhưng... Nguyên nhờ mang trong mình trí nhớ của người có sức mạnh đỉnh cao nên nhờ lượng "linh khí rò rỉ" đã nhanh chóng đột phá liên tiếp các cảnh giới. Bốn năm làm anh hùng đã thỏa nguyện nhưng tình thế "quái vật xâm lăng", và cao thủ còn non yếu, vũ khí không có tác dụng nên Nguyên một lần nữa phải đứng ra lựa chọn. Ở ẩn mà yên thân hay ... làm anh hùng.

Cuối cùng cậu ta cũng quyết định. Ủ Thì Làm Anh Hùng hứa hẹn sẽ là tựa truyện thu hút nhiều bạn đọc trẻ.

Bạn đang đọc truyện Ủ Thì Làm Anh Hùng được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Trở Về!

Tóm tắt nội dung: Câu chuyện kể về cuộc sống của Nguyên sau 4 năm hoán đổi thân xác với 1 "cao thủ ở dị giới". Vị cao thủ này ra đi để lại cho Nguyên 200 tỉ và... 1 cô bồ xinh như mộng. Mọi chuyện tưởng như yên bình nhưng do sự trao đổi qua lại giữa hai người mà "vách ngăn" giữa 2 thế giới sụp đổ. Cũng may vị "thần" đã đứng ra và lại nhưng một lượng "linh khí không lồ" và số sinh vật ma quái đã tiến vào. Thế giới bị đe dọa nhưng... Nguyên nhờ mang trong mình trí nhớ của người có sức mạnh đỉnh cao nên nhờ lượng "linh khí rò rỉ" đã nhanh chóng đột phá liên tiếp các cảnh giới. Bốn năm làm anh hùng đã thỏa nguyện nhưng tình thế "quái vật xâm lăng", và cao thủ còn non yếu, vũ khí không có tác dụng nên Nguyên một lần nữa phải đứng ra lựa chọn. Ở ẩn mà yên thân hay ... làm anh hùng. Cuối cùng cậu ta cũng quyết định. Ủ thì làm anh hùng đi.

Trong một không gian mênh mông hư ảo, sương khói lượn lờ đầy về "tiền khế" có hai người đàn ông dáng cao gầy đang đứng đối diện nhau. Các bạn có thể nghĩ họ là thần, là tiên nhưng đều không phải. Một người trong đó mặc một chiếc quần kaki màu xám, áo sơ mi kẻ sọc, đi một đôi giày đen trông khá là "giản dị". Người đối diện với anh ta là một người đàn ông khác, quần soóc, áo phông thể thao mang logo Manchester United, chân mang đôi giày thể thao tay cầm quả bóng đá, có lẽ hẳn ta vừa đi đá bóng về? Chẳng lẽ một nơi "thần tiên" như vậy cũng có những người mặc trang phục "phàm tục" như vậy ư?

Dường như có một cơn gió nhẹ khẽ qua, màn sương khói dường như mỏng hơn một chút và chúng ta có thể thấy rõ đường nét trên khuôn mặt của họ. Nhưng... nếu nhìn kĩ... chuyện gì thế kia?

Hai người họ giống nhau như đúc, như là anh em sinh đôi vậy, cũng là gương mặt gầy gầy, cái mũi hơi lớn chút như đang cảm cúm. Nếu không có hai bộ trang phục khác nhau này, ta có thể cho rằng họ đang đứng trước một tấm gương vậy. Và nếu nhìn kĩ một chút, bạn có thể nhận ra điểm khác biệt nữa giữa hai con người đó- ánh mắt. Trong khi người mặc bộ đồ thể thao có ánh mắt như điện nhưng phảng phất chút gì đó luyến tiếc thì với người mặc trang phục bình dị kia ánh mắt của anh ta có vẻ gì đó trầm mặc, suy tư nhưng cũng đầy vẻ chờ đợi.

Chợt người đàn ông mang áo sơ mi cất tiếng:

- Tôi cảm ơn anh! Bốn năm tôi ở thế giới của anh là bốn năm tôi có những trải nghiệm không thể quên trong cuộc đời mình. Tôi đã được thỏa nguyện vọng tung hoành giang hồ, diệt ác trừ gian làm một anh hùng. Nay có đôi trở về tôi cũng không thấy gì đáng tiếc. Nếu chỉ là một giấc mơ thì giờ đây tỉnh lại tôi cũng không còn gì hối hận.

Người đàn ông mặc bộ đồ thể thao đập đập quả bóng trên tay mỉm cười:

- Hôm nay đúng là chúng ta được trở về với thế giới của mình, tôi tâm cảnh đã viên mãn, tùy thời có thể đột phá làm "thánh cấp" cao thủ. Cũng phải cảm tạ thế giới của anh rất nhiều.

Hai người sau những câu khách sáo ban đầu là những lời chia sẻ về cuộc sống, suy nghĩ của mình ở thế giới đối phương trong 4 năm. Họ ban đầu đều "lên gân" rằng không còn gì hối tiếc nhưng càng tâm sự, những cái lo âu, "nợ nần" của mình với thế giới mà có lẽ mình sẽ không bao giờ quay lại. Người mặc áo sơ mi nói:

- Tôi đang đuổi giết cái tên ác ma Vạn Huyết. Hẳn giết hại vô số sinh linh để tu luyện ma công, tội ác không thể tha thứ, anh về lần này thay tôi giết chết hắn.

Người áo thể thao cười lớn:

- Hắn mới có 8 sao đỉnh phong trong khi anh có sức mạnh 9 sao đỉnh phong mà cũng không giết được à? Để đó, tôi cũng ngứa mắt hắn lâu rồi mà chưa có dịp ra tay. Truyện này coi như tôi hứa!

Trong khi người mặc áo sơ mi còn đang ngại ngùng vì đã 4 năm mà còn chưa sử dụng thành thục được sức mạnh lớn lao mà thân thể người kia mang lại thì người áo thể thao cũng áy náy nói:

- Thực ra... tôi cũng đã làm chuyện “có lỗi” với cậu.

Người áo sơ mi trừng mắt lo lắng: Không phải hấn giết người đốt nhà, phạm pháp để cho cái xác khô của mình gánh mọi hậu quả đó chứ? Đường như thấy sự lo lắng trong ánh mắt của người nào đó, nhân vật áo thể thao đôi mắt vốn như điện, hào khí ngập trời cũng phải nén lại, đổi sang ánh mắt “đáng thương”:

- Không như cậu nghĩ đâu? Mọi chuyện còn giải quyết được.

Người áo sơ mi tưởng mình đoán đúng hết lên:

- Giải quyết được cái gì chứ? Anh chém người ta mất tay mất chân hay là phá hoại cái gì rồi. Nói trước là nhà tôi rất nghèo, không có tiền mà đền cho người ta đâu? Có khi còn phải vào tù nữa! Anh hại tôi như vậy là thâm hiểm? Anh biết không... Thế mà cũng đòi...

Người áo thể thao xoa tay trấn an cậu bạn bên kia nói:

- Không phải như vậy? Tôi không dám chém ai cả!

Người áo sơ mi thở phào nhẹ nhõm:

- Thế mà cũng (nhưng lại lo lắng hỏi). Hay là anh lại làm "trò đời bại" với con gái nhà người ta gây “hậu quả”. Chết rồi! Lần này thâm thật rồi.

Người áo thể thao cười ha hả nói:

- Cái cậu này! Bốn năm làm cao thủ mà chẳng luyện ra một chút tâm khí cao thủ à? Động chút đã than thở, kêu ca. Tôi cũng không phải là loại người tùy tiện đó. Nhưng... tôi đã lỡ tỏ tình với một cô nàng rồi.

Người áo sơ mi sau phút lo lắng, nhất là nghe thấy cái giọng “ngại ngùng” kia nhưng sau khi biết rõ anh ta cũng cười ha hả:

- Cái đó cũng không sao? Tỏ tình thất bại là do anh, tôi đây mới không xấu hổ, miễn là cô ta không phải chị em họ hàng của tôi là được! (Rồi lườm anh chàng áo thể thao) Anh không chọn đối tượng linh tinh đó chứ?

Người áo thể thao cười khò vì anh chàng có sức tưởng tượng quá phong phú này nói:

- Sao anh cứ suy nghĩ bĩ quan như vậy chứ? Tôi tỏ tình với một cô bạn cùng lớp. Thực ra cô ấy đã thu hút tôi từ cái nhìn đầu tiên, tôi tưởng đó là tình bạn. Bốn năm sau đó là 4 năm tôi và cô ấy ngày nào cũng gặp mặt, thỉnh thoảng lại cùng nhóm bạn chơi thân đi cùng với nhau nên... ngoài tình bạn ra tôi đã rung động thực sự rồi nên gần một tháng trước đây tôi đã ngỏ lời với cô ấy.

Người áo sơ mi lúc đầu lắng nghe với sự lo lắng nhưng sau đó cũng cười:

- Tình yêu sinh viên thôi! Không vượt quá giới hạn thì không sao cả. Anh lại mới ngỏ lời một tháng cũng không hề gì? Tôi sẽ tìm cách để mình “xấu xí” trước mặt cô ấy để cho người ta tự “đá đít.” tôi ra, sẽ không làm người anh thương phải khổ, được chưa?

Người áo thể thao cười ngại ngùng.

- Sao tôi chưa nói mà anh biết tôi định nhờ anh "giải quyết" nhẹ nhàng để tránh cho cô ấy phải đau khổ?

Người áo sơ mi vênh mặt đắc ý tỏ vẻ “nguy hiểm” còn người áo thể thao mỉm cười rồi thân nhiên tâm sự:

- Thực ra tôi tỏ tình với cô ấy trước khi trở về cũng là “trút đi một phần tâm ma”, nếu không nói có lẽ tôi sẽ hối tiếc cả đời. Thời gian bên cô ấy một tháng là thời gian tôi không thể quên! Dù cho sau này không còn gặp lại nhưng gặp người mình yêu và bên nhau dù chỉ 1 tháng cũng là quá đủ.

Người áo sơ mi tỏ vẻ thông cảm rồi cười xoa trêu đùa:

- Biết đâu đó, tôi lại nổi lên “lòng tham” cướp đi cô bồ của anh.

Người áo thể thao có chút gì đó suy nghĩ, khẽ nhíu mày nhưng cũng nhanh chóng dẫn ra, hần cười nói:

- Như vậy có gì là xấu chứ? Tôi đã không ở bên cô ấy thì anh thay tôi chăm sóc cũng được, người khác cũng không sao (cười gian nói) nhưng tôi lo cô ấy “ngứa mắt” với anh!

Người áo sơ mi cay cú hăm dọa:

- Anh tin tôi sẽ “làm thịt” cô người yêu anh 100 lần rồi đá cô ta ra đường không?

Người áo thể thao lo lắng nhưng ngay lập tức cười nói:

- Tôi không tin! Đọc quá khứ con người anh trước năm 18 tuổi, tôi biết anh không có chí khí, không có lập trường nhưng anh luôn là người tốt.

Người áo sơ mi cười thật thà:

- Dọa không được anh mà. Thời gian sắp đến rồi, anh có gì muốn nói không?

Người áo thể thao trở lại với ánh mắt uy áp nặng nề, xoay người biến thân một vòng đã hiện ra bộ giáp trụ hiên ngang, quả bóng trên tay bỗng biến thành cây gươm sáng loáng, sắc lạnh. Sau khi biến thân anh ta nói:

- Mạnh mẽ lên và hãy sống tốt!

Người áo sơ mi nhìn người kia thầm hâm mộ, vẫy tay hết lớn:

- Chúc anh thành công!

Cả hai người đều dần dần tan biến trở về với thế giới của mình, không gian huyền ảo đầy sương khói bao phủ này cũng từ từ tan biến mất.

Ở giữa một thảo nguyên trải rộng tương như vô tận, một thanh niên sau một giấc mơ nhẹ nhàng mở cặp mắt nhìn lên bầu trời đầy sao huyền bí ánh mắt của anh ta thay đổi liên tục như không ngừng nghĩ về những gì đã trải qua, một giọt nước mắt như giọt sương khẽ đọng, anh ta để mặc cho nó rơi. Sau khi giọt nước mắt đó rơi xuống, đôi mắt anh ta trở nên kiên định, sâu sắc lại thường, hần đứng dậy nhìn về phía xa thì thầm:

- Vạn Huyết, ta đến đây! Thánh cấp, hãy chờ đây!

Và trong nội tâm của hần thềm vang lên một câu:

- Vĩnh biệt người ta yêu.

Trong căn phòng nhỏ bé được xếp đặt ngay ngắn, một cậu thanh niên trẻ khác mở cặp mắt ra với vẻ hoang mang. Liếc mắt nhìn lên tờ lịch treo tường, hôm nay là ngày 5 tháng 3 năm 2014. Người thanh niên kia mỉm cười khẽ nói:

- Không phải là mơ!

Rồi đưa cặp mắt nhìn về gian phòng thân yêu của mình. Cách đây 4 năm, gian phòng của hần được trang trí theo phong cách “ồ lộn”, nói cách khác là vô cùng lộn xộn, quần áo, sách vở... vút lung tung hết cả, nếu không có mẹ hần mỗi ngày lên dọn không biết cái “ồ lộn” của hần qua ngày tiếp theo sẽ được nâng cấp lên ở con gì đây? Nhưng hôm nay nhìn lại, tất cả ngăn nắp một cách “quá thể” đến cả cái Laptop là thứ hần hay “ôm lên giường cùng ngủ” cũng đang được xếp gọn một góc trên bàn học. Nhìn xuống gầm giường, đồng quần áo bẩn hay bút tất lâu ngày hần “dầu làm của riêng” cũng không cánh mà bay. Hần lại trải qua miền man suy nghĩ, hần ngồi như vậy cho đến sáng hôm sau, khi những tia sáng mặt trời qua khe cửa chiếu xuống hần mới giật mình rời khỏi dòng suy nghĩ. Mọi thứ chỉ như một giấc mơ. Bốn năm sở hữu sức mạnh siêu nhiên với khả năng vượt trội, bốn năm tung hoành thỏa chí nguyện bản thân, bốn năm rời xa nơi hần sinh sống, đến một nơi xa lạ, một nền văn minh xa lạ với những con người xa lạ, hôm nay là ngày hần quay trở lại với thực tế đời sống của mình. Hôm nay là ngày bước chân khỏi cánh cửa này, hần sẽ chính thức một lần nữa trở về với văn minh của nhân loại và ánh sáng của Mặt trời, những thứ mà hần không được tiếp xúc đã bốn năm.

Đột nhiên, khi vùng dậy hần thấy trong túi áo như có vật gì đó. Lấy ra xem hần thấy một tờ giấy A4 được viết đầy chữ. Thì ra là bức thư dặn dò của “tên điên” đó trước khi về, đọc thử xem sao. Hần có gì “chăng chối” với mình không?

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Diệt Nhi Tiên Tử

Đột nhiên, khi vùng dậy hần thấy trong túi áo như có vật gì đó. Lấy ra xem hần thấy một tờ giấy A4 được viết đầy chữ. Thì ra là bức thư dặn dò của “tên điên” đó trước khi về, đọc thử xem sao.

Trong bức thư cũng không có gì nhiều, chủ yếu là viết về lời dặn dò về mối quan hệ những mối quan hệ mới và ảnh chụp của họ hần đã lưu trong Laptop, để cho cậu khỏi bị ngợp như "người rừng" trước những người bạn mới. Ngoài ra, cái làm cho người thanh niên kinh ngạc đó là. Người ra đi kia đã để lại cho hần một tài khoản ngân hàng với số dư 200 tỉ. Chiếc thẻ còn được để trong ví của hần, mặt khẩu thi được ghi lại trong tờ giấy này. Chẳng biết tên điên đó kiếm đâu được 200 tỉ nữa. Từ bé đến giờ do hoàn cảnh bố mẹ cũng khó khăn nên 20 triệu với hần còn là số tiền lớn chứ đừng nói là 200 tỉ. Thôi mặc kệ đi, tiền cứ vào túi mình là được, tên điên đó nguyên tắc như vậy chắc không giết người cướp của đâu, mà cướp cũng chẳng cướp nổi 200 tỉ ấy chứ? Suy nghĩ mông lung người thanh niên cười gian nói:

- Vì 200 tỉ đề lại, tôi sẽ giúp cậu.

Dưới nhà hắn nghe loáng thoáng tiếng nấu nướng, sau đó là mùi thơm bay lên. Mẹ đang nấu bữa sáng sao? Hắn bước xuống nhìn người mẹ dáng người cao gầy, gò má cao tuổi chưa đến 50 nhưng tóc đã điểm những sợi bạc. Bốn năm không gặp, tóc mẹ dường như đã bạc hơn, hắn nghĩ đến đó mà nhìn vào mẹ với tình cảm của 4 năm xa cách. Mẹ hắn quay ra thấy thằng con đàn mặt nói:

- Mày còn không mau thay quần áo đi Nguyên, hôm qua mày dặn mẹ nấu bữa sáng cho mày đi có việc còn gì?

À! Thì ra chàng trai của chúng ta tên là Nguyên- Nguyễn Phúc Nguyên. Năm nay đã 22 tuổi, hiện đang là sinh viên năm cuối của trường Học viện báo chí truyền thông. Từ năm 18 tuổi hắn đã đi đến “dị giới” chơi bời 4 năm, nhớ lại ngày này 4 năm trước hắn thấy mình quả nhiên là "gặp kì ngộ". Ngày này 4 năm trước là thời gian hắn vừa căng lên học mong tốt nghiệp 12 và ôn thi Đại học. Nhà nghèo nhưng bố mẹ không hề tiếc khi đầu tư cho Nguyên học hành nên người, ước mơ lớn của họ là mong cho cậu con thi đỗ Đại học, tương lai sẽ không phải khổ như hai người họ. Nguyên cũng biết điều đó nên cậu cố hết sức học hành, đêm hôm đó, cũng như mọi đêm khác, cậu bé đang học thì đột nhiên có một người lạ xuất hiện trong phòng. Người lạ này râu tóc bạc phơ, mắt sáng như sao. Tưởng mình một quả ngủ quên nên cậu bé cũng coi như đang trong mơ mà mặc kệ.

Khi ông cụ hỏi Nguyên có muốn “trao đổi thân xác một thời gian” với một người khác không thì cậu cũng cho đây là một thứ linh tinh trong mơ mà đồng ý, mơ mà, cứ thoải mái đi. Vậy là ông cụ dắt cậu đến gặp mặt anh chàng kia. Lúc này Nguyên vẫn cho là mình đang mơ cho đến khi ông cụ “tổng” cậu xuống một hoàn cảnh khác. Cậu vẫn cho là mơ cho đến khi... cậu thấy giấc mơ này quá dài. Từ đó Nguyên đã trải qua 4 năm độc hành, tự do tự tại, diệt ác trừ gian. Nếu đó là mơ thì giấc mơ dài này đáng để cậu mãi mãi không quên và là một "bài học" quý giá.

Bốn năm sau, cậu đã được trở về nhưng trí nhớ của thân xác đã nhập vào và trí nhớ 4 năm kia không hề mất đi, thời gian đã qua đi 4 năm. Là người theo chủ nghĩa hoài nghi đến đâu thì cậu cũng không thể phủ nhận rằng, mình đã gặp vận may lớn. Đặc biệt là khi ra cây ATM rút tiền, nhìn một bó tiền dày cộp toàn 500 nghìn cậu càng “tỉnh táo” hơn.

Cầm xấp tiền vài chục triệu, cậu bạn của chúng ta định nhét cho căng chiếc ví lép của mình nhưng “không thành” vì trong ví cậu vốn đã “trật kín” tiền mặt, mở cốp chiếc Wave đã cũ bố cậu đã mua lại của một người bạn để “treo thưởng” và làm động lực cho con trai cố gắng thi tốt này cậu nghĩ:

- Bố mẹ đã vất vả nửa đời rồi, có lẽ nên để họ sống thoải mái hơn.

Hôm nay là chủ nhật, bà là một nhân viên hành chính nên được nghỉ còn bố cậu là công nhân nhà máy nên theo ca trực vẫn đi làm. Nghe tiếng xe máy đến gần, đưa mắt ra cửa thấy con trai sáng sớm vừa đi đã về, mẹ cậu tỏ ra ngạc nhiên:

- Đề quên gì ở nhà hả Nguyên?

Cậu chàng định đưa cho mẹ số tiền nên khá tự tin nhưng nếu đưa biết giải thích thế nào đây. Giả sử như vậy nhé

Mình sẽ nói:

- Dạ sáng con ra Ngân hàng lấy tiền nên về sớm... Đây là số tiền con kiếm được, mẹ hãy cầm lấy...

Cậu bạn của chúng ta ngại ngần khó nói gãi đầu gãi tai, mẹ cậu thấy thế cười:

- Làm thêm được thì giữ lấy mà tiêu chứ tháng nào cũng đưa mẹ làm gì?

Nhưng khi thấy số tiền quá lớn, mẹ cậu nghi hoặc, nghiêm giọng nói:

- Nguyên! Nói cho mẹ, tiền này mày lấy ở đâu?

Cậu bạn của chúng ta thành thật:

- Dạ, là con kiếm được mà.

Thấy vẻ mặt cậu con “đần đần” trông không có vẻ gian dối, mẹ cậu vẫn truy xét:

- Mấy tháng trước mỗi tháng mày đưa mẹ có 2 triệu mà sao giờ có tận 50 triệu?

Nguyên gạt mình, gãi đầu gãi tai đành “bốc phét” nói:

- Dạ... con... đánh đề!

Bà mẹ nhìn Nguyên như quái vật, thằng con ngoan của bà... Bà ném tiền xuống đất nói:

- Làm ăn học hành không lo lại đi cờ bạc. Cầm tiền của mày rút đi, tao chết đói cũng không cần số tiền này.

Nguyên tỏ ra ăn năn hối hận cố bịa ra cái lí do hợp lí chút.

- Mẹ, con cũng chỉ lần đầu mà! Thằng bạn con nó rủ, con cũng chơi cho biết, ai ngờ con bảo nó đánh 1 nghìn nó đánh tận 1 triệu, cũng may mà trúng nếu không con lại phải nhịn ăn tháng này.

Mẹ cậu vẫn nghiêm khắc:

- Từ nay tao cấm giao du với cái loại ấy. Tao chỉ thấy người ta bán nhà bán cửa chứ chưa thấy ai kiếm được tiền từ cò bạc. Lần này tao bỏ qua chứ mày mà ham kiếm tiền bằng trò đó nữa thì đừng có gọi tao là mẹ. Mày khôn hồn thì chăm chỉ làm ăn chứ đừng trông vào mấy trò may rủi.

Nguyên giật mình vỡ mộng rồi đàn mặt không biết nói gì để có thể đưa cho mẹ số tiền hợp lí! Nên nói:

- Con... con quên ví ở nhà.

Rồi thần mặt suy tư, với bố mẹ cậu thì lương tháng đã là đủ cho cả nhà, họ làm việc vì gia đình, vì cậu cho nên sẽ không vì được một số tiền mà từ bỏ công việc, ở nhà hưởng thụ. Mất đồ hoe, cậu trầm nghĩ, mình phải nhanh ra trường, nhanh tìm một việc làm tốt để tháng nào cũng đưa cho mẹ thật nhiều tiền, để cả nhà được sống thoải mái. Chấm dứt dòng suy nghĩ, Nguyên xấu hổ vô cùng, bóng điện thoại di động đồ chuông. Nguyên vội vàng lấy tay móc ra chiếc điện thoại Nokia 525 ra xem, màn hình hiển thị tên người gọi là “Diệp Nhi Tiên Tử” cười thầm: Thằng điên này lưu danh bạ cũng điên luôn. Bên kia đầu dây là thanh âm trong trẻo của một cô gái:

- Alo anh đang ở đâu vậy? Em chờ suốt 10 phút rồi nha.

Nguyên ngơ ngác tỏ vẻ không hiểu:

- Alo ai vậy? Có nhầm máy không?

Đầu máy bên kia là giọng nói ngớ ngẩn:

- Cho hỏi lại bên kia có phải anh Nguyên không ạ?

Cậu bạn than thầm trong bụng: "Hình như con bé "người yêu" cũng tên là Diệp Nhi, thôi chết em “người yêu hờ” có hẹn, thế mà thằng điên kia không nhắc trước gì? Mà Diệp Nhi thì Diệp Nhi đi còn bày đặt Diệp Nhi Tiên Tử, ai mà biết được với nhà anh". Bà mẹ Nguyên ngẫu nhiên đi ngang gần cậu cũng nghe loáng thoáng thấy thanh âm cô gái trong điện thoại và nở một nụ cười bí hiểm. Đợi cậu con đàn mặt cúp máy, bà lên tiếng:

- Người yêu rù đi chơi cơ đấy?

- Dạ! Đầu có. Nguyên đỏ mặt gãi đầu gãi tai như bị nói trúng.

Thấy biểu hiện của cậu con quý tử bà trêu chọc.

- Thế hả? Mày chối thì sau này có đất về tao cũng không đồng ý!

Nguyên vội chạy như bay lên nhà, dỡ phần tư liệu về Diệp Nhi ra đọc qua một lượt, cố ghi nhớ số địa chỉ và mấy cái "kí niệm" để có gì còn ứng đối. Bà mẹ bực mình ngược lên quát:

- Bọn rù đi chơi thì đi đi.

Rồi nghĩ thầm: Chắc cu cậu xấu hổ không dám đi, vẽ truyện, đăng nào sau này chả "qua tay" của bà già này hết. Rồi mỉm cười lắc đầu tiếp tục công việc gia đình.

Nguyên vừa đọc tư liệu vừa nói vọng xuống:

- Có gì để sau nói nha mẹ!

15 phút sau, khi đã "tiêu hóa" xong đồng tư liệu, Nguyên nhanh chóng chạy ra ngoài nhảy lên xe, nổ máy. Mẹ cậu đang dở việc cũng nói vọng ra trêu chọc:

- Tôi tưởng cậu không đi?

Nguyên cười khổ cũng nói vọng vào đáp:

- Hôm nay con bận thật mà!

Bà mẹ mỉm cười nói thầm:

- Tiên sư bố nhà anh! Để xem tối nay về anh có "thoát" được không?

15 phút sau, ở một con đường vắng lặng trong khu Đô thị mới Việt Hưng, một chiếc xe máy đang từ từ đi chậm lại dọc khắp con đường đó, đã đi lại suốt 3 vòng nhưng cậu chàng Nguyên vẫn không thấy cô "Diệp Nhi Tiên Tử" kia đâu. Sau khi qua Laptop tra tư liệu biết địa chỉ cô nàng, anh chàng đã đi thẳng một mạch nhưng đã quên không xem kĩ tấm ảnh vì file ảnh để ở một khu vực khác mà lúc đó đang rất gấp nên anh bạn cũng không biết cô bạn này là ai cả? Cái khó ló cái khôn, Nguyên lượn như xe ôm chờ cô ta ra gọi vậy, ai bảo không xem cho kĩ. Vừa lượn lờ dưới hàng cây bằng lăng mới trồng vài năm ở khu Đô thị mới này mà chàng trai của chúng ta vừa bực mình “Tiên Tử cái khi gió gì cơ chứ? Bảo là đợi sẵn mà thấy đũa nào đâu”. Trách người mà chẳng trách ta, ai bảo cậu chàng "bò bom" cô nàng đến cả gần 1 giờ đồng hồ rồi cơ chứ? Nếu còn chờ, hẳn phải là một người phụ nữ

"Kiên trì" lắm. Nhưng Nguyên bực mình cũng phải thôi vì cậu đang "đau đầu" nhớ lại "hành trình tìm kiếm" này.

Vài phút trước trước, thấy một "cô em" đang lững thững đi dạo, anh chàng vội chạy đến gần, cô nàng trông từ sau lưng khá là hấp dẫn, dáng người thanh mảnh, tóc màu hạt dẻ chân dài miên man, cậu bé nghĩ thầm: "Chắc là đây rồi" và chạy xe đến gần dịu dàng gọi:

- Diệp Nhi Tiên Từ!

- Đồ điên.

Cô nàng quay ra mắng, Nguyên mới nhìn rõ "dung nhan" tuyệt sắc kia, đó là sắc đẹp của một "cô gái kinh dị như ma Thái" hiện ra. Anh chàng của chúng ta hết hồn quay xe đi thẳng vừa đi vừa thầm an ủi: "May mà không phải."

Người thứ 2:

- Muốn làm quen cũng phải có phương pháp chú em à!

Người thứ...

- Mày muốn chết không thẳng chó (Nói xong vác túi xách nện tứ tung)

Tìm mãi không thấy mà toàn vươngong phải cái gì đâu đâu, tức mình, cậu chàng ghé vào quán Cafe cạnh đường nghỉ thăm:

- Kệ xác con Tiên Từ với điên tử đó đi, bực mình quá.

Sau khi dựng xe bước vào quán cafe trang trí khá trang nhã với tông màu nâu là chủ đạo này, chàng trai vừa gọi một ly cafe vừa nhìn ra hai bên đường xem có thấy bóng con gái nào đang đợi hay không? Cafe chưa kịp ra, ngồi chưa ấm chỗ thì anh chàng của chúng ta đã thấy có bàn tay vỗ vào vai mình. Không thèm quay ra sau, anh chàng bực mình:

- Gọi rồi mà? Cứ thế mang ra đi.

Rồi lại tiếp tục nhìn qua nhìn lại phía bên ngoài quán, nhưng cái tên nào đó vẫn cứ vỗ vai trêu chọc. Bực mình, cậu bạn quay lại định cho tên phục vụ bài học thì chợt dừng người. Ở bên kia, nào phải tên phục vụ đâu mà là một cô nàng xinh như mộng, mái tóc xoăn nhẹ màu phớt tím ôm lấy gương mặt trái xoan được đáng yêu đang có "nặng ra" một "nụ cười nhăn nhó" trên môi nàng, đôi mắt đen lấp lánh đang nheo lại nhìn vào cậu bạn với vẻ "muốn giết người", chiếc mũi dọc dừa xinh xắn đang héch lên đầy vẻ "thái độ" với cậu bạn, một thân hình thon thả, yếu điệu cân đối như người mẫu đang tạo ra một bộ dáng hết sức "giang hồ" chống tay lên ngang hông để dành riêng cho cậu trai trẻ. Ôi con gái thời nay là vậy sao?

Nguyên hết dừng người vì vẻ đẹp lại bất ngờ với thái độ "ăn cần" mà nàng dành cho hắn nên đầu óc trở nên rối bời, một ý nghĩ lóe lên và cậu ta lập bập theo "bà!":

- Diệp... Diệp Nhi Tiên Từ.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cùng Tiên Tử Dạo, Xe Biển Mất Khốn Khổ Anh Đành Gọi Taxi

Cô nàng nhìn có vẻ đang "tạo dáng ngộ ngáo" kia nghe cách gọi "kì cục" của Nguyên thì phì cười, thu hồi lại bộ dạng như muốn ăn thịt người kia, nhu hòa ngồi xuống bên cạnh Nguyên mỉm cười như nắng xuân nũng nịu nói:

- Vâng! Diệp Nhi Tiên Từ đây. Anh hôm nay lại dám bắt tiên tử phải đợi mãi cả chân, biết tội gì không?

Cô nàng đẩy vẻ tự nhiên nhưng nụ cười vô thức của cô nàng đã làm cậu bạn của chúng ta "hóa đá" mất rồi, nhìn nụ cười đó, anh bạn của chúng ta thề rằng, đó là hình ảnh đẹp nhất về một người phụ nữ anh từng gặp. Nhìn vẻ mặt say đắm của cậu bạn trai, Diệp Nhi đứng lên xoay người một vòng khoe chiếc áo màu xanh da trời nói:

- Em mặc chiếc áo này đẹp chứ?

Nguyên nuốt khan một ngụm gât đầu như gà mổ thóc. Cô bạn này chính là hoa khôi không chỉ của cả lớp mà còn là của cả trường mà, mặc gì chả đẹp thậm chí đầu óc đen tối của cậu bạn còn nghĩ thầm "mặc càng ít sẽ càng đẹp hơn" nhưng cậu lập tức dẹp ý nghĩ điên khùng đó. Thấy cậu bạn trai cứ cười ngơ ngếch từ nãy giờ, Diệp Nhi lấy tay sờ vào chán cậu quan tâm

- Hôm nay anh bị ốm à? Sao nhìn mặt khó chịu thế?

Cậu bạn cười khỏ trong lòng "có người yêu như cô em đây không ốm cũng lạ" nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ bình thường nhất có thể:

- Không... không sao! Chỉ là hôm nay thấy em xinh hơn mọi hôm.

Cô bé Diệp Nhi mỉm cười hạnh phúc ra về: Chỉ giỏi nịnh. Từ khi gặp Nguyên cách đây gần 4 năm, cô thấy cậu là một người mạnh mẽ, cá tính, quyết đoán, càng ở gần cô càng bị mê hoặc và ảo tưởng bởi vẻ đẹp tiềm ẩn trong cậu. Cô đã vẽ ra vô số hình tượng hoàng tử nhưng trong số rất nhiều, cô lại thấy ở anh bạn cùng lớp này nhiều nét nhất, dù cho Nguyên không đẹp trai nhất, không cá tính nhất, không khéo nói nhất nhưng... có một cái khí chất đặc biệt nào đó ở anh, đó là nhận định chung của các cô gái. Nhưng cô đâu biết là Nguyên bây giờ đâu phải "Nguyên của ngày hôm qua" nữa, cậu bạn trai của cô đã đi về nơi mình đến, về một thế giới xa lạ và chỉ còn thể xác với một linh hồn khác cho cô mà thôi.

Ngồi trong quán cafe nói chuyện, cô bạn càng tỏ vẻ bất ngờ với Nguyên, thái độ của anh ấy, cử chỉ của anh ấy... chẳng lẽ đây là anh em sinh đôi gì đó của Nguyên hay sao? Thế là hủy luôn kế hoạch xem phim, cô ngồi đây "hồi cung" cậu bạn trai, cũng may là về cô Diệp Nhi này, tư liệu chữ viết lưu lại khá nhiều nên anh chàng nhanh chóng ứng đối không đến mức lộ tẩy. Diệp Nhi sau một hồi "tra khảo" thấy vẫn là Nguyên thì mừng lắm nhưng... tại sao anh ấy thái độ hôm nay lại khác lạ vậy? Hay là... anh ấy gặp chuyện gì?

Nguyên sau phút giây ứng đối cũng đã quen thuộc và "thích ứng" hơn trước cô "người yêu" của mình. Nhìn đồng hồ đã gần 11 giờ trưa, anh lên tiếng:

- Hay là mình đi ăn rồi đi xem phim nhé! Chẳng phải em nói hôm nay có phim gì đó hay lắm mà?

Cô bạn mỉm cười:

- Xem phim chắc chắn phải đi... nhưng anh cũng không được dấu em!

Nguyên lo sợ nghĩ thầm, lộ rồi sao? Giải thích sao đây? Cô bạn nói:

- Anh có chuyện gì khó khăn phải không? Em thấy anh hôm nay lạ lắm.

Nguyên thờ phào nhẹ nhõm: May mà chưa bị lộ bèn nhanh chóng ứng phó:

- À thì hôm nay ngày 5 tháng 3 rồi, mấy hôm nữa là mùng 8 tháng 3 rồi, đang lo chuẩn bị quà cho em chứ gì nữa? Tính suốt mấy hôm, đêm qua còn không ngủ đây này!

Nhìn vào đôi mắt hơi thâm quầng thiếu ngủ của bạn trai, cô nàng âm áp cười rồi tru môi nói:

- Cần gì chứ? Chỉ cần có anh ở đây là món quà lớn nhất với em rồi.

Anh bạn cũng thầm phục khả năng "chém gió" của mình, sau đó dắt cô bạn đi ăn cơm, xem phim, đi cafe chém gió.... với tất cả những gì một thằng FA 18 năm, chưa từng có kinh nghiệm dẫn gái đi chơi. Cũng may cô nàng Diệp Nhi kiêu kì cũng chỉ có anh chàng Nguyên này là bạn trai đầu tiên nên cũng không biết mấy chỗ "câu giờ nhảm" mà anh bạn dẫn đi chả lãng mạn chút nào ngoài cái ý nghĩa "câu giờ".

Vừa đi chơi với người đẹp Nguyên vừa tự nhủ: Không phải người đẹp thì cái gì cũng tốt, riêng khoản cô nàng trong chưa đến một ngày đã làm mình "đứng hình" mất mấy lần cũng đủ biết độ nguy hiểm của phụ nữ là như thế nào? Rồi nham hiểm nghĩ: Nên "đá" cô nàng này không? Quả thực theo ý đồ ban đầu, anh bạn định đến đây sẽ nói "lời chia tay" hay "lời xin lỗi" gì đó với cô nàng này luôn hoặc sẽ "diễn trò hề" để cô nàng này chán ghét nhưng... Khi gặp cô nàng xong thì sắc đẹp của cô ta lại làm cho cậu bạn không thể "phun" ra những lời trái lương tâm đó, hơn nữa đi với gái đẹp người ta nhìn vào nhiều, diễn trò lộ bịch càng khó hơn, thôi "cho cô bé cơ hội" Nguyên nghĩ thầm. Một tháng, chỉ một tháng thôi, nếu mình "chịu được" thì sẽ "yêu thật" luôn, nếu không chịu được thì có lẽ "giải tán" cũng không muộn. Vừa nghĩ hân vừa đắc ý là mình đã "hot" đến nỗi cho một cô bé xinh như hot girl "cơ hội được cưa" cơ đấy.

Thấy Nguyên tự nhiên cười "gian tà" Diệp Nhi sờ gai óc vỗ vai cậu bạn trai hỏi:

- Này, anh làm gì cười ghê thế? Nghe đều lắm ấy.

Nói xong cô bạn khúc khích ngồi phía sau cười, Nguyên ý thức được mình lỡ "cười gian" vội vàng húng hắng ho điều chỉnh nói:

- À, nghĩ đến một bài báo mà anh lại buồn cười thôi mà.

- Bài gì anh? (Diệp tò mò)

- Vụ án về việc những nạn nhân nữ bị giết khi đi một mình (Nguyên chém gió)

Diệp lẩm nhẩm ngẫm nghĩ hồi lâu nói:

- Làm gì có bài báo nào như vậy? Anh nhớ nhầm không?

Nguyên đưa cô bạn đến tận đầu con phố nơi nhà cô bạn ở đó rồi dừng xe bước xuống quay mặt ra phía sau vừa nói vừa nhìn chăm chăm như "ăn thịt" cô đến nơi trêu:

- Đường xá vắng vẻ thế này? Nếu anh là hung thủ thì chẳng phải lên báo rồi hả? Ha ha

Diệp Nhi xuống xe cười nói:

- Đúng là đồ gian ác. Em đáng yêu vậy cũng nỡ giết sao?

Xuống xe xong cô nàng mới giật mình :

- Nhà em dưới kia một đoạn nữa mà? Sao hôm nay anh lại dừng ở đây thế?

Cậu bạn cười xoa nghĩ thầm : Biết nhà em ở đâu đâu, cứ đưa đến đầu phố cho lành, nhưng cười nói:

- Tại anh muốn dắt em đi bộ một đoạn, bây giờ trăng đẹp thế này không ngắm tiếc lắm.

Diệp Nhi ngược đầu nhìn vành trăng đầu tháng đang mảnh như cái lá lúa cười then thùng nói :

- Muốn ở cạnh em thêm một lúc cứ nói đi lại bày trò, làm gì có trăng mà ngắm?

Anh bạn của chúng ta ngẩng đầu mới ý thức được là mình bí quá hóa liều, chém gió linh tinh nên xấu hổ, dắt người yêu "hùng hục" đi đến qua cả nhà cô bé. Đến lúc cô nàng của chúng ta giăng co một hồi, anh bạn mới biết là mình đã đi quá xa, cười ngại ngùng lần nữa, anh bạn lí do :

- Khu này mấy cái biệt thự thiết kế giống nhau quá, anh lại quên nhìn số nhà.

Cô nàng lại cười ầm ập cùng nhau đi dạo thêm một vòng nữa với anh chàng nghĩ thầm: "Em biết anh muốn ở lâu bên em hơn mà". Đến nhà số 27, cô nàng dừng lại quyến luyến tạm biệt chàng chai rồi chạy vào nhà như chủ thổ con. Nguyên đứng từ xa thần thờ nhìn theo rồi lắc đầu tự trách:

- Mình có bị ối quá không? Lại đem cô bé đáng yêu như vậy... làm trò đùa, làm thứ "thừa kế"

Nhưng nghĩ vu vơ một lúc, anh chàng lắc đầu cố xua những ý nghĩ lung tung ra vừa đi vừa tự kỉ:

- Bình thường thôi mà, thằng "bổng dung có gấu" chả thế? Hơn nữa ta đây còn chưa làm gì sai? Chỉ "giúp bạn" một tay thôi.

Vừa đi vừa tự kỉ an ủi làm cho "tâm linh" của hắn nhẹ nhàng hơn, nụ cười khi nhớ về gương mặt và cả một ngày bên nàng khiến hắn không kìm nổi cao hứng ngẫu ngao hát vài câu. Nhưng khi về đến đầu phố, cậu chàng của chúng ta giật mình. Xe đâu??? Lục trong túi không thấy chìa khóa, cậu bạn đã quên mất khi xuống xe phải rút chìa rồi. Thực ra với những thanh niên đã 4 năm mới đi xe máy như cậu thì quên là chuyện thường nhưng... để mất con ngựa yêu quý kia mới là chuyện lớn. Nguyên nghĩ bụng: Chắc lại đồng chí nào đi qua "tiện tay dắt hộ" rồi, thôi chết, còn 50 triệu ở cốp xe nữa.

Tiếc của, anh chàng định lên công an phường trình báo nhưng do trời đã tối muộn nên... đóng cửa, thôi thì chả thèm tìm nữa, anh bạn bực mình. Xe đã cũ thì chớ lại còn bị trộm, đã thế anh dứt khoát mua xe mới, tiền trong cốp coi như "khuyến mãi" tên trộm kia đi, đằng nào... mình cũng còn nhiều lắm, coi như "đỏ tình đen vận", tự dung kiếm được em xinh như mộng làm người yêu, mất thế chứ mất nữa cũng... đáng.

Nhưng mua sắm là truyện của sau này, em xinh kia thì câu truyện về sau thế nào chưa rõ, còn giờ đây anh bạn của chúng ta lại phải ngậm ngùi đi taxi về?

Về đến ngôi nhà nhỏ của mình, Nguyên thấy bố mẹ ngồi sẵn ngoài phòng khách có vẻ như đang đợi mình về. Không lẽ có truyện? Thấy con về, bà mẹ lên tiếng?

- Đi đâu giờ mới về?

Nguyên đỏ mặt mặt vâng ạ dạ thưa mãi không ra lời, bố Nguyên thấy thế cười ha hả nói:

- Mình cứ dọa nó thế? Ra đây bố bảo?

Nói rồi vẫy tay với Nguyên, cậu bé mừng quá, cũng đã bốn năm rồi cậu mới gặp lại bố nên hí hửng chạy qua, bố cậu đợi cậu ngồi xuống vỗ cho cậu một cái thật mạnh vào vai làm Nguyên cũng phải căng người lên nói :

- Thằng này khá! Có bạn gái mà dẫu cả bố lẫn mẹ. Có gì mày cũng phải dắt về ra mắt để bố mẹ xem nó thế nào?

Nguyên bất ngờ quá, hiểu nhầm rồi bố mẹ ời nên áp ứng :

- Dạ.... dạ

Mẹ Nguyên cũng bỏ vẻ mặt hình sự cười nói :

- Dạ cái gì? Nó con cái nhà ai? Nhà cửa thế nào? Học hành đến đâu...

Nguyên choáng với kiểu hỏi quá cận kề hơn cả lấy khẩu cung của mẹ vội vùng dậy chạy lên phòng vừa chạy vừa nói vọng ra sau:

- Không phải như mọi người nghĩ đâu!

Hai vị phụ huynh thấy đứa con độc nhất “thẹn thùng” chạy cả lên phòng vội cười bàn tính với nhau cứ như ván đã đóng thuyền rồi vậy. Sau một hồi bàn bạc, bố cậu thở dài nói:

- Cũng mong nó ra trường rồi nhanh chóng ổn định, nếu không sau này lại làm khổ con nhà người ta!

Bà mẹ cũng gật đầu bàn tính:

- Thế chỗ bạn cũ của ông thế nào? Ông ấy là trưởng phòng gì đấy chắc cũng xin được cho con mình làm phóng viên chứ?

Ông bố lắc đầu nói:

- Cũng khó khăn lắm, bây giờ việc làm lúc nào cũng khó khăn, ông bạn tôi nói có quan hệ mà không có... (ông lắc đầu nói) thì cũng khó được. Thời thì tùy vào nó tự lực cánh sinh vậy, chúng mình giúp nó cũng chỉ được đến thế.

Cậu chàng lên phòng trút những tâm tư của mình vào một mảnh giấy nhỏ rồi gấp lại đem nhét vào một "chiếc hộp bí mật", cái mà từ nhỏ đến lớn, mỗi lần có chuyện "xui xẻo" bức tức cậu sẽ cậu sẽ "ghi lại", nhét vào và sáng hôm sau sẽ không bao giờ còn "buồn" vì chuyện đó nữa, mảnh giấy cậu chỉ ghi vắn vệt hai dòng chữ:

Cùng tiên tử dạo, xe biển mất

Khốn khổ anh đành gọi taxi

Rồi sau đó tắt đèn, lăn ra chìm vào một giấc ngủ thật ngon, giấc ngủ đầu tiên từ khi Nguyên trở về từ "dị giới".

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hìng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đá Bóng Giao Hữu.

Sáng hôm sau! Trong gian phòng nhỏ bừa bộn quần áo vứt lung tung, tiếng chuông điện thoại reo vang làm cho cậu trai trẻ đang say ngủ bừng bừng dậy. Cậu vội vàng tìm chiếc điện thoại đang “phá giấc mơ đẹp”.

Mắt nhắm mắt mở, anh chàng của chúng ta nhấc máy ngáp dài một tiếng rồi nói:

- Ai vậy?

Bên kia vang lên giọng nói hào sảng oanh oanh.

- Chưa dậy à ông tướng? Tôi Cường đây, chiều nay bên Sư phạm hẹn mình đá một trận, ông bận gì không? Mà bạn cũng phải đi, quyết đấu sinh tử mà không có tiền đạo chủ lực thì đá gì nữa? Ông không đi đừng nhìn mặt anh em!

Rồi không chờ cậu bạn phản ứng đã tắt máy cái rụp. Nghe tiếng tút...tút đầu dây bên kia, cậu bạn Nguyên tỉnh ngủ thầm than:

- Tôi có biết đá bóng đâu chứ?

Không phải không biết mà là cậu bạn của chúng ta suốt từ lớp 6 đến lớp 12 chưa hề chạm lại vào quả bóng, một là do tập trung học, hai là do cái kí ức “đá thua” phải chui qua háng đám bạn hàng xóm hồi nhỏ (trẻ con mà, hình phạt cũng rất là bá đạo, TG: Hồi nhỏ ta cũng thế), thua một trận còn được chứ hôm nào cũng thua nên thằng bé hàng xóm nói:

- Thôi mày khỏi đá, đứng ngoài xem đi, mày về đội nào đội ấy thua, tao không chơi với mày nữa.

Kể từ đấy Nguyên không bao giờ đá bóng nữa, một vì một hai chính là vì... cái “quá khứ đen tối” kia. Ấy thế mà một tên "6 năm không đá" giờ lại là "chủ lực" mới chết. Chưa kịp hết bức xúc, nghĩ ngờ thì chuông điện thoại lại vang, lần này người gọi là Diệp Nhi Tiên Tử. Cậu bạn của chúng ta quảng hét lo nghĩ lên 9 tầng mây, về mặt hơn hờ nghe điện thoại:

- Alo anh đây!

Giọng của cô nàng vang lên phía bên kia:

- Nghe nói chiều nay trường mình “quyết đấu” với bên Sư phạm, do bên đó có “lợi thế sân nhà” nên em đã liên hệ với đám bạn nữa rồi, chắc chắn sang ủng hộ đội mình, các anh cố lên nha. Moa moa moa chụt chụt.

Cậu chàng Nguyên giật mình:

- Có đến mức như vậy không đó? Có trận đá bóng cũng phải có đội cổ vũ. Không biết là đá giao hữu hay tranh Cúp thế giới đây chẳng biết nữa?

Nhưng cậu chàng đâu biết là đội bóng đá của trường Báo chí vốn không được ngó ngang vì ... quá yếu nhưng từ khi có khóa của Nguyên đến, bóng đá của trường lập tức nâng lên tầm cao mới, đã ngang hàng thậm chí còn nhỉnh hơn chút so với những trường “số má” như Xây Dựng, Bách Khoa... chính vì thế, các sinh viên đang lấy làm hãnh diện vì có một đội mạnh, các giảng viên đã rất chú ý động viên đội bóng đang là “thế hệ vàng”, là niềm tự hào của trường.

Một đội bóng đá của trường Đại học muốn phát triển mạnh phải xem nhiều yếu tố. Những trường như Bách Khoa hay Xây Dựng vốn mạnh là vì họ sinh viên nam nhiều, rất nhiều, cứ vài sinh viên lại có một người mê bóng và đá bóng, cứ vài người đá bóng lại có một người có kĩ năng... cứ thế họ xây dựng được đội bóng mạnh. Một số trường khác đành phải lép vế vì sinh viên Nam tương đối ít hơn, tỉ lệ có cầu thủ xuất sắc ít hơn. Dị dạng nhất đương nhiên là trường Sư Phạm vì trường này đội bóng mạnh- yếu không liên quan đến Nam- nữ nhiều hay ít mà liên quan đến tố chất của khóa sinh viên Khoa Giáo dục thể chất. Đó là những tinh anh, thi vào trường nhờ tố chất thần thể rất tốt nên không có truyện “mù thể thao” hay kĩ năng kém. Đặc biệt trường Sư Phạm năm nay có “Bộ tứ siêu phàm” mới nhập học. Qua nhiều lần thách đấu đã đánh bại hết cả Xây dựng, Thủy lợi lẫn Bách khoa, mục tiêu tiếp theo họ muốn “xô đổ” là Báo chí, nơi có sự đóng góp của “Siêu sao cấp trường” Phúc Nguyên và bộ ba hộ công “tam kiếm sĩ” phía sau. Sơ đồ 4-5-1 của Báo chí trở nên vô cùng lợi hại với Nguyên, một cây săn bàn sánh ngang CR7 hay M10 của trường.

Trưa hôm đó, sau buổi học, Nguyên- Diệp Nhi xuống căng tin với ánh mắt ngưỡng mộ của các sinh viên cả nam lẫn nữ. Sinh viên nam thì ghen tị với Nguyên của được “hoa khôi trường”, sinh viên nữ thì hâm mộ Diệp Nhi được “cặp kè” với “thần tượng” nhưng dù sao vì họ là đôi gian phu dâm phụ à nhầm trai tài gái sắc nên mọi thứ đều được cho là rất bình thường.

Lần đầu ngồi ăn trong cảnh cứ một phút phải bị người ta liếc ít nhất một lần, Nguyên thấy... nuốt không trôi. Diệp Nhi thấy vẻ mặt âm u của Nguyên thì quan tâm nhưng anh chàng vẫn tỏ vẻ “không sao hết”. Nguyên lấy cớ.. về lấy đồ chiều đá bóng mà một mình “chuồn” về nhà... ăn cơm với mẹ cho “an toàn”.

Chiều hôm đó, chạm dừng xe bus ở cổng trường Báo chí và đoạn đường Xuân Thủy- Cầu Giấy như đông hơn mọi ngày khi đoàn sinh viên trường Báo Chí tràn về phía Sân bóng của trường Sư Phạm. Hai trường vốn là “hàng xóm” nên đi bộ, xe bus sang cổ vũ tuy có xa chút nhưng có không khí hơn và đương nhiên... sinh viên là phải tiết kiệm, đặc biệt là khi xăng đang tăng đến gần 30.000 một lít. Cổ động viên bên Sư Phạm cũng không hề ít, những sinh viên ở Kí túc xá, những sinh viên trống tiết đều tụ tập hết xuống sân vận động để cổ vũ đội nhà.

Sân đá bóng của Đại học Sư phạm vốn chỉ là nơi để tập luyện nên không hề có một hệ thống khán đài riêng, không có sân cỏ mượt mà, chuyên nghiệp nhưng ít ra với giới Sinh viên, nó cũng là sân bóng “tương đối ổn” vì không phải trường nào cũng là Bách Khoa và sân nào cũng như Mỹ Đình, “ngon-bổ- rẻ” là những thứ sinh viên cần. Số cổ động viên của cả hai đội lên đến gần 1000 nhưng sân ... quá đơn sơ đã khiến chưa đến nửa số khán giả có thể quan sát, số còn lại cũng chỉ đứng sau hàng rào chắn để ủng hộ cho... khí thế.

Nguyên đến hơi muộn thấy không khí chẳng kém gì “Bóng đá chuyên nghiệp” cũng choáng. Thấy “sát thủ” đến các đồng đội dắt Nguyên vào phòng vệ sinh cách đó không xa để thay quần áo. Một cậu bạn to cao nước da ngăm ngăm bánh mặt vỗ vai Nguyên:

- Sao đến muộn thế? Bọn mình suýt nữa phải gọi cho Diệp Nhi đi “tóm” cậu.

Nhìn thấy lưng áo số 8 có chữ Cường. Steven của cậu bạn, Nguyên đã biết cậu ta Nguyễn Mạnh Cường, một người bạn thân cùng khóa bên khoa Báo hình 1 trong 3 người hộ công xuất sắc cho cậu trong những trận đấu trước nên cười nói.

- Có gì đâu? Trận này nhớ chuyển cho tớ vài bóng tốt nha.

Thay xong bộ trang phục màu lam nhạt có chữ Nguyên. Mizuri số 12 và mang xong đôi giày, Nguyên hồi hộp bước ra tụ tập với cả đội.

Ở trận đấu này, đội Báo chí mặc trang phục là áo lam nhạt còn với trường Sư phạm là màu áo đỏ. Là bóng đá sinh viên nên các đội ngoài chiến thuật “ăn cánh” với nhau thường ngày thì không cần huấn luyện viên hay gì hết, cũng không có màn hát quốc ca, sau khi ra sân và gặp một trọng tài là Giảng viên bên Bách khoa được mời sang, hai đội tung đồng xu chọn bóng- sân bắt tay trọng tài, bắt tay nhau rồi vào trận đấu.

Nguyên đã hơn 10 năm mới quay lại đá bóng, mà lại quay lại trong trường hợp đông người xem thế này nên rất căng thẳng. Hiệp 1, đội Sư phạm giao bóng trước, Nguyên vì được cho là “tiền đạo cắm” nên đã băng băng chạy vào vùng cấm đối phương mặc kệ cho đội mình còn chưa kịp giành bóng. Nguyên chạy tưởng như loạn nhưng lại thu hút 2-3 hậu vệ đối phương bám sát, một tên tiền vệ phòng ngự đứng từ xa nhìn chăm chăm ngăn mọi khả năng bóng có thể đến chân.

Trong tiếng reo hò cổ vũ, ta có thể nghe thấy vài tiếng “bình luận chuyên nghiệp”

- Nguyên thật mạnh mẽ, cậu ấy chưa có bóng đá làm cho 3 người đối thủ bao vây.

- Là cậu ấy quá giỏi, nghe nói còn được đội bóng chuyên nghiệp mời thử việc.

- Hà nội TNT á?

....

- Đội mình đang cầm bóng mà sao tên Nguyên kia chạy lên vòng cấm làm gì nhỉ?
- Ai biết.
- Mấy tên hậu vệ đó sợ bóng sợ gió.

Trận đấu kéo dài 15 phút mà bóng vẫn chưa đến chân Nguyên 1 lần. Thứ nhất do đội Sur phạm không chỉ có “bộ tứ siêu phàm” mà còn có một cầu thủ số 18 rất giỏi phán đoán để cắt đường chuyền và thu hồi bóng, hẳn là một Sinh viên năm cuối khoa Thể chất, người làm Đội trưởng của đội Sur phạm đã 4 năm, dẫn dắt đội từ khi “bộ tứ siêu phàm” còn chưa nhập học. Điều nữa làm Nguyên “đối bóng” vì cậu và tuyến sau cách nhau quá xa, lại đứng yên lười di chuyển (chỉ quay lưng xem đá bóng là chính) nên mỗi đường phản công của Báo chí đều bị ngăn cản. Lại 15 phút nữa, lần này Nguyên chạm bóng 1 lần nhưng ngay lập tức, 3 cầu thủ đối phương lao vào khiến cậu “bỏ bóng chạy lấy người” làm cho khán giả nhà mất mặt, đối phương cười thích chí.

Phút 37, Kiên. Suarez đã ghi bàn mở tỉ số cho đội Sur phạm, cổ động viên đội nhà hoan hô hò hét vang trời, cổ động viên bên Báo chí thì im lặng cầu mong Nguyên tỏa sáng:

- Cậu ấy hôm nay sao vậy nhỉ?
- Phong độ sa sút quá
- Không còn như mọi ngày?
- Đá thể tôi lên đá còn hay hơn.

Nhưng đúng phút cuối cùng hiệp 1, từ một lần chạy vu vơ, bóng lăn đến chân Nguyên, cậu chàng lúc này cách 2 “cái đuôi” chỉ 3 mét, thời gian quyết định không nhiều nên lập tức dùng hết sức bình sinh co chân “sút bừa một quả” lấy thể diện. Bóng đi được vài mét vô tình đập vào chân của một hậu vệ đang tiến lên áp sát Nguyên mà đổi hướng bay vào lưới, cự li của cú sút là 20 mét, tuy bóng đập chân 1 người giảm tốc độ nhưng vẫn là quá khó với thủ môn đội Sur phạm.

Nhìn lưới đội bạn rung lên, Nguyên nghĩ thầm:

- Không phải may mắn vậy chứ? Thế mà cũng vào?

Cổ động viên Báo chí sôi trào hò hét:

- Phúc Nguyên...Phúc Nguyên...
- Mình biết cậu ấy sẽ tỏa sáng mà.
- Từ đầu trận đến giờ mới sút 1 quả đã thành bàn, nếu họ công tốt hơn thì trường mình thắng rồi.
- Quả ấy đập chân Nam rùa vào đúng không?
- Ủ, thằng này ăn may quá.
- Cũng tại nó chân khỏe sút căng nữa.

Đu tiếng reo hò bình luận, trọng tài sau khi nhìn đồng hồ cũng cho hai đội tạm nghỉ. Về phía “đội hậu cần” nhận nước uống, các bạn vở vai Nguyên nói:

- Hôm nay sao thế Nguyên?

Nguyên gãi đầu:

- Mấy hôm nay mình hơi mệt nên chạy ít giữ sức, lát nữa hiệp hai sẽ cố gắng hơn.

Hiệp 2 bắt đầu, Nguyên lui về tranh bóng, các cầu thủ đội Sur phạm thấy thế vội phong tỏa chặt Nguyên, chia cắt cậu với các mũi nhọn khác. Nguyên “chạy rong vu vơ” khắp sân suốt 15 phút mệt quá định nghỉ lấy hơi thì chợt bóng lập bập lăn đến chân.

Cơ hội, thế là cậu đầy tự tin rê bóng, dốc bóng một cách thần tốc đến cách khung thành đối phương chỉ còn 20 mét. Tốc độ quá nhanh, không hậu vệ nào của Sur phạm có thể theo kịp, thậm chí một số “fan hâm mộ” nói cậu tăng tốc không kém gì Gareth Bale vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Húc Vào Xà Ngang

Nguyên cũng hơi bất ngờ với cái tốc độ “như gió” của mình, trong đầu nghĩ hoặc:

- Ngày trước mình có chạy nhanh như vậy đâu?

Nhưng phút thất thần làm giảm nhịp chạy đã khiến cậu bị một hậu vệ đối phương theo sau xoạc ngã. Cổ động viên Sư phạm căng thẳng, cổ động viên Báo chí la hét đòi phạt nặng. Trọng tài sau khi Nguyên ngã đã lập tức thổi còi, rõ ràng là một lỗi không thể chối cãi nhưng vì tính chất “hữu nghị” nên chỉ rút một thẻ vàng nhắc nhở.

Cậu bạn vừa xoạc ngã Nguyên cũng áy náy kéo Nguyên dậy xoa vai cười:

- Ông chạy nhanh quá.

Nguyên ngã cũng chẳng hề đau đơn gì nên cũng cười:

- Cũng bị ông theo kịp đó thôi.

Bình thường những pha đá phạt của đội sẽ do Nguyên thực hiện vì cậu có kỹ năng khá tốt, ngoài sút mạnh bóng còn đi xoáy với tốc độ cao. Đối thủ thấy Nguyên là người đá phạt vội cẩn thận dựng hàng rào lo lắng. Nguyên thì căng thẳng hít vài hơi nhìn bóng đang đặt ở vị trí phạt tặc lưỡi: Đá bừa đi. Và sau vài bước lẩy đã cậu chạy lên sút, hàng rào đối phương vội vã nhảy lên chắn nhưng... Nguyên đã sút lệch tâm bóng, một lỗi không thể tha thứ với cầu thủ thuộc hàng “sao” như thế này. Bóng do sút lệch tâm đã đi với tốc độ rửa bát và lực như ô sên, hướng sút cũng bị lệch, “bộ tứ siêu phàm” của Sư Phạm thấy vậy chớp thời cơ nhanh chóng phản công, Nguyên định đuổi theo đoạt bóng nhưng không còn kịp, đối phương chỉ dẫn bóng đến khoảng cách cầu gôn 30 mét đã sút. Cú sút trái phá với độ xoáy độ khó quá cao đã làm thủ môn đội Báo chí “đứng nhìn” đội Sư phạm một lần nữa vươn lên dẫn điểm.

Một vài cầu thủ bên Báo chí sau bàn thua đã căng thẳng nhìn Nguyên với vẻ “oán trách” nhưng bị Cường, Steven mắng xối xả. Sau khi “đàn áp” những ánh mắt không có ý tốt kia, Cường quay ra vỗ vai Nguyên:

- Hôm nay ông không khỏe à? Nếu đá không được để tôi tìm người thay, thắng thua không quan trọng nhưng ông cứ cố đá thế này nhờ một hơn lại ốm ra, Diệp Nhi lại trách chúng tôi.

Nguyên nhìn quả bóng đặt ở chấm giữa sân nói:

- Ông yên chí, tôi còn đá được.

Và trận đấu tiếp tục diễn ra, lần này nhờ biết tốc độ cao nên Nguyên chủ động xông xáo lao vào cướp bóng, chặn bóng thành công nhiều lần, tuy có chút “vô bổ” vì cướp xong được một lát do xoay sở kém nên lại mất bóng ngay nhưng ít nhiều cũng “lập công chuộc tội”. Thời gian cứ dần trôi qua mà hai đội đều chưa ghi thêm bàn thắng, phút cuối trận, đội báo chí được hưởng phạt góc, đến cả anh bạn thủ môn cũng lên tham gia tấn công mong tìm kiếm bàn gỡ.

Cường, Steven đứng trước bóng căng thẳng thực hiện quả tạt, Nguyên thấy bóng bay ngang qua ngay phía trước vội nhảy lên đánh đầu dù xung quanh có tới 3 bóng áo đỏ. Phải nói là lực bạo phát của Nguyên là quá tốt, anh bật rất cao và mạnh mẽ, tuy bị 3 cầu thủ ngăn cản nhưng bóng vẫn đập... ngực của Nguyên bay vào lưới, còn đang lo lắng trên không Nguyên đã biết quả “đánh ngực cận thành” này thành bàn là chắc chắn. Nhưng ai ngờ do “bật quá mạnh” nên... khi bóng vào lưới cũng là lúc Nguyên “húc vào xà ngang”. Chỉ nghe một tiếng RẦM mạnh, sau đó Nguyên rơi xuống như “lá rụng”. Thấy Nguyên gặp “tai nạn”, xung quanh lập tức chạy lại xem sao, chỉ thấy máu đã chảy trên đầu và... xà ngang bị méo đi “một chút”. Nguyên rõ ràng mình vừa húc đầu vào xà ngang, lực mạnh đến mức làm xà ngang bị méo một mảng lớn, nhưng ngoài chút “xước da chảy máu” thì vẫn tỉnh táo như thường.

Nhưng về những chấn thương ở đầu não thì không ai dám coi thường, mọi người vẫn gọi xe cấp cứu đến, Nguyên được mọi người dìu vào phòng Y tế băng bó cầm máu trước khi đội xe cấp cứu. Cô bạn Diệp Nhi và những “fan hâm mộ” đi theo phía sau về mặt đầy quan tâm. Nhân viên y tế của Đại học sư phạm đã phải đuổi bớt người ra ngoài kể cả các cầu thủ để Nguyên được yên tĩnh.

Sau một lúc chen lấn, Diệp Nhi đã vào được phòng, cô nhân viên Y tế định ngăn cản thì Cường ra nói:

- Cô để cho bạn ấy vào cũng được. Bạn gái của cậu bạn này đấy cô.

Cô nhân viên y tế cười nói:

- Sinh viên các anh lắm trò, hết bóng bánh lại yêu đương, thôi tôi á? Đẹp, đẹp hết.

Diệp Nhi vào lo lắng nước mắt lưng chòng hời:

- Cô ơi, anh Nguyên... anh ý có sao không?

Cô nhân viên y tế cười đầy ẩn ý, Nguyên đang ngồi trên giường bệnh đầu băng kín mít nhìn như nặng lắm nhưng vẫn cười tươi nói:

- Diệp Nhi à? Anh không sao? Húc 1 cái chứ cái nữa cũng không sao?

Diệp Nhi nghe mà oán thăm chạy đến thăm hỏi, đưa sữa cho cậu uống, bóc cam cho ăn làm xung quanh những người còn đang FA không khỏi “bức xúc trong người” (TG: ta đây còn bức xúc nói chi các người)

Nguyên đành phải “chịu khổ trên hạnh phúc” tuy không muốn nhưng sữa đưa đến phải uống, cam đưa đến phải ăn, táo gọt xong phải ăn nữa. Cái gì? Không ăn hả? Có tin Diệp Nhi mặc kệ anh luôn không? Vậy là cậu bạn này đến bệnh viện ngoài vấn đề chụp chiếu cái đầu, có lẽ cũng nên kiểm tra sức khỏe thêm về đường tiêu hóa.

Nhìn cảnh cậu bạn bị “nhồi” cả đám thăm “khiếp sợ” nghĩ thăm, FA chưa chắc đã khổ, ít ra không bị “ép ăn”.

Sau buổi chụp chiếu kiểm tra, các bác sĩ kết luận... tất cả đều bình thường nghĩa là chỉ có chút xây xát ngoài da nhưng Diệp Nhi không chịu tin kết quả, sợ “viện công” làm ăn tắc trách, cô nàng đã nhờ bố tìm cho mình một viện tư nhân tầm cỡ quốc tế nổi tiếng, chi phí chữa chi đắt tiền đưa Nguyên sang đó. Bệnh viện này kết quả cũng là... bình thường nhưng thứ nhất nghe những nhân chứng kể tên này “húc méo xà ngang” cũng nghi ngờ, hơn nữa nếu “chữa trị” lại thu được thêm chi phí nên theo lời Diệp Nhi, xếp cho Nguyên một phòng bệnh để “theo dõi”.

Tối đó bố mẹ Nguyên nhận được tin báo con trai nhập viện thì lo lắng bỏ hết việc nhà cửa cùng nhau đến địa chỉ được thông báo xem sao? Nhưng sau khi đến công viện họ mới ngỡ ngàng:

- Viện Y Pro có phải là bệnh viện tư nhân quốc tế nổi tiếng nhất cả nước không nhỉ?

- Nghe nói viện này tiền đường nằm một ngày cũng 1 triệu rồi.

- Nghe đâu nhiều ca Ngoại khó bên nước ngoài cũng được đưa về đây chữa trị.

Thấy con được đưa đến đây, cứ ngỡ là cậu con “thương nặng” lắm nên đến đây tìm hi vọng nên bố mẹ cậu cũng hết sức lo lắng. Nhưng đến nơi họ thấy gì? Trong phòng VIP của bệnh viện, hai tên ăn mặc đồ thể thao đang ngồi đánh bài với nhau, một người trong đó còn đang băng bó cái đầu kín mít như xác ướp Ai Cập, bên cạnh là một cô gái đang cầm một ly sữa tươi vừa được hâm nóng mang ra cho người bị băng đầu nói:

- Uống đi nào Nguyên đáng yêu.

- Lát nữa...

- Uống nhanh không? Diệp Nhi ra bộ "nguy hiểm" đe dọa uy hiếp.

- Đợi anh chơi nốt ván đi mà!

Cô bạn tức mình một tay cầm ly sữa, một tay giờ nắm đấm nhỏ xinh đáng yêu kia lên "dọa đánh" anh chàng của chúng ta.

- Có uống không?

Cậu bị băng đầu "sợ quá" gật đầu cầm cốc sữa trong tay cô gái đưa cho mà nước mắt lưng chòng. Bố mẹ Nguyên tiến vào đúng lúc chứng kiến khung cảnh đó. Ông bà cố đứng ngoài cửa xem sao? Bà mẹ nói:

- Giọng nói kia thì thằng băng đầu là thằng Nguyên rồi?

- Con bé xinh xinh kia ăn mặc thể thao chắc không phải y tá?

- Chắc người yêu nó đấy?

- Tình yêu thời trẻ có khác, bạo lực thật!

- Ông biết cái gì? Đây người ta gọi là tình cảm, thấy chưa thằng bé chảy nước mắt rồi kìa.

Nhưng thế có trời Nguyên chảy nước mắt không phải vì cảm động, chàng trai của chúng ta cầm ly sữa run run giọng:

- Từ chiều đến giờ anh uống 12 cốc rồi, 13 là con số không tốt, cho người khác uống đi em.

Cô bạn Diệp Nhi nhú mày nói:

- Được... được.

Nguyên vui mừng ra mặt vì “thoát nạn” nhưng chưa kịp vui anh đã bị dội gáo nước lạnh:

- 13 là số xui thì mình uống 14, 15 nhé.

Nguyên suýt nữa đã “ợ” hết chỗ sữa uống từ chiều đến giờ không cam lòng nói:

- Em giết anh đi, tại sao cứ phải là sữa, mang bia vào đây, mang coca vào đây, mang trà đá cũng được, chỉ cần không dính đến sữa là anh uống. Hôm

nay anh “thừa” sữa quá rồi.

Cô nàng Diệp Nhi tỏ ra “cân nhắc” lắm nói:

- Sữa không uống cũng không ép, ăn một bát canh bí đỏ cho bổ máu cũng được.

Nguyên xuyết ngắt khi nghe mấy từ “canh bí đỏ” vội than trời:

- Mẹ ơi cứu con, 1 ngày con không ăn được 7 bát canh bí đỏ đâu?

Bố mẹ cậu thấy “con dâu tương lai” chăm sóc cậu như thế bèn mừng rỡ đi vào, mẹ Nguyên thấy con kêu cha gọi mẹ lên tiếng:

- Mẹ đây mà gọi gì nào?

Như có phép màu, cả 3 người trong phòng vội nghiêm chỉnh. Nguyên vội “nằm im” nhưng trên tay vẫn còn những lá bài xòe ra chưa kịp buông. Cường Steven ở lại “thăm bạn” cũng nhảy vội xuống đường bệnh, về mặt nghiêm túc vô cùng, đem bộ bài nhét vội xuống chăn đang đắp, chỉ có mấy quân bài trên tay Nguyên là không “giăng” xuống được. Diệp Nhi thì thấy hai vị “phụ huynh” đến lập tức thu hồi hết bộ dáng “Ta là số một” nãy giờ bày ra mà nhu hòa đứng sang một chỗ chào hỏi, một dạ hai vâng ngoan hiền như đứng rồi.

Bố mẹ Nguyên cũng tỏ ra hết sức tế nhị, khi đi vào không vội “bóc mẽ” ba đứa nhóc đang làm loạn phòng bệnh này mà hỏi han tình hình của con, sau khi Nguyên chồm chồm nhảy lên khua múa, phải nhờ mẹ và Diệp Nhi cùng “ấn xuống” mới chịu yên thì hai người cũng đã thở phào nhẹ nhõm.

Một lúc lâu sau, Cường xin phép bố mẹ Nguyên được về sớm cho bố mẹ khỏi đợi chờ, cô bạn Diệp Nhi thì vẫn đứng ở đó vịn vịn những ngón tay như đang thừa thãi bởi sự chăm sóc quá... “chuyên nghiệp” của bà mẹ Nguyên đầu óc xoay chuyển vô số ý nghĩ:

- Nên về không ta? Mình lo cho anh ấy quá.

- Đứng đây nữa thì ngại chết thôi.

Sau khi “chăm bẵm” cho cậu con trai từ từ đi vào giấc ngủ, mẹ Nguyên quay ra thấy cô bé kia vẫn cứ thập thò ngoài cửa, nửa muốn đi, nửa muốn ở nên bà mỉm cười vẫy tay gọi cô vào. Thấy được gọi cô bé mừng rơn luống cuống chạy vào, thấy bộ dáng như con thỏ con đó, hai ông bà đều tỏ ra vui vẻ, mẹ Nguyên đứng ra “thăm dò”

- Cảm ơn cháu nhé! Cũng may có cháu chăm sóc cho thằng Nguyên nhà bác.

Diệp Nhi cuống quýt lắc đầu xua tay nhưng trong lòng thầm cười vui:

- Dạ không có gì đâu ạ! Bạn bè giúp đỡ nhau là bình thường.

Mẹ của Nguyên cười bí hiểm nghĩ thầm trong bụng: “Bạn bè cơ đấy, bạn bè mà như thế à? Xem anh chị giấu được tôi đến khi nào”.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mất Trí Nhớ?

Mẹ của Nguyên cười bí hiểm nghĩ: “Bạn bè cơ đấy, bạn bè mà như thế à? Xem anh chị giấu được tôi đến khi nào”. Nghĩ mông lung xong bà thở dài nói:

- Cháu cũng có lòng tốt bác biết nhưng lần sau cháu chú ý nhé, sữa thì tốt cho xương nhưng uống đến 12 cốc một buổi chiều “thay cho uống nước” như thế cũng không tốt. Bí đỏ thì bổ máu nhưng cháu cho nó 7 bát một ngày cũng ... (bà lắc đầu nói), may mà thằng Nguyên nhà bác được cái ăn khỏe, nếu phải bác chắc “vỡ bụng” rồi.

Diệp Nhi hốt hoảng sợ gây ác cảm cho “mẹ chồng tương lai” lí nhí đáp:

- Dạ... cháu cũng chỉ là nghe đũa bạn bên trường Y nói ăn những thứ đó “càng nhiều càng tốt” nên mới... với cả “bạn Nguyên” ăn uống thì ít mà lén đồ đi thì nhiều ấy!

Thấy cô nàng biểu hiện đầy vẻ oan ức, bố Nguyên cười thiện ý, mẹ Nguyên tuy bề ngoài khắt khe nhưng thấy ánh mắt “hoảng hốt” của cô bé cũng cười thầm nghĩ, thôi để nó về, cả buổi chiều chăm cho “ông tương con” của mình chắc nó vất vả lắm rồi nên bà nói:

- Mà cháu không về sớm đi không bố mẹ ở nhà lại mong?

Cô bé cũng rất muốn ở lại nhưng... một là “phụ huynh” bên này “đuổi” mất khác “phụ huynh” bên mình lại đang gọi nên cũng đành ra về. Trước khi ra về

cũng định làm cái gì đó cho bạn trai nhưng... thấy cậu đang được hai vị phụ huynh vây quanh nên cô cũng chỉ chào hai người rồi xin phép ra về.

Nguyên hôm đó ngủ say như chết mặc kệ cho bố mẹ đang thức cả đêm lo lắng cho con. Không biết nó có bị sao không? Không biết có ảnh hưởng gì không? Và... tiền viện phí có nhiều không nữa?

Sáng hôm sau, phòng bệnh của Nguyên trở nên tấp nập hẳn lên khi những bạn bè của cậu đến thăm hỏi, từ những cầu thủ cùng tham gia trận bóng hôm đó của cả hai trường, fan hâm mộ rồi đến các bạn bè, giảng viên... Khi thấy Nguyên còn khỏe mạnh họ tỏ ra khá yên tâm và chúc Nguyên nhanh khỏe để còn... đá bóng, chuẩn bị thi tốt nghiệp, đi chơi...

Quá nhiều người quan tâm đã làm cho bố mẹ Nguyên cảm thấy... ấm áp và vui mừng. Không ngờ... thằng con mình lại được nhiều người yêu quý như vậy. Nhất là bà mẹ Nguyên, thấy các “fan nữ cuồng” đến hết “xờ mó” lại “thể hiện sự đau thương” với Nguyên thì cười thầm trong bụng ra vẻ thích chí lắm.

- Thằng cù lẩn nhà mình trông thế mà con gái lắm đũa mê nhỉ?

Đến trưa, khi những đoàn người đến thăm lần lượt ra về, phòng chỉ còn lại Nguyên, bố mẹ Nguyên, Cường Steven, cô bé Diệp Nhi. Từ ngoài phòng bệnh, cánh cửa đột nhiên mở ra, đi vào là một người thanh niên đầu tóc mượt mà, khuôn mặt cân đối, điển trai ăn mặc khá lịch sự áo vest màu đen quần âu thắt cà vạt màu xanh lam kẻ sọc chéo những nét trắng. Vừa vào cậu thanh niên đã lên tiếng:

- Thằng đệ nằm ở đây mà anh tìm mãi mới ra.

Bố mẹ Nguyên thấy người mới đến mỉm cười:

- Phương đây hả mày? Sao biết thằng Nguyên nó vào viện mà đến?

Nguyên và Phương là hai anh em họ, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, Phương lớn hơn Nguyên 3 tuổi, đã tốt nghiệp Đại học từ lâu. Nhà nghèo nhưng ham học và có quyết tâm anh đã mạnh dạn vay vốn và đứng ra thành lập một công ty phần mềm, lĩnh vực khá “hot” vào thời điểm này. Bố mẹ Phương cũng nhờ có cậu con trai tài giỏi, biết làm ăn nên cũng rất tự hào, không tự hào sao được sinh ra một cậu con trai xuất chúng như vậy. Chỉ hai năm không chỉ hoàn trả vốn vay mà cậu còn xây nhà mới cho bố mẹ, mua được ô tô đi nữa. Cậu thanh niên được gọi là Phương mỉm cười lên tiếng:

- Là em Hương báo cho cháu biết chứ à?

Nói xong anh ta cười ha ha dặt tay một cô gái đang ngồi ngùng bên ngoài cửa đưa ra mắt hai người nói:

- Giới thiệu với cô chú. Đây là Hương, người yêu và là vợ sắp cưới của cháu.

Mẹ Nguyên tỏ ra hăm mộ nói:

- Cứ như mày lại hay, thế đã giới thiệu với bố mẹ chưa? Sao tao chưa thấy mẹ mày nói gì mà đã sắp cưới?

Cậu thanh niên kia nhìn khá “ngghiêm túc” nhưng đứng trước câu hỏi của mẹ Nguyên cũng gãi đầu cười khỏ:

- Cháu hôm nay đến cũng định nhờ cô “tác động” vào mẹ cháu đây. Bố cháu thì gật rồi nhưng mẹ cháu còn hơi có ý làm khó.

Mẹ Nguyên nhìn cô gái trẻ thẳng cháu dặt theo, đó là một cô gái đáng người theo bà là “hơi gầy” nhưng cũng không đến nỗi nào, mặt mũi cũng sáng sủa không son phấn lòe loẹt. Mẹ Nguyên cũng thăm gặt gù tán thưởng nhưng vẫn làm bộ nói:

- Cái chuyện này cô có nói cũng không được. Chuyện nhà mày cứ để nhà mày tự giải quyết.

Cậu thanh niên Phương đứng đắn, lịch sự như vút hết mặt mũi quay ra ôm tay bà cô lúc lắc làm vẻ “nũng nịu” như thời còn nhỏ:

- Cô ơi! Cô giúp cháu, hạnh phúc cả đời của cháu đây cô ơi! Cô không giúp cháu chỉ còn nước bỏ nhà ra đi.

Trong khi nhóm người trẻ, kể cả Hương cô người yêu của Phương đang “choáng” trước cái sự “trẻ con” của anh thì mẹ Nguyên vẫn “tức giận” nói:

- Được, thanh niên chúng mày bây giờ coi chúng tao ra gì? Động cái đời bỏ đi. Mày đi đi. Đi rồi xem bố mẹ mày có bao giờ nhìn mặt mày nữa không? Vất vả nuôi con hai mươi mấy năm trời để bây giờ nó đi theo gái.

Cậu Phương vẫn cười “hèn mọn” với bà cô rồi đưa mắt liếc sang Nguyên đầy hàm ý. Nguyên đang “mặc kệ sự đời” để ăn hết bát phở, thấy ông anh thân thiết đưa mắt cầu cứu cười thầm. Nhưng rồi... nhìn người lại nghĩ thân ta nên lên tiếng bênh vực:

- Anh Phương đây à? Ồ người yêu anh xinh thế? Yêu từ bao giờ mà không nói em biết. lại giấu thằng em này hả?

Câu nói làm Phương, Hương, Diệp Nhi, Cường đều nhìn chăm chăm Nguyên như nhìn sinh vật lạ, cậu chàng vẫn tỏ ra không hề hay biết họ kinh ngạc vì... Hương đang là bạn cùng lớp với Nguyên kia mà, cô bạn Hương khó hiểu nói:

- Nguyên, cậu nói gì vậy?

Nguyên giật mình: Không lẽ quen cô chị này từ trước. À mà cũng phải, anh Phương có chuyện gì cũng kể, cũng khoe với mình trước tiên mà nên cười chạy ra nín vai Phương hỏi:

- Chị này anh “kiếm” đâu ra thế?

Cậu anh họ nhìn thẳng vào Nguyên hỏi dò:

- Chú mày không đùa anh đấy chứ?

Nguyên đang ngỡ ngàng không hiểu thì Phương đã nói:

- Đây chẳng phải là bạn cùng lớp của chú mày sao? Anh đây cũng nhờ công mày mai mối mà bây giờ lại dám “phù đất”.

Nguyên giật mình:

- Cùng lớp hả?

Cô bé Hương và Diệp Nhi đều đứng dậy, đi vòng quanh Nguyên nhìn chăm chăm, vốn là “đôi bạn ăn ý” nên hai cô “đọc được ý nghĩ” của nhau mà phối hợp rất hoàn hảo, Hương nói:

- Cậu nói xem, nhà tớ ở đâu?

Nguyên làm bộ nghĩ nghĩ nói:

- Hình như tớ chưa về nhà cậu mà.

Diệp Nhi nhảy dựng lên:

- Sai rồi, cậu đã đến nhà Hương dự sinh nhật cả ba lần cùng với nhóm “ham chơi” chúng ta.

Rồi Diệp Nhi vừa lo lắng vừa nghi ngờ hỏi dồn:

- Lớp mình có bao nhiêu người.

Nguyên giật mình: Chết cha, cái này thằng kia không có ghi lại, em Hương kia thì đen đui thế nào mình có tư liệu mà lại quên xem ảnh. Trả lời sao đây?

Thấy Nguyên có vẻ ngỡ ngàng, mấy người xung quanh như đều chung ý nghĩ: Có khi nào nó bị mất trí nhớ không? Nên vội vàng đứng ra hỏi. Do có cả phụ huynh, ông anh họ thân thiết lẫn đám bạn nên câu hỏi cũng “mênh mông” vô cùng. Những câu hỏi về trước năm 18 tuổi cậu đều nhẹ nhàng ứng phó nên ai cũng nhẹ nhõm... nhưng những câu hỏi về 4 năm học gần đây cậu vừa ấp úng vừa lúng túng, trả lời câu được câu chăng, mất hết vẻ tự tin nên mọi người đều lo lắng.

Diệp Nhi là người lo lắng nhất vì với người nhà Nguyên, chỉ cần vẫn là Nguyên, vẫn không quên họ là được nhưng với Diệp Nhi, cô bạn... rất rất rất thân của Nguyên gần 4 năm, lại là người yêu gần 1 tháng nay thì... việc Nguyên bị “rỗng” trí nhớ về khoảng thời gian “tươi đẹp hạnh phúc” đó là ác mộng.

Sau cái phỏng đoán của mình, Diệp Nhi nước mắt lưng chòng chạy ngay đến khoa thần kinh của bệnh viện Y Pro để hỏi cho rõ ràng, đằng sau Hương cũng đi theo an ủi. Còn những người ở lại ai cũng lo lắng, Phương cố trấn tĩnh an ủi hai vị phụ huynh đang “lo sợ” vì cái bệnh của con:

- Nguyên chắc bị mất một đoạn trí nhớ thôi, không sao đâu cô chú à!

Mẹ Nguyên lo lắng:

- Có khi nào thằng Nguyên nó quên hết luôn không cháu?

Bố cậu cũng lo lắng nhưng an ủi:

- Làm gì có chuyện đó, để tôi ra gọi bác sĩ vào kiểm tra xem.

Sau một buổi chiều kiểm tra, trắc nghiệm, chiếu chụp... các bác sĩ đưa ra kết luận... đầu óc tên nhóc này... chẳng có vấn đề gì? Nhưng không sao ai mà lại “quên hết” được trí nhớ trong 4 năm chứ. Thấy ca bệnh này quá “khó nhai”, khoa thần kinh của Y Pro đã liên hệ với bệnh viện Trâu Quỳ, trung ương của khoa thần kinh cả nước để nhờ trợ giúp.

Các chuyên gia bên Trâu Quỳ sau khi xem xét cũng... bó tay với trường hợp này, họ phải một đội ngũ “hùng hậu” sang thực hiện các bài kiểm tra, đo đạc, trắc nghiệm một lần... nhưng vẫn không tìm ra nguyên nhân.

Nhưng mặc kệ có tìm ra nguyên nhân hay không, việc Nguyên dần thích ứng với những người quen gần đây trong 4 năm đã khiến cậu “tương đối bình phục”. Cái này cũng phải nhờ đến Diệp Nhi, cô nàng lo sợ Nguyên “bệnh nặng hơn” nên đã liên hệ với tất cả những bạn bè quen thuộc với Nguyên đến nói chuyện để giúp cậu “hồi phục trí nhớ”. Cũng may là mấy ngày rồi mà Nguyên còn chưa... quên thêm cái gì. Mọi người thấy biểu hiện của cậu cũng

dần yên tâm để chờ kết quả của bệnh viện.

Nguyên vừa nằm dưới sự “chăm sóc” của mọi người mà vừa “bực mình”. Tại sao mình không đọc kĩ hết các tư liệu chứ? Tại sao mình không cẩn thận một chút. Tự nhiên lại “rách việc” thế này có phải là khổ không? Những người khác đều cho là Nguyên “mất trí nhớ” nhưng hơn ai hết, cậu biết rõ mình chẳng mất đi cái gì cả, có chăng chỉ là mất đi quãng thời gian 4 năm kia thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tìm Lại

Mấy ngày nhờ mọi người chăm sóc, nhìn gương mặt ngày càng xanh và ánh mắt ngày càng buồn của Diệp Nhi, anh chàng của chúng ta muốn tìm một lời gì đó an ủi nhưng không thốt ra được. Chẳng phải “tên điên” kia đã nhờ mình chia tay với cô bạn kia “nhẹ nhàng và ít đau đớn” nhất hay sao? Cái cơ mất trí nhớ rồi “quên” luôn cô ta phải chăng là quá hợp lí hay sao? Nhưng... Nguyên cảm thấy... có chút gì đó không ổn. Thôi thì không nghĩ đến nữa.

Hôm đó, bệnh viện thông báo kết quả... hoàn toàn bình thường khiến cho mọi người đều mừng rỡ. Các bác sĩ còn nói, có thể do chấn động mạnh nhất thời đã gây “tổn thương một phần trí nhớ”, nhưng qua chụp chiếu không phát hiện thấy, trải nghiệm trí nhớ cũng cho kết quả hoàn toàn bình thường nên mọi người có thể yên tâm là không còn nguy cơ về sau, đoạn trí nhớ đã mất thì có thể khôi phục hay không, thời gian cần là bao lâu thì... họ cũng không biết.

Trưa hôm đó, Nguyên làm xong thủ tục xuất viện, bố mẹ cậu định trả viện phí thì tài vụ thông báo “đã có người thanh toán” họ đoán chắc là thằng Phương nên gọi điện cảm ơn. Phương cũng bất ngờ... ai vậy nhỉ? Chắc là bạn của Nguyên nhưng để hai bác yên tâm nên cũng “nhận vơ” hết về mình.

Vừa đặt chân về đến nhà, cất dọn đồ đạc xong, Nguyên mắt trừng trừng nhìn lên nóc nhà nghĩ thầm:

- Mình nên làm thế nào đây?

Quả thực một vấn đề xảy ra với Nguyên đó là sau 4 năm rồi xa thế giới hiện đại, cậu đã thỏa sức làm một hiệp khách, đạt được giấc mơ lớn lao của mình nhưng đồng thời, cậu cũng mất đi một thứ hết sức quan trọng. Mục tiêu phấn đấu. Mỗi con người đều có một mục tiêu nào đó của mình và phấn đấu để đạt được nó, Nguyên thì sao? Cậu trước 18 tuổi có mục tiêu là “đỗ đại học” nhưng đã thực hiện được, sau khi từ “dị giới” quay trở về, có “tiền như núi”, “tình như mơ” nên cậu chẳng còn mục tiêu gì để cố gắng nữa. mấy hôm nằm viện đã làm cậu suy nghĩ nhiều và giờ đây là lúc cậu nên tìm ra... lí tưởng. Làm một phóng viên ư? Cũng không phải không được nhưng... mình đâu có thích cái nghiệp này lắm. Kinh doanh... mình cũng không thích, chẳng lẽ ăn, nằm rồi chờ chết.

Nguyên cười tự đắc rồi tạm xác định cái mục tiêu cao cả là “ăn, nằm rồi chờ chết” cho đến khi tìm được cái mục tiêu theo đuổi mới. Mà muốn ăn chơi cũng phải “ra trò” chứ, nên “đập phá” thế nào nhỉ? Đúng rồi, nhờ Diệp Nhi Tiên Từ giúp đỡ, không hiểu sao, cái tên Diệp Nhi càng ngày càng in sâu vào tâm trí Nguyên làm cậu đuổi mãi không ra, giật mình ý thức được thì “cuộc gọi đến Diệp Nhi Tiên Từ” đã được kết nối, bên kia đầu dây Diệp Nhi cất tiếng với vẻ vui mừng:

- Nguyên! Anh... (trầm giọng xuống) anh đã nhớ lại chuyện của chúng ta chưa?

Nguyên thần thờ, mấy ngày vừa rồi anh đã nghe Diệp Nhi “tua lại” rất nhiều lần những chuyện đáng nhớ giữa họ nhưng... anh đều đọc được trong bản “tư liệu” kia rồi mà, biết nói sao đây, chẳng lẽ nói, anh làm gì có trí nhớ đó mà phục hồi.

Thấy Nguyên ngập ngừng không nói gì, cô nàng của chúng ta hỏi hộc lạng lẽ đợi. Cậu chàng sau “một phút ngơ ngẩn” cũng lên tiếng:

- Anh... anh chỉ muốn hẹn em ra ngoài nói chuyện một chút.

Diệp Nhi nhanh chóng ưng thuận và cùng chọn địa chỉ. Nguyên nhanh chóng xuống nhà “lén lút” thoát khỏi tầm mắt của bố mẹ mà lần đi ra ngoài lần nữa. Lúc này, ánh mặt trời đã tắt dần, những ngọn đèn đường đã được bật sáng lên báo hiệu một ngày đã chấm dứt.

15 phút sau, trên một chiếc taxi Nguyên bước xuống quán cà phê gần nhà Diệp Nhi, nơi mà “lần đầu tiên” anh gặp mặt cô cách đây vài ngày. Vừa xuống xe đã thấy cô bạn đang một mình ngồi trong một góc nhỏ của quán, nơi mà ánh đèn chiếu đến cũng tối hơn, trước bàn đã bày ra mấy cái vỏ lon bia. Trời, cô nàng có lẽ đã ngồi “uống bia” ở đây từ nãy giờ. Mà sao trong quán cà phê lại có... bia được cơ chứ. Bước lại gần cô nàng, Nguyên nhẹ nhàng ngồi xuống không nói gì mà cũng không biết phải nói gì nữa? Chẳng phải anh muốn nhờ cô tư vấn “phương pháp ăn, nằm rồi chờ chết” đó sao? Nhưng đó có lẽ chỉ là cái cớ để Nguyên muốn thấy cô một lần thôi, chẳng lẽ anh đã yêu cái cô “người yêu hờ” mình được “thừa kế” từ tên điên kia rồi?

Cô nàng quay ra nhìn Nguyên giờ lon bia lên nói:

- Uống không anh?

Nguyên mỉm cười nhìn Diệp Nhi:

- Sao trong quán cafe lại uống bia vậy chứ?

Diệp Nhi cười một nụ cười tê tái nhìn Nguyên than thở:

- Xem anh kia! Đến cái quán này do chính em mở ra mà anh cũng quên mất luôn. Em ở đây thích uống gì ai quản được chứ?

Nguyên giật mình: - Cũng may lần trước không “lộ tẩy” ở đây.

Diệp Nhi nhìn Nguyên chăm chăm, đôi mắt cô long lanh những giọt sương đọng trên đó hỏi:

- Anh thực sự quên hết sao?

Nguyên thở dài nghĩ: Anh vốn có nhớ gì đâu mà quên. Nhưng vẫn nói:

- Anh... anh không biết nữa. Mọi thứ với anh mơ hồ lắm.

Diệp Nhi cười:

- Em hôm nay rất buồn đó anh biết không?

Nguyên sững sờ, nhìn Diệp cố nói ra câu gì đó thật “buồn cười”:

- Vì sao em buồn, ai dám làm em buồn em hãy nói ra, anh sẽ giải quyết nó.

Câu nói chả có gì buồn cười cả vì đầu óc cậu giờ đây cũng rối bời cả lên nhưng... câu nói đó lại làm Diệp Nhi cười, nụ cười tuy có vẻ “hoi méo” nhưng cũng làm cho gương mặt nàng trở nên rạng rỡ hẳn lên, cô nàng nói:

- Thế nếu anh làm em buồn thì sao đây? Anh sẽ xử lý anh thế nào?

Nguyên bối rối dần mặt gãi gãi đầu:

- Ờ thì... tùy em xử lý, trăm sai ngàn sai đều ở anh hết, em muốn thế nào anh sẽ chịu thế đó.

Diệp Nhi mỉm cười nhìn cậu bạn trai ngây ngô như đứa trẻ, đã mất đi hết cái thần thái “uy vũ” của ngày xưa mà lòng thất lại. Gạt đi nước mắt, cô nói:

- Máy hôm trước, ở đây có người đã hứa với em một điều nhưng hẳn lại không làm! Vì thế em rất buồn.

Nguyên sững sờ, hứa mà không làm, là nói mình hay nói ai? Rồi bất chợt, một hình ảnh ngang qua trước tầm mắt anh, ở bàn đối diện một chàng trai tặng cho cô gái cùng bàn một bó hoa hồng thật lớn. Nguyên giật mình nhớ... hôm nay là ngày 8 tháng 3 mà. Anh bạn của chúng ta cười thầm lấy tay giằng lon bia của cô bạn nói:

- Ai bảo anh đã quên, đã hứa cho em một ngày 8 tháng 3 một món quà thật ý nghĩa phải không? Anh hôm nay mới ra viện chưa kịp chuẩn bị gì nhưng anh sẽ cố cho em một ngày 8 tháng 3 thật ý nghĩa.

Cô nàng sau phút giật mình là mừng rỡ, nước mắt trào ra nói:

- Anh... anh không quên.

Nguyên nghĩ thầm: Cái gì chứ cái này mình “xuyết quên” nhưng cũng cười nói:

- Đi theo anh.

Thế là đôi trai gái lại như hai con thỏ con chạy vọt ra ngoài, cô nàng có vẻ cũng “giòn cười tươi khóc” nên sau khi biết cậu bạn vẫn nhớ lời hứa thì vui mừng hẳn, quên sạch muộn phiền. Tới đó, anh chàng dắt cô nàng đến một nơi gọi là “hang ổ” của mình cách đây 4 năm, nơi mà cậu và những người bạn thời cấp ba hay tụ tập, một quán trà đá ở bên hồ nước rộng ở Khu đô thị. Nghe nói xưa kia, nó không phải là hồ mà là một cái “vực”. Do những người dân khi xưa ở đây đào để lấy đất sét đóng gạch làm nhà nhiều nên nó hình thành một hố tự nhiên khá sâu, trong một lần, vô tình người ta đã đào trúng mạch nước ngầm nên nước nhanh chóng dâng lên lấp kín “vực” nước. Xưa kia nơi này cũng là “ác mộng” và “cấm địa” với trẻ con vì nơi này hay có những vùng nước xoáy, rất nhiều người đã bỏ mình ở đây. Hơn 15 năm trước, khi dự án xây Khu đô thị, người ta cũng định lấp cái vực này nhưng do không biết bao nhiêu đất mà cũng không lấp được, cuối cùng họ đành để cái “vực” ở đó coi như là để làm “hồ nước tự nhiên” và trồng những cây xanh xung quanh, biến cái “vực” ngày xưa thành một hồ nước xinh đẹp, một công viên giữa lòng đô thị.

Ngồi ở nơi đây nghe cậu bạn trai giảng giải, cô bé mới biết thì ra cái mà cô tưởng là Hồ nước bình thường ở gần nhà mình lại có lai lịch như vậy. Chàng trai cười nói, cũng là anh nghe lại những người bạn kể thôi, thời cấp ba anh học cùng với nhiều đứa nhà gần đây mà.

Ngồi đó tâm sự tán dóc đến 9 giờ tối, sau khi đã trút bớt kha khá tâm sự Diệp Nhi mỉm cười nói:

- Anh bảo là sẽ cho em món quà bất ngờ mà sao chẳng thấy gì hết vậy?

- Sao em nói là không cần, nên anh đẹp luôn rồi?
- Anh này! Người ta nói thế cũng tin!
- Hà, thế cái câu “chỉ cần anh là đủ” cũng sai hả? Thôi thế anh về?
- Anh dám về

Nguyên cười quay sang vuốt mái tóc cô bạn cho cô nàng “bớt giận” rồi khẽ nói:

- Anh không về, đuổi cũng không về nhưng nếu... thực sự anh mất đi trí nhớ của 4 năm qua thì sao?

Diệp Nhi lo lắng nhưng anh mất kiên định nói:

- Em vẫn sẽ yêu anh.

Nguyên mỉm cười hỏi:

- Thế nếu anh... thay đổi thì sao?
- Anh dám (Diệp Nhi nhú mày lườm)

Nguyên đỏ mặt hỏi giải thích:

- Không phải thay đổi nghĩa đó mà là tính cách thay đổi ấy.

Diệp Nhi trầm ngâm một lúc nói:

- Em cũng không biết nữa... nhưng mấy hôm nay em cảm thấy anh cứ như biến thành người khác vậy! Em cũng không biết là yêu anh của ngày xưa hay yêu mọi thứ kể cả anh bây giờ nữa. Nhưng mấy hôm vừa rồi, em thấy anh như biến thành một người khác, em lo lắng, em sợ... em sợ là mình sẽ đánh mất anh, đánh mất tình yêu với anh.

Nguyên trầm ngâm nghĩ: Vậy là Diệp Nhi yêu cá tính và con người của tên điên kia. Tên kia đã đi rồi, mình thì được “cái xác” mà cái xác này cũng chẳng đẹp trai cho lắm. Hay là rời xa để cô ấy được tự do?

Thấy Nguyên trầm ngâm, Diệp Nhi cười an ủi nói:

- Anh không phải lo. Bây giờ anh mất trí nhớ, em sẽ không bỏ mặc anh đâu, anh và em sẽ cùng đi tìm lại quá khứ đã mất! Được chứ?

Nguyên cười khổ trong lòng: Tìm cái gì đây? Sang dị giới tìm may ra được nhưng cũng nói:

- Cùng tìm lại.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Lại Nhập Viện.

Bỗng dưng khi đang tản bộ với Diệp Nhi trên con đường rộng đã thừa người qua lại Nguyên cảm thấy trong người có thứ gì đó... rung lên thật mạnh. Cũng không biết đó là gì nữa nhưng mặc kệ đi, đúng lúc anh đang miên man suy nghĩ thì tiếng “kesssss...” chói tai của lốp xe mài dưới lòng đường vang lên, sau đó là động cơ rú mạnh từ phía sau vọt đến, một “kẻ điên” nào đó lái một chiếc xe hơi chạy với tốc độ khủng khiếp, dường như hấn đang “khoe khoang kỹ thuật lái” với người phụ nữ ăn mặc hở hang bên cạnh. Cô gái ăn mặc mỏng không thể mỏng và ít không thể ít kia phấn khích hét...

- Nhanh nữa đi anh, đâm chết mẹ hai đứa cản đường kia đi...

Nguyên thấy “tên điên” nào đó chưa có ý dừng lại thì sửng sốt, với phản ứng của mình, anh tự tin có thể thoát khỏi chiếc xe kia nhưng còn Diệp Nhi thì sao, lập tức anh quay người bế xốc cô nàng Diệp Nhi đang “sửng sốt” nhìn chiếc xe điên phía sau lao đến. Nguyên sau khi bế xốc cô nàng lên đã thoát ra khỏi phạm vi đi thẳng của chiếc xe nhưng... kẻ điên kia như muốn giết người vậy, hấn đánh tay lái chệch theo hướng của Nguyên và Diệp Nhi. Cậu chàng Nguyên lúc này hoảng hốt thực sự rồi, tránh không kịp nữa. Buông cô bạn trên tay xuống anh khẽ đẩy cô nàng làm cho Diệp Nhi vô thức vọt lên vỉa hè vài bước mới đứng vững còn mình thì quay mặt ra nhìn chằm chằm vào tên lái xe.

Kết... lại một tiếng bánh xe mài trên mặt đường vang lên, tên lái xe đó đánh tay lái rồi nhẹ nhàng cười nói với cô gái bên cạnh:

- Thấy anh dọa cho thẳng kia sợ vãi đái ra không? Haha.

Lại một tiếng bánh xe mài dưới lòng đường nữa, chiếc xe kia đã khuất khỏi tầm mắt Nguyên đang “oán hận” nhìn theo. Tên lái xe điên kia có lẽ không cảm thấy gì nhưng... Nguyên thì vừa cảm nhận một trận đau đốn nơi đầu gối, anh vừa bị chiếc xe đó quệt ngang đầu gối, vừa định quay sang xem Diệp Nhi thế nào thì chân anh gục xuống, sự đau đốn từ đầu gối nhói khắp toàn thân đã làm đổ gục Nguyên.

Diệp Nhi sau khi lấy lại thăng bằng hốt hoảng nhìn ra phía lòng đường thấy bạn trai gục ngã thì vội chạy lại lay:

- Nguyênnn... anh... anh không sao chứ?

Rồi “sờ mó” khắp người xem cậu bị thương ở đâu, thấy “nhột nhột” Nguyên mở mắt nén đau run giọng cười nói:

- Làm gì vậy Diệp Nhi, anh bị quệt ngang qua đầu gối thôi mà.

Cô nàng Diệp Nhi thì bức tức vì cho là Nguyên giả vờ đau để trêu chọc nàng. Đang định đuổi theo thì bịch một tiếng, Nguyên lại ngã lần thứ hai. Diệp Nhi quay lại thấy anh chàng lật đật mò dây khó khăn mới “thương tình” quay ra dò hỏi với vẻ mặt “ngghi ngờ”:

- Đau thật hay đau giả?

Nguyên bó tay nói:

- Cái lần bảo không đau cũng bảo là nói dối, lần này đau thật cũng không tin? Từ lúc nào anh trở nên không đáng tin vậy rồi?

Diệp Nhi phì cười:

- Thì anh đó, húc méo cả xà ngang còn không sao, đằng này “va quệt” một chút lại kêu thấu trời ai tin được.

Thực ra, 4 năm vừa rồi thân thể Nguyên được “người lạ” kia tập một bài “luyện thể” đặc biệt nên vô cùng rắn chắc, mạnh mẽ, nhưng bài luyện thể này lại chủ yếu luyện về cơ bắp giai đoạn đầu, xương cốt giai đoạn sau. Bốn năm không ngừng luyện tập thì “người kia” đã luyện thành phần cơ bắp, và xương cốt ở những vùng quan trọng như đầu, cột sống... còn xương cánh tay, cẳng chân... thì tương đối yếu hơn. Nếu luyện thành thì Nguyên cũng sẽ như vụ “húc vào xà ngang” vậy cùng lắm chảy chút máu, còn nếu không có phần “luyện cơ bản” thì chân cậu đã nát như, không tàn cũng phể chứ làm gì có chuyện còn “nhức nhích” được thể kia.

Kéo ống quần lên “kiểm tra” thấy đầu gối bạn trai sưng tấy, trong lúc vô tình chạm vào còn cảm giác như... nó vụn vụn, cô bé Diệp Nhi bây giờ đã tin là bạn trai không “chém gió” nhưng ... chấn thương đó làm cô hốt hoảng:

- Anh... anh bị “vỡ đầu gối” rồi.

Nguyên thử lúc lắc cái chân thấy vẫn nhói đau nói, lấy tay sờ nắn đầu gối mình thấy “buốt tận óc” mà tay lại cảm thấy... rồi rạc liền áp dụng những kiến thức “y học dị giới” nói:

- Ô, không phải “vỡ đầu gối” mà là tổn thương một chút ở sụn khớp thôi. Không nặng lắm, “chó liền da, gà liền xương” anh đây xương cốt còn cứng lắm.

Cô bé Diệp Nhi nhìn anh như quái vật rồi bức mình:

- Đi khám với em mau!

Anh chàng nhìn trời nói:

- Tôi rồi để cho bác sĩ người ta còn nghi chứ, em yên tâm mai ngày kia là anh lại chạy nhảy như thường mà.

Cô nàng rung rung nước mắt quay lưng đi làm bộ không thèm quan tâm. Thấy cô bạn cứ “đi mãi mà không xa” do đi như dậm chân tại chỗ nên Nguyên ho húng hắng nói:

- Thôi được rồi, ừ thì vào viện đi, nói trước lần này em không được trả viện phí cho anh như lần trước đó.

Diệp Nhi quay sang lè lưỡi:

- Thì sao? Bồn tiền từ thích!

Nguyên quay đầu ra chỗ khác nói:

- Đã thế anh không đi.

.....

Sau một hồi “vật lộn”, Nguyên và Diệp cũng đã kéo nhau một lần nữa đến viện Y Pro, viện này nổi tiếng về ngoại khoa nên chấn thương của Nguyên một lần nữa nhanh chóng được đưa ra kết luận. Quả nhiên không hề gì, chỉ vài tuần là khỏi nhưng trong thời gian này phải “hạn chế vận động mạnh”. Diệp

Nhi thở phào nhẹ nhõm đất Nguyên ra đến đại sảnh bệnh viện thì Nguyên chợt quay đầu nhìn chăm chăm vào hai chiếc đường đang được đẩy đến phòng cấp cứu.

Diệp Nhi thấy kì lạ hỏi:

- Anh nhìn gì vậy?

Nguyên lắc đầu nói:

- Nếu anh không nhầm thì hai người vừa rồi là người lái chiếc xe hơi “trêu đùa” chúng ta.

Diệp Nhi thấy “thảm cảnh” của hai kẻ “điên khùng” kia cũng run lẩy nhưng cô cũng há hê:

- Đáng đời bọn họ đi. Ai bảo dám...

- Đẳng nào cũng là mình đi lẩn xuống mặt đường mà. Mình sai trước thì sao trách họ.

Nguyên chưa đợi cô nàng nói hết đã chống nạng đi ra, Diệp Nhi đuổi theo:

- Này... chờ... chờ em với chứ! Muốn chân kia cũng bó phải hai tay hai nạng không hả?

Nguyên “ngoan ngoãn” đứng lại và chờ cô bạn diu lên taxi mà chàng khò nói không ra lời. Diệp Nhi sau khi lên xe mỉm cười nhìn Nguyên ra về “anh biết điều đấy”. Xe chạy, cả hai giữ im lặng. Nguyên bây giờ mới nhớ ra mục đích mình tìm Diệp Nhi nên hỏi:

- Diệp Nhi này! Anh... anh định rút hồ sơ, xin thôi học.

Diệp Nhi tròn mắt nhìn Nguyên nghi hoặc coi đây như một trò đùa:

- Anh vừa nói gì cơ? Còn vài tháng nữa chúng ta sẽ ra trường rồi mà?

Nguyên mỉm cười bình thản:

- Anh bị như thế này... sợ thi tốt nghiệp không qua nổi.

Diệp Nhi cũng thương cảm cho cảnh một sinh viên vì mất trí nhớ nên phải bỏ dở ước mơ là thế nào nên cũng quan tâm hỏi:

- Anh có thể cố sang năm học lại.

Nguyên lắc đầu nghĩ “mình đâu còn là tên điên kia” với cái ước mơ “phóng viên” nên cười nói:

- Anh không biết nữa, nhưng anh thấy mệt mỏi, có lẽ anh sẽ tìm thứ phù hợp hơn. Mà anh cũng thực sự hơi... lo lắng đến tương lai rồi (cười nói đùa). Bố vợ anh có thể yên tâm gả con gái cho một thằng nhà báo quèn như anh không chứ?

Nguyên cũng biết gia đình Diệp Nhi cũng khá có điều kiện nên trêu đùa mấy câu. Diệp Nhi tru môi nói:

- Bố em không gả em tự gả cho anh!

Nguyên cười ha hả nói:

- Em dám gả cho kẻ mất hết trí nhớ 4 năm qua về em hay sao? Mà chẳng phải lúc nãy có người nói rằng “không chắc giữ niềm tin vào tình yêu với anh” cơ mà

Thầy Nguyên “chơi trò trẻ con” nhắc lại, Diệp Nhi mông lung suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Em không biết nữa nhưng... em thấy Nguyên của hôm nay cũng có cái “đáng yêu” riêng. Không còn mạnh mẽ, cá tính nhưng anh rất “dễ bảo” và nghe lời. Haha. Riêng về hai phẩm chất này cũng đủ để em đưa anh về “hậu cung” của em rồi.

Cô vừa nói vừa xoa đầu Nguyên làm cậu chàng vùng vằng ra. Anh chàng nghiêm túc:

- Không đùa đâu. Anh đang định bàn với em xem nên sống thế nào cho qua ngày đây?

Diệp Nhi tròng mắt: - Sao lại là em?

Nguyên cười: - Vì anh tin tưởng em là cô bé thích hợp nhất.

...

Sau khi nghe cậu bạn nói về lý tưởng sống "ăn, nằm rồi chờ chết" quái dị, cô bé Diệp Nhi cười:

- Nhờ em là đúng rồi, anh muốn “ăn, nằm rồi chờ chết” thì hãy cố gắng làm 20 năm tích lũy đi, sau đó sẽ ăn, nằm rồi chờ chết 100 năm nữa với em. (Rồi dịu dàng nói) Còn em đây gả cho anh xong đồng nghĩa với cả đời ăn bám anh rồi.

Đôi bạn đang say sưa, chém gió yêu đương mấy lời “nhăng nhít” mà không hề biết nguy cơ với nhân loại đang phủ xuống. Đúng lúc chiếc xe đi đến con phố đông đúc cách nhà của Diệp Nhi không xa thì di biến xảy ra, chiếc taxi đang đi băng băng trên đường chợt phanh gấp, dòng người hoảng loạn phía dưới đã làm rối loạn hết cả con đường đột nhiên tối sầm lại khi ánh đèn đường đã bị “tắt đột ngột”, từ xa xa những âm thanh la hét, chấn động rầm rầm như một trận thiên tai đang diễn ra vậy? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Trên bầu trời đêm, một vòng xoáy to lớn màu bạc đang di chuyển từ phía xa xa tới, nhiều người cho đó là “cảnh đẹp” chạy ra xem, chụp ảnh... nhưng “vòng xoáy chết chóc” đó đã khiến nhiều người phải hồi hận, đã có những người không may bị hút vào trong đó hoặc bị “thứ gì đó ở trong nhảy ra” làm cho kinh sợ bỏ chạy, cả thành phố trở nên náo loạn.

Không chỉ riêng ở Hà Nội mà trên cả nước, cái vòng xoáy này cũng xuất hiện khắp nơi, từ Việt Nam, vòng xoáy này xuất hiện liên tục ở nhiều nơi trên thế giới. Nước Mỹ, nước Nga, nước Anh... tất cả đều bị “vòng xoáy kì lạ” phá hoại. Vòng xoáy đó chỉ lướt nhanh qua nhưng cũng đủ làm Chương trình thời sự đêm hôm đó trở nên đặc biệt nóng.

Ở những thành phố bị phá hủy trầm phát sóng thì không nói nhưng ở các thành phố “may mắn” hoặc trên các mạng xã hội, thông tin về “vòng xoáy kì lạ” và “ngày tận thế” được đăng lên liên tiếp. Địa Cầu chính thức đối diện với nguy cơ bị hủy diệt.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Di Biến? - Nguy Cơ?

Sau khi “vòng xoáy kì lạ” biến mất là vụ “quái vật lạ” xuất hiện tấn công người liên tiếp. Không một quốc gia nào là không có những quái vật tấn công suốt hơn 12 giờ đồng hồ liên tục... ngoại trừ... Việt Nam chỉ bị “quấy nhiễu” một thời gian ban đầu. Những con quái vật đó tràn lan khắp đường phố, lực lượng quân đội được điều đến để “tiêu trừ” nhưng hiệu quả đạt được không như ý muốn.

Số quái vật có thể giết bằng súng đạn chỉ là số ít, số quái vật cần những loại như “đạn chống tăng”, lựu đạn, các loại bom... giết chết cũng khá nhiều nhưng... những quái vật không sợ súng đạn lại nhiều hơn. Trong số những ác ma đó, một số con trúng “tên lửa” mà bị thương rồi tiêu diệt nhưng những quái vật không sợ cả tên lửa còn rất nhiều.

Nước Mỹ, Trung Quốc và một số cường quốc hạt nhân quyết định phải sử dụng “vũ khí tối thượng” của nhân loại- Vũ khí hạt nhân để tấn công quái vật. 10 vụ tấn công bằng hạt nhân với 10 con quái vật được đánh giá “cao cấp” tiến hành nhưng... chỉ làm cho 3 trong số 10 con quái vật đó tan xác, số còn lại sau chút “lão đạo” là điên cuồng phá phách.

Nhưng... sau thời gian 12 giờ điên cuồng đó, đám quái vật lại tự nhiên... không đánh mà lui yên lặng đến kì lạ, chúng rút lui đã để cho loài người một thời gian chỉnh đốn lại, suy tính cho tương lai.

Khoan hãy nói về những chuyện thế giới hay những chuyện sau này, quay trở lại chiếc taxi với đôi bạn trẻ. Sau khi “vòng xoáy kì dị” đi ngang qua, những tưởng yên bình trở lại nhưng thành phố lại đứng trước nguy cơ của những con quái vật, những kẻ xâm lăng.

Nguyên ngồi trên xe mà đột nhiên... trong người có sự rung động, cậu cảm thấy xung quanh mình nồng đậm những thứ “trát có ích” với mình. Hít một hơi thật sâu, cậu giật mình... “linh khí”, tại sao trên Trái Đất lại có linh khí? Một số linh khí đã chen chúc “cường ép” tiến vào cơ thể cậu. Nguyên lúc này giật mình tỉnh ngộ:

- Mặc xác cái linh khí ở đâu mà ra, cứ hấp thu đúng theo “công pháp” đã nhớ kia đi, dù sao hấp thu linh khí cũng chẳng có gì có hại.

Nghĩ là làm, Nguyên lẳng lặng ngồi yên “hấp thu linh khí” mặc kệ cô bạn gái đang sợ hãi không nhấc nổi chân để chạy khỏi chiếc taxi đang bị một con quái vật to lớn lông lá đầy mình nhìn hình dáng giống như một con trâu mộng tiến lại. Người lái taxi đã sợ hãi mà chạy thoát từ trước nhưng Diệp Nhi... sau phút định thần tỉnh đường chạy chôn quay sang thấy Nguyên nhắm nghiền mắt hơi thở đều và sâu mà lo lắng

- Chết rồi, anh ấy chắc bị sốc mà ngất. Làm sao mang anh ấy đi bây giờ?

Nguyên vẫn không hề hay biết mà miệt mài “tu luyện”, linh khí vốn là thứ vô hình nhưng đã bị cậu hấp thu đến dày đặc cảm giác có thể động thành nước ở quanh thân. Một sao, hai sao... năm sao, sáu sao... mãi đến khi hấp thu đến tám sao đỉnh thì do lượng linh khí “hoi mông” nên Nguyên mới tạm thời dừng lại. Hít sâu một hơi, mở mắt ra, cậu muốn hét lên thật to. Cảm giác nắm giữ sức mạnh đỉnh cao trong tay này... đã mấy hôm nay cậu đã mất đi và bây giờ là lúc cậu đạt được trở lại.

Nhưng vừa mở mắt xung quanh Nguyên chợt trở nên tối sầm, nhanh chóng có mở mắt lần nữa, cậu thấy mình lại bị đưa đến cái không gian “lượn lờ tiên khí” bọc mình vì đang “ở bên người đẹp” cậu nghĩ hoặc thì thầm.

- Lại là ông làm trò hả? Cái quái gì mà thần với thánh chứ? Ra nói chuyện với tôi mau rồi thả tôi về. Nói trước lần này tôi không muốn đổi xác đổi hồn gì nữa đâu đây?

Từ phía xa xa, không có bóng ảnh nào xuất hiện nhưng lại có một giọng nói vang lên:

- Xin lỗi khi đưa con đến đây nhưng con phải giúp ta!

Nguyên nghi hoặc nghĩ: Cái lão già lúc nào cũng tự xưng là “thần linh” này mạnh lắm, có gì không làm được đâu mà lại nhờ đến mình. Chợt không gian biến ảo, trước mặt Nguyên hiện lên hình ảnh của hai “thế giới” và một tấm màn chắn mong manh đang có một vết thủng khá lớn, vết thủng đó càng ngày càng lớn hơn do hai thế giới này đang “hút và đẩy” lẫn nhau. Một giọng nói cất lên:

- Đây là vách ngăn giữa hai thế giới. Đạo này các tác giả viết truyện xuyên việt với xuyên không nhiều quá, cứ một lần viết là cái “vách ngăn” này lại bị mòn đi một chút, đến khi thủng tác giả sáng tạo ra con nó cho con với tên “tồn tại song song” kia đổi qua đổi lại hai lần nữa thì... tấm màn ngăn này đã có một vết nhỏ như kim châm rồi. Ta lúc đó “xong nợ” nên chủ quan không chú ý. Ai ngờ hôm nay vết rách đã to lỗ thủng giữa hai thế giới đã xuất hiện nên mới vất vả đi “vá lại”.

Nguyên khó hiểu cười nói:

- Ông vá lại liên quan gì đến tôi?

Tiếng nói lại vang vọng đầy về tức giận:

- Ngươi thế? Có khe hở nghĩa là có những quái vật ở thế giới kia bị cuốn sang của các người và những “sản phẩm văn minh” của các người bị cuốn sang thế giới kia. Việc này nếu chỉ là “người lịch sự” với nhau thì không sao nhưng đám “quái vật khát máu” trộn lẫn vào lại là chuyện khác. Thế giới của các người có nguy cơ diệt vong.

Nguyên lo lắng nói:

- Nguy cơ diệt vong sao? Mà ông tự nhiên lại quan tâm đến nhân loại thế? Ta tưởng ông chỉ lo “chuyện lớn” thôi mà?

- Lại ngu, ông đây là người phụ trách bảo vệ vách ngăn giữa hai thế giới, bây giờ lại để “thủng” và “gây hậu quả nghiêm trọng” thì cách chức trừ lương thì nhẹ, nặng thì ta cũng không dám nghĩ. Đề xử lý người hãy giúp ta chuyển những tư liệu này đến nhân loại này.

Nói xong từ trên trời rơi xuống một chiếc... USB dung lượng của nó ghi ở vỏ ngoài không biết cậu nhìn nhầm không mà lên đến... 76976 TB (tê ga bai đó) tức là dung lượng lưu trữ của nó... nhiều vô cùng.

Ông già lại cất tiếng:

- Đây là tư liệu về những con quái vật, điểm yếu của chúng, một số phương pháp tu luyện đơn giản, một số phương pháp sản xuất “đạn đặc biệt” thích ứng với văn minh của các con để “diệt sát” quái thú. Con nhớ Copy cẩn thận gửi đến tay từng quốc gia một nhé.

Nguyên sững sờ nhìn rồi nói:

- Khoan đã, làm không công à thần? Mà truyền công pháp thế này có loạn hết địa cầu không?

Giọng nói vang lên:

- Ngu lắm, tao đã “vá” lại rồi thì bộ công pháp này theo lượng linh khí giảm dần cũng thành “truyện tranh” mà đọc cho vui. Mà làm cho thế giới của mày an toàn mà còn đòi hỏi gì nữa? À thôi thấy mày vất vả cũng có ít ưu tiên cho mày.

Trước mặt Nguyên là một viên ngọc sáng lấp lánh nói:

- Đây là “Linh linh”

Nguyên nghi hoặc:

- Đồ linh tinh con không lấy đâu, mang đồ xịn ra đi.

Giọng nói tức giận vang lên:

- Ngươi thì trật tự. “Linh tinh” là viết tắt của Linh khí tinh hoa. Cái này sẽ giúp mày hấp thu để duy trì năng lượng dù cho linh khí không còn. Linh tinh này sẽ hấp thu linh khí xung quanh để tự bổ xung cho nó. Linh khí trong này đậm đặc bằng khoảng 20% linh khí “rò rỉ” sang, lại có khả năng hấp thu tự nhiên thêm nên nhà ngươi “lãi to” nhé. Thôi về đi, nhớ càng nhiều người tu luyện càng tốt, linh khí sẽ mỏng hơn và quái vật sẽ... nhanh đói linh khí tiêu hao mà suy yếu và trở nên dễ giết chết hơn.

Nguyên thì thầm:

- Còn con thì sao thần? Ngoài vụ “đưa thư” này con không phải gánh “sứ mệnh cứu giúp” hay cái gì tương tự chứ?

Giọng nói đầy khiêu khích vang lên:

- Ta biết ngươi đã cạn cái hứng “hiệp khách rơm”, trải nhiệm 4 năm làm “anh hùng rơm” đủ chán rồi, bây giờ có ép chưa chắc ngươi đã chịu nhận. Cứ ngồi mà “ăn, nằm chờ chết” đi. Mà muốn chờ chết thì đừng đột phá “thánh cấp” làm “thánh cấp” tuổi thọ lên đến một triệu năm, chờ lâu chết lắm. Thôi nói vậy đủ rồi. CÚT

Nguyên bị “một phát đập” văng trở về thân thể. Đúng lúc con quái vật to như bò mộng kia đang tiến đến gần. Nguyên ngồi yên vận khí công, luồng “linh khí uy áp” của cao thủ đỉnh phong đã làm cho cả đám quái vật quanh Hà Nội sợ vất chân lên cồ chạy.

Cô bé Diệp Nhi vốn đang “nhắm mắt chờ chết chung” chợt nghe tiếng rú rồi rầm rầm ngày càng xa, cô mở mắt và thấy con quái vật đang... chạy mất hình thì cười khanh khách tự ki:

- Chắc mình xinh quá nó không nở giết.

Rồi quay sang nhìn Nguyên lúc này đã tỉnh khoe khoang:

- Anh thấy không? Lúc anh ngắt em tay đắm chân đá con “nhép” kia sợ quá chạy mất rồi.

Nguyên mỉm cười nhìn cô bạn đầy tự tin nói:

- Đi về thôi, bây giờ cách nhà em cũng không xa.

Diệp Nhi lại lo lắng cho cái chân của Nguyên nhưng biết đâu nhờ “linh khí cải tạo” mà cái chân của cậu chàng đã hồi phục rồi, chẳng qua chỉ là “giả bộ” và tránh gây phiền phức hiểu lầm nên chàng không “chạy băng băng” mà đi thôi.

Đưa Diệp Nhi đến cửa nhà, bỏ cô ra đón với vẻ quan tâm. Bó Diệp Nhi là người đàn ông đã ngoài 50, thân hình mập mạp và đầu đã hói (diễn hình của các ông bố vợ trong truyện) ông bước ra với bộ đồ ngủ, thấy hai người Nguyên- Diệp Nhi ông nói:

- Hai đứa không sao chứ? Bó ở nhà thấy bên ngoài loạn quá đâm ra lo, may mà mấy đứa không sao!

Diệp Nhi ngại ngần nói không sao rồi đi vào, cô định “lôi kéo” cả Nguyên vào cho an toàn vì dù sao thời điểm này ở nhà vẫn cho người ta cảm giác... an toàn hơn nhưng Nguyên từ chối. Thấy anh chàng “què quật” thế kia ông bó Diệp Nhi cũng có ý giữ nhưng Nguyên lấy cớ “về nhà xem gia đình thế nào” mà mượn một chiếc xe máy để đi. Ông bó Diệp Nhi cũng đồng tình với sự lo lắng của Nguyên mà cho cậu mượn xe về.

Nguyên phóng xe vù vù đến giữa đường, khi nhìn kỹ quanh thấy không có ai lập tức vận dụng “thần thức” bao phủ khắp Trái Đất, thần thức của một cao thủ cấp tám có lẽ không đủ nhưng... Nguyên vốn đã mượn xác của một “chín sao đỉnh phong” chuẩn bị đột phá lên “thánh cấp” nên việc “khó nhai” này cũng “miễn cưỡng” làm được. Quét một lượt thấy có tới mấy trăm con quái bảy sao và... “một đám lắt nhắt” Nguyên cười thầm:

- Có mấy con tôm tép này mà cũng “nguy với chà cơ” ta đây một lúc không chém hết thì “từ từ mà chém”. À khoan, chém giết làm gì cho... mất đoàn kết, có gì ngồi lại bàn bạc thương lượng có hơn không? Quái vật cũng chỉ là... kiếm ăn qua ngày thôi mà.

Là một người đã 4 năm sống ở “dị giới” nên Nguyên biết quy luật sinh tồn khác nghiệt ở đó, kẻ mạnh luôn được đề cao, sinh tồn là nhân tố hàng đầu. Nghĩ vậy cậu bèn tự nhủ:

- Với tinh thần “ăn, rồi chờ chết” và tinh thần “tha được thì tha” ta sẽ đàm phán với các ngươi.

Nghĩ là làm, Nguyên dồn linh khí vào giọng nói hét vang lên bằng ngôn ngữ của “dị giới” giọng nói kì lạ khắp địa cầu vang lên trấn nhiếp các quái vật:

- Ta là cường giả nhân loại đây! Kẻ nào cầm đầu đám quái nhép này vác xác đến gặp ta ngayyyyy!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đàm Phán Hòa Bình

Địa cầu quá nhỏ so với “thế giới song song” kia nên giọng nói của cậu đã thu hút được tất cả sự chú ý của những quái vật “sùng sỏ” nhất.

Ở Mĩ, một con quái thú hình Cá mập đang định “ngọam” một miếng cắn tượng Nữ thần tự do nghe thấy vội quay lưng chạy về nơi phát ra tiếng nói. Vừa đi nó vừa lẩm nhẩm những âm thanh kì lạ...

Ở Nhật, Một con nhện 108 chân nghe thấy cũng từ bỏ cuộc “chém giết” của mình hóa thành hình người bay về voi phát ra âm thanh.

Ở Châu Âu...

Ở...

Một lát sau, từ phía xa xa, có một đám quái vật đã biến hình thành nhân loại hùng hổ bay đến gặp kẻ thách thức, nhưng có lẽ nhìn thấy Nguyên là cao thủ tám sao đỉnh phong “uy áp” ngập trời trong khi đám mình toàn bảy sao trở xuống vội cung kính:

- Dạ chúng em là quái vật ở 36 mảnh “cảm địa” từ khắp thế giới không hiểu vì sao bị hút đến đây. Do không biết là địa bàn của anh mà lỡ tay phá phách có gì anh bỏ qua cho.

Nguyên thấy bọn quái này có vẻ “dễ bảo” không cần đánh đám gì đã “lịch sự” nói chuyện với mình nên càng “ngông”. Cậu đứng vênh mặt nói:

- Sao toàn bọn bảy sao thế này, bọn tám, chín sao đâu hết rồi?

Đám quái vật “khinh bỉ” tên nhân loại kia nghĩ thầm “có cao thủ tám sao với chín sao ở đây mà mầy dám “hót” thế nó lại dám cho vỡ mồm ra.” Mà sao... tên này cảm giác uy áp yếu hơn... “tên quái vật” kia nhỉ? Có lẽ là... mà thôi, cứ “lễ phép” chút mới được, người ta trấn áp cả hơn trăm con tám, chín sao, bốp mình chắc như bốp kiến nên vẫn cung kính:

- Dạ, những cao thủ đỉnh cao tám sao với chín sao cũng có nhưng đang bị “phong ấn” dưới đáy một cái vực nước sâu lắm....

Nghe quái vật tả Nguyên đoán chỗ đó là khu vực Thái Bình Dương nên hỏi thêm:

- Ai phong ấn?

Quái thủ run rẩy nghĩ thầm: chẳng phải là... sao nhưng vẫn cung kính nói:

- Là... là một cao thủ thánh... thánh cấp.

Nguyên giật mình “cao thủ thánh cấp đến đây làm gì” nhưng cũng nói với bọn quái vật.

- Tao biết chúng mầy cũng vì sinh tồn mới phá phách nhưng nếu không cần “ăn thịt người” thì hạn chế không ăn. Nghe chưa?

Bọn quái vật nghe Nguyên nói “có lý” cũng mừng thầm tận lực vâng dạ. Thấy đám quái gật đầu liên tục cậu lại nói:

- Đám thủ lĩnh các đàn quái vật đến cả rồi chứ?

Bọn quái vật dạ vâng thưa:

- Dạ, bọn em tổng cộng có 432 người từ khắp nơi trên thế giới này đều đã đến đủ, cao thủ cấp bảy đều chỉ cần “tiểu na di” vài cái là đến rồi mà anh. Chỉ còn mấy con “thủ điền không hiểu tiếng người” hoặc mấy thằng tự cao không coi ai ra gì là không đến. Còn đám cấp sáu đang “bay như rùa” kia thì chấp làm gì?

Nguyên gật gù nói:

- Cũng tốt, các người đến đông ta cũng không “thịt” hết được các người, các người vậy cũng không giết nổi ta nên chúng ta cũng bàn bạc một phen.

Đám quái vật gật gù thờ phào nhẹ nhõm nói:

- Bọn em cũng là vì sinh tồn. Chỉ cần cho bọn em “no đủ” thì bọn em cũng không dám quá đáng.

Nguyên thảo luận và đặt ra một số “nguyên tắc chung” như:

Một là: Cấm ăn thịt, tấn công hoặc có ý định tấn công vào Việt Nam, còn Việt Nam là đâu thì cậu chỉ vào bản đồ và nói:

- Thấy chưa bọn đầu đất, đứa nào còn đàn em ở đây dứt hết đi mau không đừng trách anh “ra tay độc ác” trong đàn quái vật, một tên đồ mồ hôi vội quay ra hú hét rầm trời kêu đàn em ngừng tay đợi lệnh.

Thứ 2 là: Hạn chế ăn thịt người, Nguyên sẽ phụ trách “thương lượng” để nhường khẩu phần thịt các con vật khác cho bọn này “no bụng”. Đám quái cũng gật gù đồng ý. Dù sao thì vừa được ăn vừa không mất gì? Xâm phạm loài người tuy ăn được nhưng bị “chống cự” cũng phiền lắm, ít ra là đám đàn em tay chân có thể bị “mài chết từ từ”. Thôi thì đồng ý là phải.

Thứ 3 là: Tránh phá hủy những công trình mang tính nghệ thuật thẩm mỹ, có đói muốn chết cũng phải kiếm người nào ở nơi “không có gì để phá” mà ăn. Bọn quái vật tuy hơi “khó chịu” vì quen thói phá phách rồi nhưng thấy thằng kia nó “lừa” mình “sát khỉ” quá cũng vội vàng gật gù dạ vâng.

Thứ 4 là: Những người giết quái vật quái vật được phép đánh trả nhưng... không được ăn xác, họ là liệt sĩ thì phải được chết tử tế. Đám quái vật cũng nghĩ thầm “thịt chết không ngon thịt tươi ngon hơn” nên cũng gật đầu thông qua.

Thứ 5: Nộp danh sách những con quái vật “lão” kia và báo với chúng “đừng động vào Việt Nam” nếu không thì... đừng trách Nguyên “lấy thịt đè

người”. Cái này thì bọn chúng đều tán thành, bọn chúng đến từ nhiều đàn quái vật khác nhau, địa bàn trước đây vốn rộng nhưng giờ lại bị... thu gọn ở nơi nhỏ như Địa Cầu nên cạnh tranh với nhau là đương nhiên, chết đi vài con quái cấp bảy thì chúng sẽ càng loại bớt được “hiểm họa”.

Sau khi “bàn bạc” và nhất trí xong, đám quái vật thủ lĩnh giải tán và có phần kiểm chế hẳn đi, không còn “điên cuồng” như ban đầu nữa. Bọn chúng tìm các nơi vắng vẻ để tụ tập nhau “chờ cơm”. Còn Nguyên thì lập tức thay trang phục “siêu nhân Gao” nhặt ở cửa hàng bị phá hoại gần đó mà tiến vào liên hệ với giới lãnh đạo Việt Nam.

Cậu để lại chiếc USB và lời nhắn:

- Nhớ sao chép rồi gửi ra toàn thế giới nhé. Mình đi “có việc tí” lát nữa sẽ về. À quên, liên hệ với đại sứ các nước sẵn đi, chiếu cho họ xem một đoạn nội dung của cái USB này, tầm vài tiếng nữa mình quay lại “có việc cần nói” với mọi người sau.

Sau khi để chiếc USB và lời nhắn, Nguyên lập tức “dịch chuyển tức thời” đến giữa Thái Bình Dương, cảm nhận được hơi thở của một cao thủ dưới đáy biển, Nguyên từ từ bay xuống. 1000 mét, 2000 mét, 8000 mét... cuối cùng đã thấy mặt hắn ta. Nguyên giật mình chỉ vào tên đang trấn áp phong ấn lấp bấp:

- Cậu... cậu...

Người kia nhìn thấy Nguyên cười khề khà nói:

- Cậu với cháu gì? Ta còn tưởng ngươi không đến?

Nguyên giật mình:

- Ngươi không phải tên điên đã “đổi xác” với ta 4 năm hay sao?

Người “thanh niên” kia mỉm cười trêu đùa cậu bé nói:

- À thì ra ngươi là người “đổi xác” với cháu ta, hẳn nào ta cứ tưởng mình lại có “sản phẩm thừa” ở nơi này chứ?

Nguyên cười nói:

- Kể ra ... ông cũng giống ta ghê.

Rồi cậu chột “tĩnh ngộ” thì ra đám quái cấp bảy kia trông gà hóa quóc, thấy tên “Thánh cấp” này mặt mũi giống mình nên tưởng là “hóa thân” nên mới nê mặt và “dễ bảo” như vậy. Haha kẻ cũng thú vị đó chứ?

Người thanh niên đó chính là Thánh cấp của dòng họ người đã “đổi xác” với Nguyên. Lần này, do hắn “phạm lỗi” mà bị “phạt” đến đây phong ấn đàn quái vật 108 con toàn tám sao và chín sao để cho Địa cầu có thời gian phát triển. Nguyên nhìn đàn quái vật đang bị phong ấn mà giật mình: Nhiều quái vật cấp cao quá.

Người kia nhìn Nguyên nói:

- Cháu ta cũng đang chuẩn bị đột phá “Thánh cấp”, kẻ cũng nhờ có ngươi. Nhưng chuyện ân oán cũng phải đầu ra đấy, ta ra tay giúp ngươi cứu giúp quê nhà lần này nhớ phải “báo ân” ta đó.

Nguyên cười nói:

- Giúp đỡ gì chứ? Ta mới lười “bảo vệ” ta ích kỉ lắm, làm hiệp khách chán rồi, bây giờ ta lo thân ta thôi, làm anh hùng, ta mới lười làm.

Người kia cười nói:

- Số ngươi sinh ra là để làm anh hùng, ta đây chuyên xem tướng số cho người khác nên liếc qua đã biết. Sớm muộn ngươi cũng phải ra tay thôi.

Nguyên bĩu môi nói:

- Ta có sức mạnh này chỉ đủ “tự bảo vệ” thôi, ông mới là “hi vọng” của chúng ta, cố trấn áp nhé, chúng ta sẽ “hấp thu” hết linh khí.

Người kia cười khỏ:

- Ngươi bị “ngủ” à? Ta phụ trách trấn áp ở đây cũng có... thời gian. Trong thời gian này, ta sẽ “thả dần” một ít các con quái thú đang phong ấn ra, 4 năm sau ta sẽ thả đồng loạt hết đám này. Lúc đó ngươi không ra tay ai sẽ cứu vớt nơi này?

Nguyên cười khỏ:

- Ngươi thả nó ra như thế khác gì giết ta, chúng nó vậy công ta cũng “mục xương mà chết”.

Người kia nói:

- Cố gắng dạy dỗ “đám đệ tử” cho tốt, cố gắng đột phá cấp chín đi, nhìn ngươi ta biết tiềm năng là cấp chín đỉnh phong nhưng mà... ngươi lại lười không chịu đột phá.

Nguyên lắc đầu:

- Đào tạo một cao thủ đâu có dễ, có gì vẫn phải thỉnh giáo ngươi.

Người kia nói:

- Ta chỉ có 4 năm ở đây thôi, muốn hỏi lúc nào cũng được, công pháp Thần chấc đưa cho ngươi rồi, cứ vậy truyền thụ đi, cần “linh đan đột phá” hay cái gì tương tự cứ tìm ta, nhiều ta không có nhưng bồi dưỡng “một ít” thì vẫn được. Tiếc là “tâm cảnh” ngươi quá thấp nếu không ta còn muốn cho ngươi lên Thánh cấp kia.

Nguyên cho là tên kia đang “chém gió” xì mũi nói:

- Đào tạo Thánh cấp, nghe mà dễ quá ha?

Tên kia cười nói:

- Thánh cấp thì có là gì? Ngươi chỉ là ếch ngồi đáy giếng thôi, ngươi tưởng ta cũng là “thánh cấp” sao “bản chính” của ta đã lên đến “thần cấp” rồi, nhìn ta này.

Nói rồi ông ta biến ảo bộ dáng làm ông cụ mà Nguyên gặp bốn năm trước. Nguyên lắp bắp... ngươi... ngươi.

Ông ta cười nói:

- Ta đây chỉ là một “hóa thân” của hấn sức mạnh chỉ ở mức “thánh cấp” do hấn phạm lỗi nên “hóa thân” ta cũng chịu liên lụy phải đến trợ giúp trấn áp để các ngươi có thời gian ổn định đây. Lần trước cũng là “thương tình đứa cháu” nên ta mới cho nó và cũng là cho ngươi một cơ hội. Haha! Lần này kiếp nạn của các ngươi đến ta cũng chỉ làm được như vậy.

Dừng một lúc, ông ta lại lên tiếng chậm rãi:

- “Bản chính” của ta đang vấp miếng thùng kia, sẽ mất một thời gian dài đó. Lượng linh khí rò rỉ đến đây tuy ít so với chúng ta nhưng đối với Trái Đất này thì là nhiều lắm muốn “dùng hết” thì ít cũng phải 50 năm, nếu các người “cao thủ như mây” lại là cách hấp thu khác. Thế nên hãy cố gắng, mà đừng vội “chém giết” đám tiểu yêu, chúng nó cũng góp phần “ăn linh khí” đó.

Nguyên sau phút sững sờ cũng gật gù nói:

- Quả là có “ông tổ” tốt là tổ tiên tích đức mà. Khi nào tên kia đột phá “thánh cấp” nhớ chuyển lời chúc mừng của ta đến hấn nhé.

Vị thần cười với hấn rồi đưa lời động viên:

- Cố lên cậu nhóc, nếu không đào tạo được “một đám nhóc” ra hồn thì cậu sẽ lại phải làm anh hùng đó.

Nguyên cười ha hả quay lưng đi nói:

- Quên đi! Ta bốn năm đó đủ rồi, ném công pháp cho chúng nó luyện xong. Ta còn bận tán gái, không rảnh mà chơi trò anh hùng với các ngươi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tình Hình Tạm Lắng- Quyết Tâm Cưa Gái

Người kia nghe được cái “lí tưởng cao đẹp” kia nhìn Nguyên cười “khinh bỉ” nói:

- Vậy ta mới đưa cho ngươi “Linh tinh” khi ngươi tu luyện đạt cấp chín đỉnh phong, ngươi có thể trút hết sức mạnh vào tinh linh “lập trình” cho nó một ý thức, nó sẽ là một “con rối” do ngươi lập trình, sở hữu sức mạnh chín sao nhưng độ “ngốc” của nó cũng chín sao luôn, để “bắt nạt” mấy con quái nhép cũng tạm được.

Nguyên nghe “không cần vất vả” vẫn ổn định được thế cục cũng lấy làm mừng thầm nói:

- Vậy là tốt rồi, cho ta vài cái Linh tinh nữa đi, ta sẽ chế thêm vài tên “khôi lỗi cao thủ”.

“Lão già” bữu mỗi với cái tên “thiếu hiểu biết” kia nói:

- Người truyền sức mạnh để duy trì "Linh tinh thì" “bản chính” của người cũng chỉ tu luyện đến năm sao là hết mức. Đương nhiên chỉ bằng một ý nghĩ người có thể cho "Linh tinh" thu về khôi phục sức mạnh chứ không đến nỗi "phế" cái "bản chính". Nói trước là “Linh tinh khôi lỗi” này độ “ngốc” cao lắm nên gặp đối thủ mạnh, người nên dùng "Bản chính dung hợp" mới phát huy tối đa sức mạnh được.

Nguyên ha há gật đầu nói:

- Kệ đi, đến lúc đó hãy hay, giờ thì ta đi “lười” một chút đã. Bái bai ông bạn, rảnh ta sẽ đến chơi với ông!

Thấy Nguyên đã đi khuất dầm tằm mắt, lão già cười thâm khê nói:

- Xem người có thể “ẩn cư chờ chết” mãi được không?

Sau khi từ đáy biển lên, Nguyên lập tức dịch chuyển về Hà Nội. Lúc này, đại sứ các nước đều đã có mặt tề tụ đông đủ. Họ sau khi xem “nguồn tư liệu” và “công pháp tu luyện” thì hai mắt đều sáng rực.

Công pháp này tuy không phải “lên cấp càng cao tuổi thọ càng dài” như trong tiểu thuyết tiên hiệp, vô hiệp nhưng cũng có lợi ích của nó, người luyện tuy không sống được đến 300-400 năm nhưng nếu chín sao đỉnh phong thì thọ được 200 tuổi cũng bình thường, chỉ khi đột phá Thánh cấp thì mới có sự nháy vọt “một triệu năm” dài đằng đẳng kia.

Những công pháp đó đã mang lại cho nhân loại cách “chống lại” đám quái thú kia. Vừa mừng họ lại vừa “lo sợ” trước cá nhân hay thế lực thần bí đã giao cho họ chiếc USB này.

Nguyên thấy gần 200 người tề tụ đông đủ thì cũng xuống “giao lưu” để mọi người khỏi chờ lâu. Mỗi vị đại sứ đều có một “phiên dịch viên” tiếng Việt nên Nguyên cũng chẳng mất công “phun” ngoại ngữ, hần lười biếng cất giọng:

- Các người hẳn là đã xem trước những tư liệu mà ta đưa phải không?

Cả đám gật đầu, Nguyên nói tiếp:

- Ta đã “đàm phán” với đám quái vật rồi, chúng sẽ không tùy tiện ăn thịt chúng ta nhưng các người sẽ phải dùng thịt những loài vật khác để “thỏa mãn” chúng.

Các đại sứ đều đã biết truyện gì xảy ra với Địa cầu nên khi nghe được đều thờ phào một hơi may mắn. Nguyên nói tiếp:

- Những tên nào “độc ác” sẽ bị ta đích thân trừng trị, mỗi một con quái cần ta “thu phục” thì “phí ra tay” của ta là 100 triệu đô la, đối với nước nghèo chỉ thu 10%, riêng với Trung Quốc và Mĩ (cười hắc hắc) hai nước này tiền nhiều chắc không tiếc ít tiền lẻ nên ta “lấy rẻ” thôi, 1 tỉ đô la Mĩ.

Đại sứ Mĩ với Trung Quốc nghe được đều “trợn mắt” với tên này. Nguyên lại “chém gió” tiếp:

- À quên nói, ta còn nhận “đào tạo” những “cao thủ” như ta, chi phí thì bàn sau nhé. Có công pháp mà không có “sư phụ” thì nói trước là khó “bảo vệ” sân nhà lắm. Còn một truyện nữa là “tha được thì tha” không nên chém giết tuyệt tình.

Nguyên nói lửng lơ nên những vị đại sứ ở đây không cho là đúng, cũng phải thôi khi cậu “giấu” tiết chuyện linh khí và những thứ liên quan. Nguyên có một chút “tư tâm” ở vấn đề này... cậu muốn trở nên “thần bí” một chút vì nếu nó “bình thường” quá như có linh khí hấp thu sẽ thành cao thủ hay những câu... linh tinh kia thì cái danh “cao thủ” này có phải là quá rỗng ròi.

Khi các đại sứ đều đang “báo cáo” với lãnh đạo các nước thì Nguyên cũng nhanh chóng “dịch chuyển” đến nơi có những con quái vật không phục đem chúng “làm thịt” một mặt đe dọa những con quái vật đã “nghe lời” mặt khác cũng là để cho thế giới thấy “cái oai” của mình.

Sau khi “làm thịt” xong mấy con quái dưới sự ghi hình từ xa của đoàn quay phim, Nguyên nhanh chóng quay sang “lấy tiền bản quyền” rồi dịch chuyển trở về nhà.

Bố mẹ Nguyên thấy con cả đêm không về trong khi bên ngoài đang hỗn loạn thì hết sức lo lắng, gọi điện cho những người thân hoặc bạn bè nơi Nguyên có thể đến thì họ đều nói “không có” hoặc “không biết” nên hai người khi thấy Nguyên về thì vừa mừng vừa giận. Mẹ Nguyên ôm con nói:

- Cả đêm qua mày đi đâu thế Nguyên?

Nguyên thấy cảm giác bên gia đình thật tốt, tốt hơn nhiều so với cảm giác “quay phim chém quái” làm anh hùng lúc nãy nên cậu mỉm cười nói:

- Con bị kẹt ở ngoài không về được. Mà mẹ yên tâm đi, từ mai quái vật sẽ không còn xâm phạm chúng ta nữa rồi.

Bố mẹ Nguyên buồn cười vì câu “chém gió” của cậu con trai. Sáng hôm sau hệ thống điện lại một lần nữa hoạt động, mọi thứ sau một quá trình dọn dẹp đều trở lại bình thường từ Đài phát thanh Phường đến Đài truyền hình Quốc gia... liên tục đưa tin “quái vật xâm lấn” rồi ca ngợi nhờ có vị “siêu anh hùng” mà Việt Nam là một trong những quốc gia có thiệt hại thấp nhất trên thế giới về cả người và tài sản. Trên truyền hình còn liên tục đăng cảnh “anh hùng” đánh nhau với quái vật, còn ảnh chụp của “anh hùng” trong bộ đồ “siêu nhân Gao” đã trở thành thời trang được người ta đua đòi học theo, ảnh của anh

được treo ở nhiều nơi với sự biết ơn của thế giới. Nhưng mặc kệ những phản ứng đó, nhân vật được truyền thông nhắc đến, mọi người tôn vinh... đang ngủ.

Hôm sau khi lên trường Báo chí để làm thủ tục rút hồ sơ thì Nguyên đã thấy đường phố lại náo nhiệt trở lại như mọi ngày, nếu không nhìn kĩ một số kiến trúc còn đang hư hại và đường xá nhiều chỗ vừa mới “vá vúi” lại xong thì không ai tưởng tượng được, chỉ vài tiếng trước đây, nơi này còn là nơi “quái vật hoạt đông”.

Hôm đấy, Nguyên gặp cả lớp và những người bạn thân thiết ở trường và tổ chức một buổi “liên hoan chia tay” nho nhỏ. Sau khi tạm biệt các bạn, Nguyên đưa Diệp Nhi ra về trên chiếc xe đã mượn của cô hôm qua. Diệp Nhi ngồi sau xe với vẻ kích động nói:

- Anh thực sự phải đi sao?

Nguyên mỉm cười bình thản nói:

- Chỉ là tạm thời thôi mà em!

- Anh có dự định gì chưa?

Nguyên suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Anh không biết nữa. Có lẽ anh sẽ thử kinh doanh nhỏ.

Diệp Nhi cười khúc khích:

- Thấy em có quán cafe làm ăn được nên định đua đòi học theo hả?

Nguyên mỉm cười đáp lại:

- Anh đã nói định kinh doanh gì đâu? À mà này. Nguyên áp ứng hỏi.

Diệp Nhi tò mò:

- Có gì mà áp ứng thế anh?

Nguyên nói với giọng trầm ngâm:

- Nếu như có hai người như anh, một người giống anh trước khi mất trí nhớ, một người là anh bây giờ... em sẽ chọn ai?

Diệp Nhi gõ vào cái mũ bảo hiểm của Nguyên một cái cười nói:

- Đồ ngốc này lại than vãn vì đoạn trí nhớ đã mất đó hả? Anh đã hỏi em câu đó mấy lần rồi, lần này em trả lời cũng là lần cuối nhé! Anh từ nay không cần bận lòng nữa đâu. Em nói thực sự này, EM YÊU ANH. Vậy thôi, quá khứ, hiện tại hay tương lai đều là như vậy.

Nguyên nghe được có chút gì đó cảm động nhưng cũng có chút... khó nói nói:

- Thế giả sử đó là hai người.

Diệp Nhi cười ha hả:

- Cái tên ảo tưởng hảo huyền này, nếu có hai người như anh em yêu cả hai. Hehe, chẳng nào em cũng xác định xây dựng “hậu cung” cho mình rồi, anh nhanh chân chen lên trước đi em cho làm “chồng lớn”.

Anh hùng của chúng ta phì cười và bỏ tay hết cách với cách nói của cô người yêu và thầm nghĩ:

- Có kẻ hồ tặc là tên đó có thể sang đây? Hẳn liệu có quay lại đây tìm Diệp Nhi không? Lúc đó mình nên làm thế nào?

Nhưng... sang thì mặc kệ hẳn đi, tự nhiên gần đây Nguyên cảm thấy... mình cần và không thể thiếu cô nàng Diệp Nhi Tiên Tử kia đến lạ. Phải chăng đó là cái người ta gán cho cái mác “tình yêu”. Yêu thì cứ yêu đi, chẳng điên kia có sang anh cũng “quyết chiến” với mày. Nghĩ vậy Nguyên gạt phắt ý tưởng “bỏ cô người yêu hồ” và quay sang “yêu thật” luôn.

Tạm gác lại những dòng suy nghĩ “yêu đương ngang nhút” kia, Nguyên ở lì trong nhà đóng cửa mấy hôm liền và đã thành công tu luyện cấp chín đỉnh cao. Cậu muốn làm ra một “con rối hóa thân” này để nó làm “hình nhân thế mạng” chuyên trách “giữ hòa bình và an ninh thế giới” để mình được thanh thoi tập trung tán gái. Mấy hôm gần đây quái vật tuy không ồ ạt tấn công người nhưng... xung đột vẫn xảy ra liên tiếp, đặc biệt là với những nước cậy vào “lực lượng quân đội” muốn truy quét quái vật ra khỏi lãnh thổ của mình.

Hệ thống công pháp đã được truyền bá khắp toàn cầu mấy ngày hôm nay, đến cả những người như... bố mẹ Nguyên cũng được bác Tổ trưởng dân phố tặng cho vài bản “công pháp tu luyện 5 sao” được in và phát miễn phí rộng rãi trên cả nước để “thử tu luyện”. Có thể nói con người Địa Cầu chưa từng trở nên đoàn kết như hôm nay. Nhà in hoạt động hết công suất, xưởng vũ khí không hề ngưng nghỉ... cơ quan, trường học, bệnh viện... tất cả đều như

vứt hết đi về “uể oải” một môi trước kia mà thay vào đó là sinh khí bùng bùng, là sự quyết tâm sản xuất, xây dựng để nhân loại trở nên mạnh mẽ hơn trước sự xâm lăng của quái vật.

Nhân loại có một “siêu anh hùng” nhưng một người không thể đại diện cho cả một chủng tộc, một nền văn minh được, tất cả người dân trên thế giới đều biết vậy nên họ cùng cố gắng tu luyện, học tập, xây dựng... để làm những người “anh hùng nhỏ” góp phần làm Địa Cầu mạnh hơn.

Xem được những thông tin cũng như qua thần thức chứng kiến được cảnh đó, cậu bạn Nguyên của chúng ta thấy ầm ập vô cùng. Mọi người đều đang cố gắng... mình... cũng phải cố gắng ăn và chơi. Nghĩ là làm, Nguyên lập tức đem toàn bộ sức mạnh của mình đưa vào viên cầu “Linh tinh” kia. Khi những nguồn sức mạnh cuối cùng của cậu được truyền xuống, từ viên ngọc “Linh tinh đó” một thân thể giống y hệt Nguyên hiện ra, đôi mắt vô hồn, cả người cứng đờ. Nguyên tò mò “nhìn ngó, sờ nắn” một hồi rồi thích thú:

- Cái “xác” này cũng giống ta đó!

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hội Nghị An Ninh Toàn Cầu

Sau đó, Nguyên “kích hoạt” cho cái “hóa thân” này hoạt động, và lại phải qua hàng giờ đồng hồ truyền thụ cho “khôỉ lõi” các kiến thức cơ bản về ngôn ngữ, võ vẽ, chiêu số... và một số phương pháp tư duy đơn giản để đảm bảo “dù thiếu 1 ốt” nhưng nó cũng đủ để có trí khôn. Sau đó để yên tâm hơn cậu còn gắn vào “khôỉ lõi” một thiết bị liên lạc và nói với nó:

- Về sau có gì khó cứ hỏi tôi nghe chưa?

Một giọng nói khá cứng nhắc và... vô cảm vang lên.

- Dạ... thưa... bản chính.

Nguyên tự hào nhìn cái “hóa thân” của mình nói:

- Ta thiết lập 3 quy tắc không thể làm trái, ngươi nhắc lại cho ta xem.

Con khôỉ lõi kia vẫn cứng nhắc đáp:

- Một là phải bảo vệ người Việt Nam an toàn, bảo vệ an ninh nước Việt Nam tuyệt đối. Nếu được nước ngoài nhờ trợ giúp thì phải “tiền chao cháo mức”

Nguyên gật gù đắc ý khen giỏi, con khôỉ lõi kia lại nói:

- Hai là không được nói chuyện nhiều, hạn chế giao tiếp với người lạ khi không có lệnh của bản chính.

Nguyên vỗ tay khen hay còn khôỉ lõi kia vẫn đều đều:

- Thứ ba là không được để lộ mặt trước những người khác.

Nguyên gật đầu và để “chắc ăn” cậu chàng mang cho con rối của mình tới bốn chiếc mặt nạ che mặt chồng chéo lên nhau. Trang phục cũng thay đổi từ kiểu “siêu nhân Gao” nhìn ngó không thể tả kia sang bộ “giáp trụ sáng loáng” đao kiếm oai hùng. Nhìn vào con rối khá thông minh nhưng IQ hơi có hạn kia, Nguyên cười đắc ý nói:

- Từ giờ tên của ngươi sẽ là “Anh Hùng” nhớ chưa.

Con rối kia sau khi xác nhận cái “tên” của mình, Nguyên mới nói:

- Làm việc nên làm đi “Anh Hùng”, ta bây giờ bận rồi.

Con rối nghe lệnh lập tức thi triển phép “dịch chuyển” đến giữa vùng biển lớn chém một con “cá mập quái vật bốn sao” dám vi phạm chủ quyền biển đảo Việt Nam, sau khi chém xong nó lặng yên ngồi đó, thần thức tỏa ra quan sát và trong cơ thể nó “linh tinh” đang không ngừng hấp thu linh khí.

Sau khi con rối đi, Nguyên tu luyện lại đến cấp năm thì quả thực không thể tăng cao hơn sức mạnh được nữa. Cậu có cảm giác như... tiềm năng đã bị hút cạn đi vậy, cố gắng thế nào cũng khó mà tiến bộ hơn. Chán nản, cậu chàng quay sang tính kế “ăn chơi”. Nhưng đời nào như mơ, đang suy đi tính lại cho cái “tương lai mờ mịt” này thì chiếc điện thoại mà Nguyên được chính phủ các nước tặng đồ chuông. Đây, làm anh hùng khổ thế đấy? Biết vậy đưa điện thoại cho “Anh Hùng” lâu rồi, tiếp điện thoại với thái độ “khó chịu” nhưng sau khi nghe hết nội dung cuộc điện thoại, Nguyên lập tức “cười tươi như hoa” vì cậu biết “tiền đã chạy vào túi”.

Qua mấy hôm tu luyện, 99,9999% mọi người chẳng có biểu hiện gì đặc biệt cả. Hấp thu linh khí thành sức mạnh tuy có “công pháp” chỉ dạy đó nhưng nếu không có “danh sư” hướng dẫn thì sao được, chỉ có số ít người thiên phú quá tốt, đánh bậy đánh bạ tu luyện mà cũng lên được một sao mới quả là “thiên tài”. Lãnh đạo các nước liên hệ và vọng Nguyên sẽ... “bồi dưỡng” đám “thiên tài” này... còn những người khác, vài ngày chưa nói lên điều gì nhưng... nếu cảm ứng và lên cấp quá chậm thì tiềm năng sau này e rằng cũng... chỉ thế thôi. Chính phủ các nước đều nghĩ vậy và dốc sức “đào tạo” nhóm người này “học phí” thế nào thì tùy Nguyên xem xét. Có tiền thì đại gì từ chối không làm? Nguyên lập tức nhận “lấy rẻ” mỗi người 10 triệu đô la học phí (quả là rẻ thật) nhưng học phí này lại tính theo... tháng cứ không phải là cả khóa học. Đương nhiên, các vị lãnh đạo nào có sự lựa chọn nào khác mà “kén cá chọn canh”, hẳn hết 10 triệu nhiều vị còn hận không “nhìn thấu” được xem còn tên nào “thiên phú” tốt dắt hết sang nữa là. Nhưng cứ tạm thời như vậy đã, còn lại để tính sau đi.

Đám “thiên tài” đó đều đã được sự đồng ý của Nguyên và chính phủ các nước cùng tiến về Hà Nội. Đi cùng với họ còn có các Nguyên thủ quốc gia của gần 200 nước trên Địa Cầu. Họ tới đây không phải vì... tiền chân các “hi vọng” mà đến để tham gia “Hội nghị Toàn cầu về vấn đề An Ninh Nhân loại” được tổ chức tại Hà Nội từ ngày 15 tháng 3 này. Tại sao lại chọn Hà Nội? Xin lỗi đi, các vị tìm thử xem trên thế giới có nơi nào an toàn hơn ở Việt Nam, “dễ chịu” hơn ở Hà Nội thời điểm này không? Có siêu anh hùng bảo vệ, quái vật cũng phải “sợ hãi” tránh xa lãnh thổ quốc gia. Thậm chí vài ngày trước, khi quân đội Trung Quốc tập trung cả binh đoàn đuổi theo một con quái vật hình “rắn” to như cây cổ thụ đã đạt mốc bốn sao thì... tuy bị đuổi giết gắt gao, phải thực mạng nó vẫn không dám... chạm vào biên giới Việt Nam. Cuối cùng do bị “dồn góc tường” nên ôm hận mà chết. Những con quái thú khác nghe được cũng... chia buồn và đồng cảm với con vật “xấu số” kia:

- Nó chết thảm quá, đáng ra cổ một chút là chạy thoát được rồi.

- Mày ngu à? Chạy ra đường khác còn có “cơ” sống, chạy vào biên giới Việt Nam thì mày xác định luôn nhé. Hôm qua có con “cá mập” bốn sao định đuổi theo đàn “cá thu” ăn một ít cho đỡ đói, đen đủi thế nào thắng đó lại “lạc” vào vùng biển của Việt Nam, nó sợ quá giật mình đang định “thoát thân” thì chưa kịp quay đầu đã bị chém đứt đôi người đó. “Anh Hùng” còn nói chém ngay vì sợ nó... “cắn đứt cáp mạng” của Việt Nam.

- Hazz. Cái đó ai mà chả biết...

- Chỉ khổ mấy anh em...

- Thôi bàn làm gì mà não ruột, cứ tránh xa xa biên giới Việt Nam cho nó lành!

.....

Hội nghị Toàn cầu tổ chức ở Việt Nam đã được hai ngày, sau những sự thảo luận sôi nổi, nhiệt tình, nghiêm túc của các đại biểu nó đã nhanh chóng kết thúc với sự đồng thuận, nhất trí rất cao của tất cả các bên và cùng ra được một “tuyên bố chung”:

- Thế giới sẽ hết sức “kiềm chế” trước quái thú. (Dù sao thì... thịt đi thay người cũng ổn rồi).

- Thành lập “Ủy ban Tu luyện toàn cầu” sánh ngang hàng với các tổ chức quốc tế như WTO, WHO, WB... Ủy ban này sẽ do “Anh hùng” làm chủ tịch danh dự (Các bác có gặp được anh hùng đầu mà mời thật chứ).

- Thành lập lực lượng đặc nhiệm toàn cầu bao gồm toàn bộ tinh anh của thế giới sẵn sàng ứng phó với nguy cơ quái thú tấn công. Cơ quan này không chỉ gồm các “quân đội chiến đấu”, “người tu luyện” mà còn gồm “chế tạo vũ khí mới”, “nghiên cứu các loại thuốc giúp tăng khả năng tu luyện”... bao gồm đủ các mặt từ y học, hóa học, sinh học, vật lý học... các loại học đều được “lôi vào” hết vì các vị nguyên thủ đều nhất trí “Tri thức là sức mạnh lớn nhất của con người so với lũ “quái thú” kia”.

- Cả nhân loại “cam kết đoàn kết chặt chẽ” các nước lớn sẽ giúp đỡ các nước nhỏ về an ninh, quốc phòng và... vấn đề “thịt” nuôi quái vật. (Cái này là đương nhiên rồi, một con ngựa đau cả tàu phải bỏ cỏ chứ. Nước kia chết mình không ra tay giúp đỡ sau này nước mình bị quái vật nó vây thì ai người ta thương?).

Trong khi các Nguyên thủ quốc gia đồng thuận cao, thoải mái đặt bút kí và cùng nhau bắt tay chụp ảnh cười với nhau “toe toét” thì người anh hùng của chúng ta mới ngó ngang đến đám “đệ tử” đang “ăn chực nằm chờ” đã mấy hôm ở Khách sạn Metropole.

Vì sao lại có sự... chậm trễ vậy? Lí do hết sức đơn giản vì... anh hùng của chúng ta đang rất bận. Bận gì ư? Đừng hỏi vớ vẩn... người ta là anh hùng thì cái bận của người ta phải toàn là “chuyện lớn” rồi... Nguyên nhà ta hai hôm nay chưa kịp đến “đay dỡ” vì cậu đang mãi mê “thiết kế một quán Café” để làm ông chủ.

Vốn chả có chút “máu làm ăn” nào nên mọi thứ đối với Nguyên đều là con số không, bởi vậy nên cái gì cậu cũng phải thỉnh giáo... Diệp Nhi Tiên Từ. Người bên ngoài như ta thấy anh bạn cứ “léo nhéo” học hỏi cũng chẳng biết anh chàng này muốn mở quán Café thật hay chỉ vì... kiếm cơ gặp mặt cô nàng của chúng ta nữa... nhưng kệ hần đi. Diệp Nhi khi biết Nguyên cũng định mở một quán Café như mình thì cũng khá bất ngờ, nhưng đã đúng vào lĩnh vực của mình quen thuộc thì sao lại không “giúp đỡ” một tay? Hai ngày qua, đôi “trai tài gái sắc” của chúng ta đã phác thảo một kế hoạch... rất là hoành hảo, đến cả tên “mù làm ăn” như Nguyên cũng phải gật gù tán thưởng (không biết hần tán thưởng cái gì vậy ta?). Nhưng kế hoạch đã có, vốn đã có, địa điểm cũng đã... nhắm được thì một vấn đề nảy sinh. Nguyên là tên mù kinh doanh theo cả hai nghĩa nên hần không thể làm một “ông chủ” đứng nghĩa được. Diệp Nhi sau khi bàn bạc hai ngày cũng biết “trình độ quản lí” của cậu bạn trai đến đâu nên cô khuyên hần nên tuyển một “CEO” nho nhỏ đứng ra quản lí tất cả, ít ra là vào thời điểm ban đầu còn Nguyên hần... cứ ăn nằm với chờ chết đi.

Sau khi đưa cô bạn gái đến trường, Nguyên lúc này mới “nhờn nhờ” đến khách sạn Metropole để gặp đám “đệ tử” của mình, tổng cộng những ngày qua, đã có hơn 200 tên được đưa đến đây.

Đám “cao thủ nhỏ nhỏ” kia sau khi tu luyện đến một sao thì tự cho là giỏi lắm, một số đưa “ngao khí ngút trời” định khiêu chiến so tài với “siêu anh hùng” của chúng ta. ... vừa thấy Nguyên vào cả đám người thì nhao nhao định xin chữ kí, kẻ thì sẵn ông tay ông chân đòi độ sức so tài... nhưng tiếc là chúng bây giờ thì chúng chưa đủ “nhiệt” kể cả với cái “bản năm sao” như Nguyên hiện nay.

Sau khi “day dỡ” đám đệ tử đám “so găng” với thầy một trận “bầm da tím thịt”, kí mấy chữ kí cho các “fan cuồng”, Nguyên lúc này mới từ tốn hướng dẫn đám “đệ tử” này những điều cơ bản nhất... kiến thức cơ sở của việc tu luyện.

Đám học viên sau 30 phút ngồi nghe giảng (có phiên dịch bên cạnh) nhiều tên đã... không thể hiểu nổi... vì tên phiên dịch bắt đầu... không tìm được thuật ngữ tương ứng hoặc chính những người “phiên dịch” kia lại có sự... đồn ngộ về tu luyện mà “dẫn ra” mặc kệ nhiệm vụ được phân công tự mình “kiểm nhiệm” lại lời Nguyên nói. Cho nên đến cuối buổi sáng đó, trong khi đám... cao thủ nước ngoài còn đang “bế tắc” thì những người phiên dịch cho chúng... đã đột phá đến một sao gần hết rồi.

Tin tức nhanh chóng lan rộng ra, những người biết tiếng Việt thì điên cuồng kêu gọi “Anh hùng” sẽ “giảng bài tập thể” còn những người nước ngoài thì chỉ biết than thân mà thôi, ai bảo nguoi không biết tiếng Việt cơ chứ? Người ta là người Việt ai lại đi giảng bằng tiếng nước ngoài? Hơn nữa chút “lôm bôm” dịch cũng đủ làm đám “thiên tài” kia tu luyện không đến nổi “bảy bẹ” nên hiệu suất đề cao rất nhiều. Thế mới thấy giá trị khi có một tên “sư phụ” tốt là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: 10 Cao Thủ đời Đầu

Cậu chàng Nguyên của chúng ta đương nhiên không keo kiệt, được sự đồng ý của “siêu anh hùng” ngay lập tức một trường quay “hoàng tráng” được gấp rút chuẩn bị, trang trí cho kịp thời gian đã hẹn. Tối hôm đó lần đầu tiên hẳn được lên TV, hẳn lên để giảng dạy “một số kiến thức cơ bản về tu luyện”. Tất cả các kênh truyền hình đều ngưng hoạt động để “Trường thuật trực tiếp”, nhiều người cũng... nhìn mà học theo, nghe mà tu luyện... Được “anh hùng” chỉ điểm thì cả Việt Nam những cao thủ một sao chỉ trong vòng 7 ngày đã lên đến... 10 triệu người, cao thủ hai sao cũng đã lác đác xuất hiện.

Cả thế giới lúc này mới một lần nữa ý thức được tầm quan trọng của Nguyên. Hẳn không chỉ là một “người bảo vệ” mà hẳn còn là một “người hướng dẫn”, một “sư phụ” uyên thâm có thể thúc đẩy một tên “kém thiên phú” hay “thiên phú bình thường” đi trên con đường tu luyện.

Với Nguyên thì có gì khó khăn đâu, chút... kiến thức cơ bản đó sở dĩ “ông thần” không đưa vào vì ông ta cho rằng nó... quá thừa. Chút hiểu biết “nhỏ nhỏ” ấy mà không biết thì nói gì mà tu với luyện, cho nên rất nhiều người thân thể hấp thụ “Mộc linh khí” lại cứ dứt khoát đem “hỏa công pháp” luyện vì... thích và ngược lại... nói chung do không có hiểu biết nên sai lầm trong tu luyện là nhiều vô số, có những người sau khi “tu luyện” xong lại quên hoặc lười mà không đọc trang cuối (thường là hướng dẫn về ổn định linh khí vừa hấp thụ) nên nhanh chóng tiêu tán hết “thành quả”. Những người kia đều “không phải IQ có vấn đề” nên họ nhanh chóng phát hiện và khắc phục lỗi sai, tu luyện lên cấp là đương nhiên.

Sau khi chứng kiến “bài giảng trên truyền hình” của Việt Nam đạt hiệu quả cao, các chuyên gia ngôn ngữ học của các nước cũng cố gắng “dịch”, kết quả là đám cao thủ một sao bây giờ ra đường đâu đâu cũng thấy, cao thủ hai sao cũng chả hiếm lạ gì?

Nhưng... tu luyện đâu phải lúc nào cũng thuận lợi, một sao thì đạt được “dễ dàng” nhưng sau khi lên đến hai sao và cao hơn nữa thì phải xét theo “ngộ tính”, sự cần cù, chăm chỉ... rất nhiều những yếu tố tổng hợp lại mới có thể “đẻ ra” một cao thủ. Vì thế nên việc Địa cầu hiện giờ chỉ có 10 tên cao thủ ba sao dù được “công pháp như rác, sư phụ tận tình” cũng là dễ hiểu.

Thời gian chưa đến một tháng mà lên đến ba sao, đối với “dị giới” thì quả là “thiên tài xuất chúng” nhưng đối với Địa cầu thì Nguyên vẫn hết sức “xem thường” cái đám này. Đơn giản vì trong 10 tên kia, có 8 tên dựa vào “thiên phú” mà “đánh bảy” nên hết sức kiêu căng ngạo mạn, coi trời bằng vung, tâm cảnh quá kém, chỉ có hai người thực sự cần cù chăm chỉ, thiên phú tuy “bình thường” một chút nhưng nhờ nỗ lực mà có sự đột phá.

Nguyên chuẩn bị “bồi dưỡng trọng điểm” hai người này. Đám cao thủ 10 tên ba sao hiện giờ đều đang ở Metropole chờ chỉ dạy, lâu lâu Nguyên sẽ ghé qua một lần còn đám “nhặng nhít” kia cậu đã “đuổi thẳng cổ” cho chúng về nước mà học... trên truyền hình chứ đừng bám ở Hà Nội cho trật đất và thiếu ô xi nữa. Dù sao Hà Nội đông đúc vậy là đủ rồi. Hôm nay, Nguyên lại đến khách sạn, đám 10 người ba sao kể cả 8 tên cao ngạo kia cũng đều nhanh chóng chạy xuống chào hỏi. Nguyên sau phút đứng nhìn đám cao thủ nói:

- Dù sao các nguoi cũng là những người mạnh nhất hiện nay, ta kì vọng rất cao ở các nguoi

Nói rồi đưa cho mỗi người một viên thuốc màu đen đen vo tròn mang mùi hương hết sức mê người rồi bắt đầu “chém gió”:

- Đây là “thần dược” được ta điều chế, sẽ kích phát tiềm năng tu luyện của các nguoi trong ba ngày. Hi vọng các nguoi không bỏ lỡ cơ hội.

10 người nhận thuốc đến tay trong lòng mừng rỡ quay trở về phòng, trước khi đi cũng không quên cảm ơn “sư phụ” rồi rít. Nguyên gọi hai người mà cậu cho là “chăm chỉ cần cù” kia lại. Một người trong số đó là người Việt Nam, anh ta đang là một vận động viên Vovinam tên là Trần Quang Thành, năm nay 27 tuổi, dáng người cao lớn nhưng cân đối, gương mặt vuông vức, góc cạnh, ánh mắt kiên định cứng rắn. Người kia là một võ sĩ Kiếm đạo “tay ngang” người Nhật, năm nay cũng 25 tuổi, nghề nghiệp chính đang làm là nhân viên xây dựng cầu đường. Dáng vóc của hẳn ta cao gầy, gương mặt nghiêm túc ít biểu cảm nhưng ánh mắt lại thể hiện một cái gì đó rất khát khao. Nguyên nhìn hai người nói:

- Các người không cần dùng thuốc đó, đi theo ta.

Quang Thành vội vã kéo tay anh bạn người Nhật còn đang ngơ ngác không hiểu gì này. Nguyên lúc này mới vỗ vỗ đầu nói: Có lẽ nên dùng “truyền đạt”.

“Truyền đạt” là một “bí pháp” chứ không phải công pháp gì, hôm nay khi ra Thái Bình Dương “xin thuốc” thì được “ông thần” kia dạy và nói thêm

- Các người cái địa phương "nhỏ như lỗ mũi" này mà nhiều thứ ngôn ngữ quá đi. Tặng người cái "kĩ năng" này để “giao tiếp bằng ý nghĩ” với nhau, bỏ qua khoảng cách về ngôn ngữ tăng sự "hiệu quả" của dạy dỗ.

Nguyên lúc này dùng “truyền đạt” nói lại lần nữa:

- Đi theo ta. Ta sẽ cho các người “công pháp và thuốc tiên” loại đặc biệt.

Lần này thì anh chàng người Nhật giật mình ngơ ngác nói cái gì đó. “Truyền đạt” này chỉ là truyền ý nghĩ của mình cho người khác trong một cự li nhất định chứ không phải là thay cho điện thoại, truyền âm qua lại cho nhau dễ dàng như trong tiểu thuyết tiên hiệp cũng không thể đọc ý nghĩ người khác nên Nguyên xua tay nói với anh người Nhật:

- Đừng nói nữa, ta không hiểu đâu! Đây là ta sẽ dùng bí pháp “truyền đạt” để truyền ý nghĩ của ta sang người mà không qua ngôn ngữ.

Anh bạn người Nhật kia thấy thần kì nhưng cũng nhanh chóng chấp nhận vì... “anh hùng có thể làm được mọi thứ” mà.

Hai người theo Nguyên đến một gian phòng đặc biệt anh đặt. Cả căn phòng đều trống rỗng không chút trang trí hay đồ vật gì. Chỉ có chút rèm cửa trắng nơi cửa sổ mới cho hai anh chàng học viên này biết “thì ra đây là căn phòng chứ không phải hang núi”.

Chỉ hai người ngồi xuống, Nguyên đem hai bộ công pháp tu luyện cho hai người nói:

- Đây là hai bộ công pháp “tối cao nhất” trong bộ 12 công pháp tối thượng mà ta cũng đâu không “truyền loạn” ra ngoài. Đánh giá của "dị giới" với nó là chín sao. Hai người Thành thì luyện công pháp hệ Lôi, còn tên này...

Anh bạn người Nhật nghe Nguyên cứ “tên này... tên kia” nên cố chậm rãi giới thiệu tên tuổi đến câu “tên tôi là” hắn cũng nói bằng tiếng Việt giọng lơ lớ:

- Tên tôi là... Naruto.

Cả Thành và Nguyên đều giật mình ngã ngửa... cái gì cơ? Na....Naruto gì đó?

Nguyên cố nín cười nghi ngờ hỏi:

- Cái này... người tên là Naruto?

Naruto gật đầu xác nhận nói:

- Có gì đâu? Tên tôi được đặt trước khi có bộ truyện tranh đó kia mà, sao ở Việt Nam này ai nghe tên tôi cũng biểu hiện như vậy nhỉ?

Tuy không hiểu Naruto nói cái gì nhưng việc hấn gật đầu xác nhận cũng đủ làm hai người... cười lẫn lộn rồi. Không có trùng hợp vậy chứ?

Nguyên nín cười đưa cho Naruto bộ công pháp “phong hệ” mà hấn phù hợp nhất và nói:

- Cố lên Naruto, luyện cho tốt để thi triển “Phong độn” nhé.

Nói xong quay sang “nháy mắt” với Quang Thành rồi cố mà “nhìn cười” cho khỏi mất lòng anh bạn người Nhật.

Đứng ở khách sạn hộ pháp cho 10 người này trong suốt ba ngày, Nguyên âm thầm theo dõi tốc độ tiến bộ của họ và thở phào nhẹ nhõm nghĩ thầm:

- Đám cao thủ đầu tiên của Địa cầu sắp ra đời rồi, gánh nặng của ta đã nhẹ hơn. Sau này nên “mặc kệ” các người phát triển thôi. Ta cũng phải đi làm.. con người bình thường của ta.

Vừa lung tung suy nghĩ thì cả 10 người đều đã lần lượt “xuất quan”. Tám người kia cũng được “thuốc thần”, thiên phú cũng cao nhưng... công pháp toàn là loại tám sao “ghê” nên sau ba ngày “mới nhảy” lên được cấp 6 đỉnh cao, một tên người Mĩ tên là cái gì đó (Nguyên chẳng quan tâm lắm nên không thèm nhìn danh sách học viên mà chỉ quan sát qua “thần thức”) may mắn tu luyện đã đột phá cấp bảy, bước ra nhìn sáu người còn lại hấn có cảm giác “ưu việt” và muốn cười thật to. Nhưng... sau khi thấy Quang Thành và Naruto, hấn mới biết cái gì gọi là “húi con còn có núi cao hơn”. Hai người bước ra, hơi thở trở nên hoàn toàn khác biệt.... Cấp tám, đó là cấp tám đó, tuy chỉ là mới bước vào nhưng chỉ cần tích lũy hùng hậu về Linh khí trong người cũng đủ để “đè ép” tám người cấp sáu cấp bảy kia rồi. Chuyện! “Thuốc thần cao cấp”, công pháp cao cấp, luyện không vượt lên thì “xấu hổ” cái nền văn minh "dị giới" của người ta quá!

Nguyên gạt gù nhìn hai người cấp tám “mới ra lò” nói bằng “truyền đạt”:

- Vậy là được rồi đó. Các người sẽ là “trụ cột” của nhân loại.

Quang Thành vội vã lo lắng:

- Anh phải rời khỏi đây? Anh sẽ đi đâu?

Nguyên cười khê đáp:

- Ta không đi đâu cả, chỉ là ta đây lừa quản mấy chuyện bề bộn này, về sau có gì không làm được hãy liên hệ đến ta. Thế giới bây giờ sẽ trông ở các người, cố gắng tu luyện cho tốt nhé.

Nói xong Nguyên từ từ biến mất khỏi tầm mắt của đám người. Mấy người kia sau phút kinh ngạc rồi thì thầm với nhau:

- Hắn... hắn rốt cuộc là cấp mấy

- Ta cấp bảy rồi vẫn không “nhìn thấu” thủ đoạn của hắn.

- Có khi nào... là “thánh cấp”....

Thánh cấp thì chưa đến nhưng Nguyên giờ đây là chín cấp cực hạn, chỉ thiếu cái “tâm cảnh rèn luyện” nữa là hắn sẽ đạt đến “thánh cấp” rồi. Với những người như thế này, ở dị giới người ta gọi họ là “bán thánh”.

Sau khi dịch chuyển đến đáy biển, Nguyên lại nhìn “lão già kia” và nói:

- Người nói ngày mai sẽ “thả” 3 con cấp tám ra?

Người kia mỉm cười nói:

- Coi như thử thách đám “đệ tử” của người.

Nguyên liếc nhìn với ánh mắt trêu đùa:

- Người không sợ ta “ăn” hết ba con đó hay sao?

Lão già cười nói:

- Người ngày mai có hẹn đi “phỏng vấn quản lý” cùng Diệp Nhi của người rồi, bỏ được không?

Nguyên cười hắc hắc nói:

- Người quá nham hiểm mà. Hazz thả mấy con “yếu yếu” một chút, đám đệ tử này của ta còn “non” lắm, chúng nó mà chết hết ta lại phải mất công đến xin thuốc đó.

Lão già trừng mắt nhìn Nguyên “khinh bỉ” nói:

- Thuốc tiên mà người coi như kẹo, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu chắc? Ta đây cũng chỉ còn “một ít” thôi. Người dùng hết cũng coi như xong rồi.

Nguyên cười cười lấy lòng hỏi dò:

- Cái... một ít đó là bao nhiêu thế? Ông phải nói cháu mới biết đường mà... tính chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Yên Bình Trong mắt Bảo

Nguyên cười cười lấy lòng hỏi dò:

- Cái... một ít đó là bao nhiêu thế? Ông phải nói cháu mới biết đường mà... tính chứ?

Lão già làm bộ trầm ngâm nhắm tính rồi thật thà nói:

- Loại thường còn khoảng hơn 500 viên, loại trung đẳng còn 96 viên, loại cao cấp chỉ còn có 7 viên thôi.

Nguyên cười với nụ cười “hèn mọn” nhất có thể nhin bợ:

- Ông thần vĩ đại! Ông thần tôn kính...

Sau 5 phút được “tâng bốc” đến tâm cảnh “thần cấp” cũng không thể nhin, ông thần bực mình:

- Người cần gì mau nói? Lẳng nhằng nữa người tin ta thả ngay mấy con cấp chín ra cho chúng nó “đuổi” người chạy khắp nơi không?

Nguyên cười hi hi đầy "hèn mọn" tiến lại gần:

- Ấy chết, ấy chết! Ai lại làm thế? Cháu cũng chỉ định ...xin ông một ít thuốc nữa thôi mà.

Lão già vênh mặt lên xua tay:

- CÚT. Hôm qua ta đưa cho người “một ít” đã dùng hết đâu mà lại xin tiếp.

Nguyên vẫn giữ điệu cười hi hi kia nói:

- Chỗ kia là cháu định giữ “phòng thân” còn chỗ này cháu xin để “làm vốn” cho đám đệ tử. Đẳng nào sớm muộn gì ông chả đưa cho cháu.

.....

Sau một hồi khẩu chiến quyết liệt giằng co, Nguyên đã lấy được về 300 viên loại thường và 80 viên trung cấp nữa. Loại cao cấp ông lão dứt khoát không đưa... vì nó quá mạnh. Nó có thể đẩy một người từ cấp một nhảy thẳng lên cấp chín. Loại cao cấp này chuyên môn được dùng khi “thánh cấp” đột phá hoặc hồi phục linh khí.

Biết không “xơ mủ” được gì nữa Nguyên mới từ từ lẩn đi vừa đi vừa đếm chỗ thuốc "bóc lột" được của ông thần rồi thầm nhủ: trong tay mình có 400 viên bình thường, 84 viên trung cấp và... một viên cao cấp lão già tặng để dành cho mình “đột phá thánh cấp”. Nghĩ đến đây mà cậu chàng hết sức vui vẻ, chỉ muốn hát lên thật lớn ... nhưng do sợ người ta "nghe bị tâm thần" mà cho vào trại nên cố "kìm nén cảm xúc". Mấy viên thuốc Nguyên đưa cho đám “đệ tử” dùng trước kia đều là “hàng” bình thường cả. Chỉ có hai người được “ưu tiên” dùng hàng trung cấp mà thôi. Nói vậy để thấy “hiệu quả” của thuốc này là như thế nào? Có những "thuốc" như vậy không vui sao được chứ?

Vừa nghĩ đến cái “hiệu quả” Nguyên và thầm lắc đầu:

- Tiếc quá thuốc này chỉ dùng được một lần, dùng lần sau chỉ mang tính “bổ xung linh khí” chứ không có hiệu quả đột phá nếu không mình “dứt khoát” đem bọn này đẩy hết lên chín cấp, mấy chục thẳng cấp chín ở đây còn “xoắn” con quái nào nữa?

Miên man suy nghĩ rồi cũng về đến nhà, mấy ngày nay thấy “con trai yêu quý” ít đi học, suốt ngày ở nhà với lợn lờ đó đây, bố mẹ Nguyên đã hỏi và cậu cũng nói rằng cậu đã “bỏ học do mất trí nhớ”. Ông bà lúc đầu cũng lo và tiếc cho con lắm, dù sao cũng chỉ còn vài tháng nữa là tốt nghiệp rồi. Nhưng thôi vậy, nó đã lớn, cũng biết tự lo lắng cho tương lai. Nguyên cũng nói với ông bà về kế hoạch “mở quán cafe” của mình và được ông bà ủng hộ. Dù gì thì “Đại học” cũng đâu phải là con đường duy nhất để thành công. Khi bố mẹ đưa số tiền dành dụm những năm qua, Nguyên nhận mà... muốn khóc. Cậu có 200 tỉ trong tài khoản mà không thể mang lại cho bố mẹ chút lợi ích gì, lại để họ phải “cấp vốn” cho như vậy nên Nguyên lấy làm áy náy lắm. Dù sao mình cũng là “ông chủ” rồi, bố mẹ hãy cố gắng đợi đi, vài tháng nữa con sẽ để bố mẹ “thoải mái” hơn. Nhưng cậu đâu biết là...

Nhìn con trai đang ăn cơm mà đầu óc như đang trên mây, mẹ Nguyên nói:

- Đang ăn mà lại lơ đãng gì thế cái thằng này? Có gì khó khăn nói xem mẹ giúp được không?

Nguyên giật mình vì đang "suy nghĩ" lại bị mẹ "bắt được" húng hắng ho “gỡ thể diện” rồi nói:

- Dạ con đang xem Thời sự thấy có tin tức hay quá nên mới thế.

Ông bố cậu cũng buông bát xuống nói:

- Quả thực là quá tốt rồi. “Hiệp hội người tu luyện” được thành lập trên cơ sở của Ủy ban Tu luyện thế giới. “Anh Hùng” làm hội trưởng, ở dưới có hai Phó hội trưởng đạt đến cấp tám, tám vị “quản lý” đạt cấp bảy hiện đang thu nạp các thành viên đạt cấp ba trở lên làm hội viên, quy mô thu nạp “toàn thế giới” (mấy người cấp sáu sau vài ngày đã lại đột phá tiếp). Thế giới của chúng ta “an toàn” rồi.

Mẹ cậu cũng thấy “vui vui” nhưng miệng vẫn nói:

- Ừ thì tốt đấy! Nhưng nhìn bố con nhà ông xem có luyện ra cái gì không mà đòi Hội này với Hội kia. Đến người ta lại “đuổi ra” ấy chứ?

Cái Hội những người Tu luyện này chính là đề xuất của Nguyên. Cậu muốn “thống nhất hành động” của các hội viên và tránh “gà nhà đá nhau” mà lại không thích cái “Ủy ban tu luyện” kia vì dính dáng với chính phủ các nước, liên hệ quá sâu với các tổ chức quốc tế nên khi những cao thủ hình thành, việc một tổ chức được “đề” ra là hợp lý. Hội tu luyện này sẽ không trực thuộc bất cứ tổ chức, cá nhân, quốc gia nào... nó chỉ nhằm mục đích thu nạp những người tu luyện, chia sẻ kinh nghiệm, giao lưu với nhau, hợp tác săn giết một số quái vật gây hại... hoàn toàn “không lợi nhuận”. Tổ chức của nó nòng cốt chính là 10 thành viên cấp bảy trở lên và “Anh Hùng”, sự ra đời của nó làm các quốc gia lo ngại nhưng... họ cũng nhanh chóng “đẹp bỏ” nỗi sợ vu vơ này

vì ba lí do.

- Thứ nhất là khi vào hội, những thành viên đó vẫn là người quốc gia họ chứ không chạy đi đâu
- Thứ hai là... họ thấy “Anh Hùng” có vẻ không ham mê cái “quyền thống trị” mà đem nhiều chức trách quan trọng giao cho hai

Phó hội trưởng và tám quản lí. Những tên kia tuy mạnh nhưng còn “bình thường” và dễ đối phó hơn nhiều.

- Thứ ba... chính là các nhà khoa học, nhà chế tạo đã thành công chế tạo ra “vũ khí kết hợp linh khí” đầu tiên, sức mạnh của nó có thể giết chết “cao thủ hai sao” và gây cho “cao thủ ba sao” tổn thương nặng. Tương lai của loại vũ khí mới này còn rất rộng nên họ hoàn toàn không sợ hãi trước một tổ chức khá “lông lẻo” và không mấy tình ràng buộc này.

Tuy tổ chức này khá lỏng lẻo và không có tính ràng buộc cao nhưng muốn tham gia vào đó lại là mơ ước của tất cả những người tu luyện trên toàn thế giới hiện nay. Lí do ư? Vô cùng đơn giản vì... tham gia vào đó chứng tỏ sức mạnh và vị trí của mình được thừa nhận, chứng tỏ một cái “địa vị vô hình” trong lòng xã hội, nơi mà hiện nay “người tu luyện” không còn là niềm hi vọng duy nhất nhưng vẫn là những người “được chú ý” và đứng ở đỉnh cao danh vọng nhất. Một tên cao thủ cấp “quản lí” kia xét về sự nổi tiếng và độ ảnh hưởng đều vượt xa bất cứ siêu sao ca nhạc hay bóng đá nào, đó là chưa kể sức mạnh cá nhân của hắn.

Bố Nguyên nghe vợ hỏi cũng xấu hổ:

- Tôi già rồi, luyện cái gì nữa đâu. (Quay sang nhìn Nguyên nói) Mày còn trẻ, cố gắng tu luyện cho bố, mày cố lên cái ba sao để được nhận làm “thành viên dự bị” của hội cũng đủ làm cho cả nhà mở mày mở mặt rồi.

Nguyên lẳng lặng cầm đầu ăn không nói gì hơn, chẳng lẽ một người như mình mà cũng “ham chút danh tiếng” ấy. Bà mẹ thấy Nguyên lẳng lặng tránh khi nhắc đến tu luyện sợ con mình “không có thiên phú” gì nên quay sang trách ông bố khơi vào “nỗi đau” của con trai nói:

- Cái ông già lẩm cẩm này! Ăn thì ăn đi cứ nói nhiều.

Cả Nguyên lẫn bố cậu đều cười và “tập trung vào chuyên môn” để tránh bị mẹ cậu “nổi khùng” nữa. Mặc dù xét về mặt nào đó, chuyện này là do... chính bà “khơi” ra. Nhưng mà kính vợ hay kính mẹ thì đều được “âm thân” cả nên hai bố con đều lờ đi như không biết.

Tối hôm đó, Nguyên cho “Anh Hùng” nhắc nhở đám “cao thủ” kia sẵn sàng chuẩn bị ngày mai sẽ có một số quái vật cấp tám xuất hiện phá hoại. Dặn bọn chúng phải chuẩn bị cho tốt để sẵn sàng chiến đấu.

Đám cao thủ kia vừa mừng vừa sợ nói:

- Chúng ta có thể đánh lại chúng sao?

“Anh Hùng” nói bằng giọng khô khốc:

- Các ngươi cứ đánh đi, ta sẽ ở bên cạnh các ngươi.

10 người đứng đầu bọn họ tiếp xúc nhiều nên họ rất dễ dàng nhận ra đâu là Nguyên và đâu là “Anh Hùng”. Với Nguyên họ kính nể, tôn trọng nhưng với “Anh Hùng” ngoài cảm giác đó, họ còn có chút sợ hãi, họ đoán đây chắc hẳn là phân thân hay cái gì đó hoặc cũng có thể là một người khác. Người này sức mạnh lớn vô cùng nhưng... khả năng vận dụng rất kém, làm việc rất nguyên tắc và không hề có chút tình cảm nào khi xử lí công việc, không tha thứ, không bao dung, không giải thích nhiều, trái lệnh là sẽ tùy mức độ bị “Anh Hùng” thực hành án phạt.

Nghe nói có “Anh Hùng” theo bên cạnh họ cũng “thở phào nhẹ nhõm” nhưng con rối của chúng ta lại nói tiếp:

- Ta chỉ đến để “đảm bảo các ngươi không chết”. Chứ không ra tay giúp các ngươi giết quái vật. Nhớ kĩ lấy!

Nhóm cao thủ đó thấy có chút... thất vọng nhưng cũng thầm may mắn nghĩ:

- Tên này sức mạnh lớn vô cùng, chắc hẳn vượt xa cấp tám, có hắn bên cạnh chúng ta coi như được “rèn luyện” một trận mà không mất gì?

“Anh Hùng” thông báo xong nhẹ nhàng dịch chuyển đi nơi khác xử lí quái vật, Nguyên thì đêm hôm đó còn mãi liên hệ với Diệp Nhi “tuyển CEO” cho quán cà phê của mình. Diệp Nhi tối đó mới báo với Nguyên rằng hôm sau cô có việc gia đình gấp không đi cùng cậu được và nhắn rằng Nguyên hãy tuyển chọn cẩn thận, nếu thấy không phù hợp thì đợi cô về giúp đỡ vào chiều mai. Nguyên cũng định lùi lịch hẹn các ứng viên phỏng vấn nhưng... đã trót hẹn sáng mai mà tối hôm trước báo hủy nghe nó... kì cục sao đó nên lại thôi mà giữ nguyên kế hoạch.

Sáng hôm sau, Nguyên đến quán Cà phê của Diệp Nhi từ sớm, đây chính là nơi tuyển chọn anh đăng trên báo. Do không có Diệp Nhi ở bên cạnh nên tâm trạng của Nguyên là “rất tồi tệ” các ứng viên tới đây chủ yếu là sinh viên các trường kinh tế, quản trị kinh doanh... ra trường đang thất nghiệp hoặc đang là sinh viên các trường trong khối tài chính, quản lí. Nguyên thì nào biết đông-tây gì đâu, lại đang chán nản nên phỏng vấn cũng chỉ là “chém gió vài câu” rồi hẹn người ta đi về chờ liên hệ.

Đợi một lúc lâu sau không thấy ai đến thêm, Nguyên nhìn đồng hồ đã chín giờ, vươn vai đứng dậy nghĩ thầm:

- Chắc lại phải nhờ Diệp Nhi thôi.

Diệp Nhi... Diệp Nhi... lại là Diệp Nhi, tên này có vẻ ngày càng "chết mê" cô nàng Diệp Nhi của chúng ta rồi!

Đúng lúc này, Dương người phục vụ ở quán cafe dắt một cô gái đến bàn của Nguyên nói:

- Anh Nguyên, còn có chị này muốn gặp anh nữa này.

Nguyên đang đứng vờn vai vờn người cho các khớp xương phát ra tiếng kêu lạch tạch thấy thế vội vàng nghiêm chỉnh ngồi xuống nói mà chưa kịp nhìn người đến là ai:

- Chào bạn. Bạn có thể giới thiệu về mình.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nhóm tam Miêu Xuất Hiện Buổi Phỏng Vấn Kỳ Cục

Cùng lúc này, ở giữa biển Thái Bình Dương, có ba cột nước thật lớn tung lên từ đáy biển làm vùng nước xung quanh nổi sóng dữ dội. Sau khi những bọt nước và những con sóng cao hàng mét tan dần, có ba người đàn ông trang phục kì dị, về mặt hung ác xuất hiện trên mặt biển. Nếu chúng ta là người của "dị giới" có lẽ cũng không quá xa lạ với ba tên này, chúng nó chính là "Tam Miêu Đông Hoang". Bản thể của chúng là ba con mèo hoang tu luyện cả nghìn năm mới thành yêu quái, chúng sống rất gần những quốc gia nhân loại ở "dị giới" nên rất "khát" thịt người và nổi tiếng về hung danh. Tuy chỉ có cấp tám giai đoạn đầu nhưng nhờ có tốc độ hơn người, sự linh hoạt và... lúc nào cũng hành động theo nhóm nên sự đe dọa của chúng là không hề thua kém một tên cấp tám cao cấp.

Ba con mèo hoang dưới thân xác con người sau khi được thả ra lập tức phóng thần thức "ngó" xung quanh. Miêu Tam, tên nhỏ nhất trong ba anh em chúng lên tiếng:

- Nhiều "mồi" ngon quá hai anh ơi!

Tên có vẻ "đại ca" không bộp chộp như đứa em, nó dùng thần thức quan sát kĩ một lượt rồi lên tiếng với về "trầm trọng":

- Nhân loại có hai tên cấp tám sơ kì, 8 tên cấp bảy đỉnh cao và một đám "tôm tép". Là nhân loại yếu như vậy trong khi có tới hơn 400 tên cấp bảy quái thú xung quanh mà chúng cũng chỉ mon men không dám "thịt" hết đám nhân loại kia... cục diện sao lại kì lạ thế này?

Tên còn lại là Miêu Nhi, có một vết sẹo to tướng chéo ngang qua khuôn mặt từ trái qua phải này giờ không nói gì lên tiếng:

- Có lẽ chúng có "cao nhân ẩn nấp" nên "dọa" cho 400 thằng cấp bảy kia không dám làm gì?

Tên đại ca vẫn nghi hoặc lên tiếng:

- Đi... chúng ta "tóm" vài tên cấp bảy hỏi xem thực hư ra sao?

Lại nói về quán cafe của Diệp Nhi. Cô nàng mới đến phòng vấn có vẻ "khá ấn tượng" với anh chàng khá ngộ nghĩnh này liền kéo chiếc ghế ngồi xuống. Cô chưa vội trả lời câu hỏi do lúc "bí quá gỡ thế diện" của Nguyên mà quay sang bảo Dương mang đến một ly sinh tố.

Thấy cô ta vẫn bình tĩnh gọi đồ uống, Nguyên mới tò mò đưa mắt đánh giá người mới đến này một lượt. Ôi trời... xinh thật đó! Nếu chưa có Diệp Nhi là người yêu chắc hẳn đây sẽ là đối tượng để Nguyên "cố sống cố chết" theo đuổi rồi. Cô nàng mới tới của chúng ta dáng người thanh mảnh, dong dỏng cao mặc một chiếc quần jean màu xanh đen kết hợp với chiếc áo sơ mi kẻ sọc lớn nhiều màu. Trông có vẻ khá... giản dị nhưng ở cô toát lên một cái khí chất đặc biệt mà Nguyên rất khó diễn tả bằng lời. Có thể khí chất đó đến từ gương mặt của cô nàng, đó là một gương mặt trái xoan với mái tóc xoăn màu hạt dẻ uốn nhẹ thả xuống hai vai trông khá "thông thường" nhưng từ cái miệng lúc nào cũng hé một nụ cười thần bí như tràn đầy sức hút, chiếc mũi nhỏ xinh như "ăn nhíp" với cặp môi xinh kia về nên một nét thần bí kì lạ, còn đôi mắt đầy tự tin trong vắt như nước kia nữa. Đó mới là cái khiến Nguyên giật mình, khi ánh mắt của cô nàng kia "ánh cười" thì cả gương mặt cô như rạng rỡ hẳn lên, khi ánh mắt cô đánh giá Nguyên thì anh thấy cả gương mặt cô gái đối diện tràn đầy vẻ "sâu sắc, linh hoạt" và lúc cô lơ đãng nhìn xung quanh quán Cafe như muốn đánh giá nữa, gương mặt cô lúc này giống hệt một đứa trẻ đang nhìn ngó thế giới xung quanh với cặp mắt ngây thơ, khi cô tán thưởng cách trang trí nào đó thì ánh mắt cô lại dần dần gương mặt "biến ảo" một cách khác.

Đôi mắt của cô ta... nó như có thể hút ánh mắt của Nguyên vào sâu trong đó vậy. Nguyên im lặng nhìn cặp mắt đó cho đến khi nó "rời khỏi" cậu quay ra, giật mình, cậu mới nhận ra rằng mình đã "bí ngơ ngác" mất hơn một phút và Dương lúc này đã mang sinh tố của người mới đến kia ra rồi.

Nguyên thấy vậy giật mình húng hắng ho hai tiếng lấy lại vẻ "bình thường" trong khi cô nàng đang đưa ánh mắt như trên đùa nhìn Nguyên. Thấy "cậu nhóc" của chúng ta im lặng chẳng nói gì? Cô nàng mới tới đưa đôi mắt tròn xoe và gương mặt "hiền hòa" nhất lên tiếng:

- Xin chào! Anh có phải là Nguyễn?

Nguyễn giật mình, lúng túng gật gù nói:

- Phải... phải...

Cô nàng khá buồn cười với anh chàng trước mặt nói:

- Hôm nay tôi đến để phỏng vấn.

Nguyễn cố tập trung và đưa bản kế hoạch của mình cho cô nàng nói:

- Cô xem đây, cứ đọc kĩ rồi nói cho tôi cách nhìn của cô.

Cô nàng vừa uống nước vừa chăm chú xem bản kế hoạch được đôi bạn vạch ra với vẻ hết sức chăm chú. Nguyễn giật mình tự véo hai cái vào người như thấm: Cô nàng xinh quá, cái dáng đọc của cô ta cũng xinh luôn... nhưng không được... mình là “hoa đã có chủ” phải kiểm chế... kiểm chế.

Đang mơ màng suy nghĩ thì Nguyễn giật mình nghe được tiếng của cô bạn ngồi đối diện. Cô ta nói:

- Bản kế hoạch của anh khá tốt... nhưng...

Nguyễn lúc đầu khá thư giãn... nhưng nghe đến chữ "nhưng" từ cô nàng kia nói ra Nguyễn thực sự hơi bức mình khi có người nghi ngờ về khả năng của Diệp Nhi. Thôi nào cũng cho cô ta cơ hội nói cái "nhưng" kia xem sao bèn gật đầu:

- Nhưng sao? Cô cứ việc nói.

Cô nàng bên kia vẫn không có vẻ gì là vội vàng, nhấp một ngụm sinh tố dâu đang đặt trước mặt, cô nhìn Nguyễn cười bí ẩn nói:

- Chúng ta còn chưa làm quen nhau mà.

Nói rồi cô đưa bộ hồ sơ đã chuẩn bị của mình cho Nguyễn nói:

- Tôi là Vương Kim Hạnh, hiện đang là sinh viên năm cuối của trường Đại Học Kinh tế quốc dân. Tôi đã xem qua bản kế hoạch của anh và tôi thấy... nó khá là “ngốc”.

Nguyễn bức mình nhử mày, đây là Diệp Nhi làm đó, cô dám chê Diệp Nhi của tôi ngốc hả? Để xem cô tài giỏi thế nào? Nghĩ vậy nhưng anh vẫn cố nén giận:

- "Ngốc" lắm hả? Cô xác thực không trêu đùa tôi đó chứ?

Cô bạn bên kia cười tự tin nói:

- Với tính toán của tôi, anh đầu tư một quán Cafe như vậy, nếu quản lí và kinh doanh tốt có lẽ 6 tháng sau mới có lãi, vốn đầu tư lại không ít nên tôi thấy hiệu quả của nó... quá chậm.

Nguyễn cười nghĩ thầm: Cái này mình làm cho vui nên cũng bàn với Diệp Nhi, cô ấy cũng nói ít ra phải 6-8 tháng mới có thể có lãi, anh chịu được không thì Nguyễn vô ngục “không vấn đề”. Câu nói này của cô ta không hẳn là “sai lầm” nên cũng gật đầu xác nhận nói:

- Cái này tôi biết?

Cô nàng bên kia nhún vai vẻ không cho là đúng nói:

- Biết mà anh vẫn đầu tư một khoản “ngốc” như vậy?

Nguyễn cười hà hà tỏ ra khá "tự đắc" nói:

- Sáu tháng kiếm lãi cũng đâu có tệ? Tôi cũng không gấp.

Cô bạn bên kia mỉm cười một cách hàm ý ánh mắt biến đổi nhìn thẳng về Nguyễn nói:

- Anh có rất nhiều tiền để lãng phí sao? Nhưng tôi thì không có thời gian lãng phí, tôi không chắc sẽ làm ở đây 6 tháng không nên tôi muốn nhanh chóng “thu lợi” về. Đó là “đạo đức nghề nghiệp”.

Nguyễn dựa vào ghế mỉm cười với cô gái “khá thật thà” về mặt “mạnh vì gạo, bạo vì tiền” nói:

- Không phải lo, tôi có thể không quan tâm chút tiền đó.

Cô bạn bên kia phì cười nhưng trong nội tâm bắt đầu "coi thường" người mình cho là "thú vị" này:

- Có thấy ai khoe của lộ liễu như anh không?

Cô nghĩ thầm “lại một tên đầu tư ngu ngốc không biết tiếc tiền bố mẹ” liền thử hỏi:

- À đúng rồi. Nếu có tiền anh dám “mạo hiểm” một lần không?

Nguyên bị ánh mắt của cô ta thu hút vô thức nói:

- Mạo hiểm? Là như thế nào?

Cô gái đối diện mỉm cười một nụ cười mê hồn, hất nhẹ mái tóc rồi ghé sát gương mặt lại gần anh chàng của chúng ta nói với giọng đầy "dụ hoặc":

- Tôi cũng sẽ làm cho anh một kế hoạch mở quán cafe như anh muốn... nhưng vốn đầu tư không phải là 100 triệu nữa mà sẽ là 10 tỉ, ít nhất 10 tỉ. Nếu thua sẽ gần như mất trắng, nếu có lợi sẽ chỉ cần vài tháng là có lãi rồi.

Nguyên nghẹn họng- Vụ làm ăn này...

Cô nàng trêu đùa: - Lấy ra nổi không?

Nguyên tức mình vì thái độ của cô nàng đó dần dần "khinh bỉ" mình hơn, một thằng đàn ông lại bị khinh, nhất là trước mặt một cô em xinh tươi như thế này ư? Quá "nóng mặt" anh chàng lên tiếng như chém đinh chặt sắt:

- Cô cứ nói ý tưởng của mình, nếu đáng để đầu tư, đừng nói 10 tỉ chứ 100 tỉ tôi cũng mang ra.

Cô bạn đối diện nhìn tên thanh niên “miệng còn hơi sữa” kia lắc đầu “chắc lại một thằng thích sĩ diện”. Liền định đứng dậy đi.

Nguyên lập tức đứng dậy gọi với theo nói:

- Này! Còn chưa bàn xong mà.

Cô bạn của chúng ta quay lại mỉm cười "khinh miệt" nói:

- Tôi đã “xuống thang” cho anh mà anh vẫn muốn xấu hổ à?

Nguyên đầy tự tin nhìn vào cô nàng với ánh mắt như "chúa tể" nói:

- Mục tiêu của tôi là “ăn, nằm rồi chờ chết”, nguyện vọng của tôi là được “đập phá” thả ga nên cô cứ nói. Kể cả là “xui dại” tôi cũng được, chỉ cần thuyết phục được tôi thì bất cứ ý tưởng gì cô muốn kế hoạch “điên khùng” thế nào cũng đều có thể thành hiện thực.

Quay trở lại với quá trình "trình sát" của nhóm Tam Miêu Đông Hoang, sau khi "tóm" vài tên "thủ lĩnh tôm tép" dò hỏi thì ba con quái vật đã sơ bộ đoán ra tình huống đã xảy ra mấy ngày qua, tên đại ca vừa nói vừa nhún mày ra vẻ suy nghĩ:

- Chiến lược của bọn chúng không phải là 2 tên cấp tám mới đột phá kia mà là một “cao thủ thần bí” sâu không lường được. Chúng ta thoát ra có lẽ hẳn cũng biết nhưng... hần mặc kệ chúng ta, có thể có hai lí do, một là hần... không dám chống lại, hai là hần... khinh thường chúng ta và đem chúng ta làm “đá mài dao” cho đám “đệ tử” tu luyện chưa đến một tháng kia.

Tên Miêu Tam nóng nảy lên tiếng:

- Sợ cái gì chứ? Ba anh em cùng xông lên “đánh chén” một trận đã đời. Đến cái nơi quỷ quái này hết bị phong ấn lại lo nom nớp không biết khi nào bỏ mạng. Đệ chán lắm rồi! Thà “ăn no rồi chết” còn hơn “sợ mà chết”.

Miêu Nhị gõ đầu tên đàn em nóng tính rồi nói:

- Hay là chúng ta cũng thử “đàm phán” với “bọn kia” xem.

Đúng lúc ý tưởng đàm phán vừa nảy ra thì một âm thanh vang vọng trong đầu chúng:

- Ta thả các ngươi ra để các ngươi đi “đầu hàng” à? Ít nhất hãy phá hoại một thành phố lớn trong 6 canh giờ, ta sẽ “truyền tống” các ngươi trở lại thế giới cũ. Nếu không làm được... hãy chờ chết đi.

Ba con quái vật xanh mặt lắp bắp....

- “Truyền đạt”... cự li siêu xa...

- Tên vừa “truyền đạt” cho chúng ta không biết cảnh giới cao thế nào?

Tên Miêu Tam liễu lĩnh liếm mép, ánh mắt sáng lên:

- Liều cái mạng thôi hai anh. Gà chết còn sợ gì nước sôi nữa?

Đúng lúc này, một luồng không khí trần động phát ra, ba con mèo nhỏ của chúng ta thấy một cảm giác “áp bức” nguy hiểm nên định dịch chuyển nhưng.. chúng sợ tái mặt vì không gian đã bị phong tỏa. Miêu Đại lo lắng cất tiếng:

- Là cao thủ chín sao thì triển không gian phong tỏa.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Kế Hoạch mạo Hiểm Của Cô Nàng Kì Lạ

Quay trở lại buổi phỏng vấn. Cô nàng Hạnh cũng bức mình vì cái tên “sĩ diện” kia, mình đã ra về cho hấn “sĩ diện” mà còn lẻo đẻo bám theo này nên đưa số tài khoản của mình ra và nói:

- Chuyển 10 tỉ vào số tài khoản của tôi rồi nói chuyện tiếp.

Nguyên bình thường có thể “mặc kệ” nhưng hình như cứ đứng trước “gái đẹp” là IQ và suy nghĩ của cậu chàng bay đi đâu hết nên anh nhanh chóng nhấc điện thoại yêu cầu ngân hàng chuyển khoản sang số tài khoản được Hạnh đưa cho. Lần này đến Hạnh “ngơ ngác”, hấn có thể gọi điện thoại yêu cầu giám đốc ngân hàng chuyển tiền, lại còn dám “to giọng”, chẳng lẽ hấn có người quen ở ngân hàng? Lý do không hấn như vậy mà vì cái ngân hàng Nguyên gửi tiền chính là do “anh” và ba người anh em khác từng “một thời lẫn lộn” trên thị trường chứng khoán thành lập.

Nhắc lại chuyện bốn năm trước, một “tên điên nào đó” qua đây và hấn rất có hứng thú với cái gọi là “thị trường chứng khoán” nhưng... hấn không có tiền. Cuối cùng vì “lên sàn” và “lên lớp” nhiều gặp một tên “thiếu gia cổ phiếu” nổi danh “thua nhiều thắng ít”, “mua đất bán rẻ” nhờ kết giao và trợ giúp hấn ta mấy lần thoát cảnh thua đau mà được vị “thiếu gia” kia hậu tạ một số vốn vì muốn “thấy cao thủ thực sự ra tay”.

Nguyên kể từ đó kết bạn với vị “thiếu gia” và cũng là bạn “bóng đá” bạn cùng tuổi tên Cường Steven này và cùng nhau “hợp đồng tác chiến” chém giết vô số. Cường là “con roi” của Tổng giám đốc một tập đoàn lớn nhất Việt Nam, sau này “ông bố hờ chưa bao giờ gặp” của hấn chết đi để lại cho hấn 100 tỉ. Hấn từ bé đã “ghét” ông bố kia đến tận xương tủy nên khi được thừa kế hấn đã đem hết số tiền kia “nướng bừa” trên thị trường chứng khoán và thả phanh tiêu xài đập phá cho “hả giận”. Nhưng càng ăn chơi, càng thua chứng khoán nhiều cái “giận” của hấn càng tăng chứ không giảm, Nguyên “điên khùng” lúc đó là bạn thân của hấn đã phân tích và chỉ ra “vì sao hấn như vậy”, từ đó tên “thiếu gia” này tình ngộ hấn.

Hấn từ bé không có người bố ở bên cạnh như vậy là hấn đã không có quá khứ đẹp, hiện tại hấn có tiền nhưng lại đem đi “đốt” thế này là hiện tại “thất bại” nếu không cẩn thận tương lai trắng tay nữa thì Cường sẽ về đâu? Cường tình ngộ từ đó và hấn kiếm tiền để... hướng về tương lai. Quá khứ đã qua, hiện tại rồi cũng sẽ trở thành quá khứ, chỉ có hướng về tương lai mới là mục tiêu để Cường phấn đấu.

Hai người qua “một thời chém giết” ở nội địa đến kì nghỉ hè năm thứ hai đã quyết định “bơi ra biển lớn” vì thị trường Việt Nam rất khó để họ “thi triển quyền cước” thắng cũng “thắng nhỏ” mà thua cũng thua vừa. Sang đến Mĩ, họ lại nhập hội với hai thanh niên người Việt nữa, một người là Nguyễn Việt Phương- anh họ của Nguyên đang sang Mĩ để “đầu tư mạo hiểm” kiếm vốn kinh doanh, người nữa là Vương Bá Nam, một “thiếu gia” chân chính vì muốn “cảm giác mạnh” nên bán hết tài sản cá nhân mặc kệ công việc kinh doanh của gia đình ở nhà mà sang Mĩ... chơi bời. Từ đó họ lập ra nhóm “tứ đại công tử Việt ở phố Wall” liên thủ với nhau, tiền kiếm như nước. Chỉ một kì nghỉ hè mà tài sản của hai chàng thanh niên đã lên gấp ba lần. Về đến Việt Nam, hai người cũng không quên “hướng về Mĩ” để chơi trò “chém giết” nên tài sản của họ không ngừng ra tăng, đương nhiên đã chơi trò mạo hiểm là phải có thắng, có thua nhưng nhờ tài “đánh hơi” nhạy bén của Nguyên mà nhóm đó tổng kết lại vẫn luôn ở cái thế “kiếm lớn”.

Cuối cùng, gần một năm trước đây, vì “kiếm đủ” Phương trở về nước mở công ty phần mềm, “Đại ca” của nhóm là Vương Bá Nam một thời gian ngắn sau cũng đã tròn 30 tuổi do thua lỗ một vụ thiệt hại “khá nặng” mất trắng gần 70 triệu đô nên cũng... có chút tình ngộ với cái trò “mạo hiểm” này. Cộng với “người yêu ép” về làm đám cưới” nên đã rửa tay gác kiếm từ nay rời xa thị trường tập trung làm ăn “tử tế”. Thế là cả bốn người thanh niên “oai phong một thời” đều đã về nước, bỏ nghề “đầu tư”. Vì Nam muốn “ra riêng” chứ không muốn “ăn bám” bố mẹ nên cả nhóm đã góp tiền để Nam đứng tên lập một ngân hàng lấy tên là Tứ Phúc tổng số vốn khởi nghiệp là... 8000 tỉ. Mỗi người góp vào đó một phần để làm “vốn lưu động” nên ngân hàng đó có thể nói Nguyên cũng là “cổ đông lớn”. Đến khi tên điên kia sắp về, hấn “chia” cổ phiếu còn đang tồn đọng bên Mĩ của mình bán hết đi làm từ thiện cho thanh thân, chỉ để lại 200 tỉ và 20% cổ phần ngân hàng Tứ Phúc cho Nguyên nếu không số tiền trong tay cậu còn phải lớn hơn rất nhiều. Nhưng Nguyên vốn... lười nên chưa hề đọc qua đoạn tư liệu vốn được “cắt khá kĩ” này, chỉ biết sơ sơ là ở Ngân hàng Tứ Phúc hấn “rất có tiếng nói” nên mới dám hò hét với tay “giám đốc quyền” kia một trận.

Hạnh thấy có tin nhắn xác nhận có 10 tỉ đồng được chuyển vào tài khoản mà có chút “sững sờ”. Sau một giây, cô nàng lập tức ngồi xuống ghế, trở lại về bình thân và bắt đầu bàn bạc về “kế hoạch điên cuồng”. Ngồi nhìn “người thanh niên điên cuồng” trước mặt Hạnh nói:

- Anh biết thứ gì bây giờ có giá trị nhất mà luật pháp không cấm kinh doanh chứ?

Nguyên tò mò nhìn Hạnh, cô bé kia mỉm cười thật tươi nói:

- Đó là... xác quái vật. Mỗi một quốc gia đều điên cuồng tìm cách “bắt quái vật còn sống” hoặc nhốt xác nó về để nghiên cứu, nhiều kẻ thừa tiền (đưa mắt nhìn chằm chằm Nguyên nói tiếp) cũng làm như vậy.

Nguyên vẫn tỏ ra nghi hoặc và không hiểu:

- Vậy chúng ta bỏ ra 10 tỉ để làm gì?

Hạnh mỉm cười tự tin đưa mắt nhìn thẳng vào Nguyên nói:

- Hiện giờ các nước đều “khát nguồn quái vật” trong khi một số người tu luyện có thể giết quái vật nhưng lại... thiếu tiền. Sự liên hệ giữa nhà nước và những người tu luyện còn chưa đủ mạnh, họ tin vào quân đội hơn. Vì thế chúng ta có thể đứng ra trả tiền để mua hoặc thuê những người tu luyện kia giết quái vật rồi bán lại cho nhà nước, hoặc có thể làm trung gian để hai bên ngồi gắp nhau bàn bạc, sau khi hợp đồng kí chúng ta sẽ ăn hoa hồng.

Thấy Nguyên còn đang ngờ ngác, cô bé nói:

- Vì thế quán cafe tôi mở sẽ nằm là nơi chuyên tụ tập của giới cao thủ, những người săn quái vật và những người cần mua. Anh thấy thế nào?

Nguyên giật mình tỉnh lại nghĩ: Đúng vậy, lực lượng mà nhà nước tin tưởng thường là quân đội chứ không phải người tu luyện “lẻ tẻ” thứ nhất quân đội cũng đã là “người tu luyện” một đến hai sao rồi, cần gì một vài tên “tu luyện” lẻ tẻ bên ngoài vào cho “rối loạn”. Về chính sách với người tu luyện cũng vậy, nhà nước cũng có ưu đãi nhưng... thực chất người tu luyện vẫn rất... "nghèo". Họ muốn “tu luyện nhanh hơn” lại phải bỏ tiền ra mua “sản phẩm chế tạo” của các quốc gia bán độc quyền và chế tạo bí mật. Như một tên Tu luyện cấp ba đơn lẻ chẳng hạn, hắn muốn nhanh lên cấp bốn lại phải đi “mua thuốc” do WHO sản xuất và bị các quốc gia phân phối độc quyền. Nhưng... tiền đâu mà mua, nhà nước mỗi tháng cũng chỉ cấp cho hắn 1 bình nhỏ, chẳng đủ luyện một ngày... vì thế triển vọng “thuê cao thủ” và đứng làm trung gian giữa cao thủ và nhà nước là hoàn toàn ... có khả năng. Ngẫm nghĩ xong Nguyên nói

- Cô nói cũng đúng nhưng... có nhất thiết phải dùng đến 10 tỉ.

Cô bé Hạnh bắt đầu nói tiền dùng để “đánh quan hệ” để “quảng cáo” để làm sao hình thành một địa điểm “đáng tin cậy” và là một nơi có "sức cạnh tranh" vì dịch vụ này về sau chắc chắn sẽ "phổ biến" Nguyên chỉ là "người đi trước" mà thôi. Cô nàng sau một hồi phân tích nói thêm

- Tôi có một người bạn hiện giờ đã tu luyện đến ba sao. Có thể săn giết một số quái vật hai sao, giá của xác quái vật hai sao cũng không đắt nhưng... chúng ta cần số lượng để làm uy tín, tụ tập nhiều hơn nữa những cao thủ tới. Anh hiểu chứ?

Nguyên cười khẽ rồi khâm phục cái “nhảy bém” của cô nàng này nghĩ thầm. Như vậy cũng tốt, coi như là “rèn luyện cao thủ” nếu tìm được người “tố chất tốt” mình có lẽ sẽ “bồi dưỡng” thêm nên anh thoải mái nói:

- Vậy cô sẽ toàn quyền quyết định mọi việc, tôi sẽ không ra tay can thiệp

Cô bé Hạnh cũng cười nói:

- Nếu có một chỗ làm “tốt” thế này tôi có lẽ cũng sẽ gắn bó nhiều hơn với quán của anh. Cảm ơn anh!

Nguyên cười đưa cho Hạnh một chiếc chìa khóa nói:

- Đây là chìa khóa của “gian phòng” đó, cô sẽ toàn quyền phụ trách trang trí, quảng cáo... giúp tôi.

Hạnh nhận chiếc chìa khóa đầy tự hào cười nói đùa:

- Anh có vẻ bóc lột nhân viên quá sức rồi đó. Mà tôi còn chưa được một bản hợp đồng lao động chính thức đây! Anh có biết làm vậy là trái pháp luật không?

Nguyên phát tay cười nói:

- Lương của cô một tháng sẽ là 50% doanh thu từ đồ uống của quán.

Hạnh đưa cặp mắt long lanh nhìn Nguyên, cậu như bị hút vào trong đó cho đến khi cô bé nhún mày nói:

- Anh cũng không phải thiếu 1 ốt như tôi nghĩ.

Thực chất nếu quán này đi vào hoạt động thì cái “doanh thu từ đồ uống” có thể cho là mưa bụi rồi, người ta còn phải bỏ công bỏ sức. Nguyên gãi gãi đầu cười nói:

- Chỉ đùa thôi mà, đùa thôi mà. Cái đó ... mức lương của cô sẽ bằng 20% tổng thu nhập của quán, nếu lỗ thì cô sẽ không có lương. Như vậy được chứ?

Hạnh gật gù tán thưởng với mức lương đó, nhưng bước hai bước cô quay ngoắt lại cười một cái làm cho anh chàng Nguyễn “tím nháy lên tận cổ” nói:

- À! Tôi có một người thân muốn đầu tư vào quán này anh có đồng ý không? Người kia rất ngại ra mặt nên cần anh đứng ra kinh doanh, nếu anh đồng ý, chúng tôi có thể góp thêm 50 tỉ nữa.

Nguyễn cười khẩy nói với cô nàng:

- Đừng có lời kéo cả bạn bè họ hàng vào vậy chứ? Lại còn góp gấp 5 tôi thì làm sao tôi “kiểm soát” được chứ? Tôi muốn "đi đầu" trong cái dịch vụ này rồi.

Cô bé Hạnh cũng không tỏ ra thất vọng, cô mỉm cười nói:

- Anh may mắn đó, tôi cũng vừa nảy ra cái ý tưởng kinh doanh này xong chưa kịp nói cho ai. Coi như anh kiểm lợi.

Nguyễn cười cười nhìn cô bé đi xa dần nói to đủ cho cô nghe thấy:

- Còn chưa chắc có lợi mà cô đã làm như tôi lợi dụng cô không bằng ấy.

Hạnh quay ra dắt chiếc xe, mang mũ bảo hiểm lên quay đầu vào quán nói:

- Tôi đã ra tay thì chắc chắn thành công.

Nguyễn nhìn hình bóng cô gái xa dần mà cười nói:

- Cô gái kì lạ thật!

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Giao Chiến Với ba Con Mèo Nhỏ

Lại nói về đám quái vật đang ở một hoang đảo, nơi mà đàn quái thú cấp bảy chúng "tóm" lấy hỏi thông tin. Không gian bị phong tỏa, áp lực linh khí dồn nén nặng nề, nhóm quái vật bảy sao kia lo lắng sợ hãi chạy toán loạn, “ba con mèo” của chúng ta lo lắng đưa mắt nhìn quanh đề phòng đối thủ thì... từ phía xa xa, có một đám người lằng lằng không mà đứng từ từ tiến lại. Một câu nói bằng tiếng “dị giới” được cất lên giữa bầu trời:

- Xâm phạm Địa cầu... Giết!

Ba con mèo “Tam Miêu Đông Hoang” của chúng ta, sau khi chúng nghe thấy tiếng hét đó, 11 bóng người trên không trung từ từ tiến đến và dừng lại trước mặt chúng chỉ khoảng vài trăm mét. Đừng nói cao thủ cấp tám mà với những cao thủ cấp năm, cấp sáu thì mấy trăm mét đã không coi là khoảng cách rộng gì rồi. Cả ba con mèo không thèm nhìn 10 tên “nhãi nhép” kia mà đưa ánh mắt “sợ hãi” nhìn vào “Anh Hùng” đang đứng chếch về phía sau một chút của đám người đó nói lấp lập:

- Chín... chín sao đỉnh phong?

Lần này thì đám "mèo" của chúng ta đã thực sự gặp khó. Chín sao và chín sao đỉnh phong là hai khái niệm khác hẳn nhau. Với chín sao giai đoạn trước, chúng tuy trệt vật nhưng nếu liều mạng cũng sẽ thoát thân, nhưng nếu gặp chín sao đỉnh phong thì... chúng chỉ còn nước "bỏ tay" chờ chết. “Anh Hùng” đứng đó lạnh lùng nhìn ba con quái vật cất giọng khô khốc:

- Các ngươi một đứa lên hay ba đứa cùng lên.

Miêu Đại sau phút lưỡng lưỡng, đầu óc bắt đầu hoạt động, đánh thì không lại rồi, bàn bạc với hấn xem sao? Nghĩ là làm hấn đưa gương mặt xấu xí lông lá của mình cố làm ra vẻ “thần thiện” nhất cười làm lạnh nói:

- Không biết đây là địa bàn của “vị đại ca” này chẳng may xâm phạm, có gì bỏ qua cho ta.

Thấy “Anh Hùng” vẫn lạnh lùng không nói gì hấn lại lên tiếng:

- Thực ra chúng ta cũng không muốn có ý động chạm đến địa bàn của đại ca... nhưng có người ép chúng ta trong 6 canh giờ phải phá hủy một thành phố... nếu không sẽ lấy mạng của chúng ta. Đại ca... mong anh xem xét...

Tên kia nói bằng tiếng “dị giới” nên 10 người kia không ai hiểu. Con rồi “Anh Hùng” nghe được nên tỏ ra "tức giận" đứng theo những gì đã được "lập trình" sẵn quát:

- Không được phép tàn hại người vô tội.

Tên quái vật kia cười làm lạnh nhưng ruột đau như cắt đưa ra một cái “túi chứa đồ” nhìn cũ kĩ, bụi bặm và đã có cả miếng vá nói:

- Đây là toàn bộ “bảo vật” mà anh em ta tích lũy bao năm nay, nếu người tha cho chúng ta phá hoại một thành phố ta sẽ tặng hết cho người, đương nhiên nếu sợ “chết người” người có thể đem họ đi tàn hết.

Thấy ba con quái kia có vẻ “lành lành” cả đám 10 tên phía sau rất nghi hoặc. Quang Thành vốn khá thân với “Anh Hùng” lên tiếng:

- Chúng nói gì thế “Anh Hùng”?

Con rồi của chúng ta do “va chạm xã hội” nhiều nên cách dùng từ đã phong phú nhưng vẫn cất cái giọng khô khốc lên:

- Chúng muốn dùng bảo vật trong túi kia đánh đổi lấy “quyền phá hủy” một thành phố!

Quang Thành và đám 9 người kia đều đã được dạy bí pháp “truyền đạt” nên ý nghĩ nhanh chóng tỏa ra liên hệ với nhau. Cả đám đều “bất bình”. Một tên thanh niên người Mỹ cười trăn, sấm trổ đầy mình tên lên tiếng:

- “Anh Hùng” chúng tôi có chết cũng không đồng ý! Chém chết chúng nó bảo vật cũng là của chúng ta.

Một người phụ nữ da trắng tóc vàng người Ý, ăn mặc khá phong cách “cổ đại” với trang phục thời đế chế La Mã nói:

- Jack nói đúng đó “Anh Hùng”, chúng ta không thể để chúng tùy ý tàn phá.

Một tên thanh niên khác mặc đồ lễ phục khá lịch sự cũng lên tiếng:

- Tiểu thư Julian nói đúng. Những “chiến binh” người Pháp chúng ta cũng xin thề chết bảo vệ nhân loại.

- Đừng quên phần của thằng Tom này. Một người đàn ông người Nam Phi da đen thân thể vạm vỡ rắn chắc như vận động viên thể hình lên tiếng.

- Cả tôi nữa. Một người phụ nữ mang bộ đồ kín toàn thân màu trắng với mạng che mặt theo phong cách Hồi giáo lên tiếng, “Những chiến binh của Thánh Ala không bao giờ khuất phục trước kẻ thù”.

..... Hàng loạt những thành viên đều tỏ ý "bất bình".

Naruto vốn khá ít nói cũng lên tiếng cuối cùng:

- Tôi tin vào sự lựa chọn của anh!

“Anh Hùng” đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn quanh một lượt đám cao thủ nói:

- Đánh thì đánh đi chứ? Nói cái gì nhiều vậy! Các người không gặp nguy hiểm ta không ra tay đâu.

Cả đám 10 người cao hứng tung hô và lao đến chiến đấu với nhóm ba tên quái vật bất chấp sự chênh lệch về đẳng cấp. Đây là lần đầu tiên các "cao thủ" nhân loại này đối đầu với những đối thủ mạnh như vậy, hai tháng trước, những cao thủ của chúng ta cũng chỉ là những sinh vật "yếu ớt" trước những con quái thú xâm lăng nhưng giờ đây không chỉ có sức mạnh bảo vệ mà họ còn có thể chống lại những tên "đứng ở đỉnh cao" của đàn quái thú. Cảm giác đó... làm cho tất cả đều dốc hết sức, cố gắng hết mình với những sự nỗ lực cao nhất.

Đám quái vật thấy đám "cao thủ nhỏ nhỏ" kia lao tới thì cũng chỉ biết than khổ mà ứng chiến chứ làm sao? Chạy không chạy được, đánh cũng đánh không lại, giờ lại bị làm "đá mài dao" cho đám "nhóc con" nhưng... cũng phải chịu thôi. Chúng cũng không kịp thành thói mà nghĩ vì rất nhanh sau đó, trận chiến đã bắt đầu.

Jack dẫn cô nàng Hồi giáo tên Isis, một người Trung Quốc mặc trang phục khá “cổ trang kiếm hiệp” tên là Tuấn Kiệt và một người đàn ông mặc lễ phục người Pháp tên là Mác-tin lao vào cuốn lấy Miêu Tam. Người được "Anh Hùng" đánh giá "thấp" nhất và cho bốn người lên vây công,

Nói về đặc điểm tu luyện của nhóm này cho các bạn rõ hơn, Jack là một người tu luyện “vô thuộc tính”, tức là thực chất hấp thu mọi tinh hoa linh khí để chuyển hóa về một dạng đặc biệt “sức mạnh”. Cả người hấn rắn chắc như một cây cổ thụ được bọc bằng kim loại, mỗi quyền cước tung ra đều ẩn chứa sức mạnh mà Miêu Tam cũng không dám tùy tiện để “đỉnh đòn”. Tuy mới cấp bảy cao cấp nhưng xét về sức chiến đấu, hấn cũng không thua kém Naruto hay Quang Thành là mấy. Isis là cô nàng khá “bí ẩn” trong bộ trang phục che kín toàn thân, cô sở trường về linh khí hệ “ánh sáng”, các pháp thuật của cô là khá đa dạng, từ tấn công, quỷ nhiễu đến ảo ảnh đều có thể thi triển, điểm yếu của cô là... thời gian tu tập quá ngắn nên “hóa hầu” của những chiêu số đó đều “chưa đủ độ”, sức mạnh phát huy không đáng kể nhưng xét về tương lai, cô là một cao thủ đáng để bồi dưỡng. Tuấn Kiệt lại là một tên “thiên tài được trời ưu ái”. Hấn tu luyện là “ngũ hành cân bằng linh khí”. Giai đoạn sáu sao là lúc hấn yếu ớt nhất nhưng đến khi bảy sao giai đoạn đầu, lượng linh khí ngũ hành của hấn dung hợp vào các loại công pháp từ tấn công đến phòng thủ đều ở mức “cao”, nếu chuyển tu một hệ linh khí, một bộ công pháp thì có lẽ hấn đã tu luyện đến cấp tám rồi. Mác-tin, tên “quý tộc rơm” kia thì thiên phú về “băng” hệ rất mạnh, tuy nhìn bề ngoài lịch lãm, phong độ, hào hoa và ảm áp nhưng những công pháp, chiêu số của hấn “lạnh lẽo, băng giá, ác độc” vô cùng. Miêu Tam cũng rất chật vật với cái tên “Mác-tin lạnh lùng” này vì sơ hở chút thôi, hấn có thể bị “đông cứng” một bộ phận cơ thể hoặc toàn thân bởi công pháp “hàn băng khí” lúc nào không biết.

Naruto dẫn theo Julian người phụ nữ nước Ý và Tom anh chàng da đen Nam Phi vây công Miêu Nhị. Naruto là cao thủ cấp tám phong hệ sơ cấp, tuy chưa có “bảo bối tùy thân” như những cao thủ hàng đầu của “dị giới” nhưng hệ thống các chiêu số của anh học được lại không hề kém. Liên tục từ những chiêu “nhẹ nhàng” như “đao gió”, “gió cắt liên hoàn” mạnh hơn chút nữa là “phong bạo” rồi đến cả tuyệt chiêu “cuồng phong vô địch” đều được phát ra với ... tần suất đáng sợ. Julian là một người phụ nữ Ý xinh đẹp, nhất là trong bộ trang phục của quý tộc La Mã cổ xưa khi chất hấp dẫn đặc biệt của cô càng được tỏa ra. Cô nàng có khả năng mạnh về “mộc linh khí” hiện tại đang dừng lại ở cấp bảy giai đoạn giữa. Các pháp thuật cô hay thi triển trong trận “vây công” này là các pháp thuật chủ yếu để vây khốn, quấy nhiễu đối thủ, Miêu Nhị có bộ vuốt sắc nhọn là “bảo vật trời ban” nhưng cũng khá trật vật và đau đầu với “kẻ quấy rối” này. Tom thì lại sở trường về Kim hệ linh khí, hấn biến thân thành “kim cương bất hoại” lao vào như một “lá chắn cản đòn”, “khiên thịt”, “xe tăng cản quét” cho cả đội phía sau, ngoài ra khả năng cận chiến với những công pháp kim hệ cũng là rất mạnh. Miêu Nhị cũng không cách nào trong thời gian ngắn phá hủy được “kim thân” của tên này, mà hể cứ sắp “phá” được thì Naruto và Julian lại ra tay “cản trở” làm hấn cũng... bó tay.

Quang Thành thì cùng đội với một người đàn ông mặc quần áo thể thao thân hình khá cân đối người Brazil tên là Ronaldo và một phụ nữ người Việt Nam mặc trang phục khá bình dị tên là Tuyết cùng cuốn lấy Miêu Đại. Quang Thành là một tên rất mạnh về lôi hệ, sức tấn công mạnh phi thường, những đòn “sấm sét” của Thành đã làm cho Miêu Đại cũng có chút e dè, không dám đối phó tùy tiện, sự mạnh mẽ của anh là không thể nghi ngờ. Ronaldo người có tên trùng với hai siêu sao bóng đá lại là một thanh niên khá bình dị, từ trang phục đến đầu tóc của anh đều rất đặc trưng của những người Brazil, nếu đem hấn “thả” vào dòng người giữa các thành phố ở Brazil đông đúc thì có lẽ Ronaldo sẽ lẫn vào trong đó chỉ trong tích tắc. Anh sở trường về hỏa hệ, những pháp thuật từ quả cầu lửa, bão lửa, “lửa đốt tâm thần”... đều được anh liên tiếp ném ra, Miêu Đại tuy không sợ Ronaldo vì anh chưa xuất ra “sát chiêu” nào nhưng nhìn cách anh “giữ sức” hấn cũng đề phòng vào sự bộc phát của một tên “hỏa hệ” khi điên cuồng. Cô nàng Tuyết, một người Việt khác của chúng ta lại khá có thiên phú về “thủy hệ”, những đòn đánh của cô chủ yếu mang tính chất kiềm chế, giam hãm đối thủ... sát chiêu của cô là “thủy năng trấn áp” cũng không phải là tuyệt chiêu công kích gì nhưng bù lại cô có lượng linh khí dồi dào nhất trong những người cấp bảy. Nhờ tu luyện thủy hệ mà linh khí của cô cuộn cuộn không dứt, đòn nối tiếp đòn, chiêu kẻ tiếp chiêu nên tuy uy hiếp không cao nhưng lại làm cho Miêu Đại không có chút nào rảnh tay.

Nhìn bọn họ phối hợp, “Anh Hùng” của chúng ta qua tư liệu được truyền cho bắt đầu đánh giá và đưa ra nhận xét, hấn lẩm bẩm để “truyền thông tin” về cho bản chính, hấn nói rất ngắn gọn, không dài dòng:

- Nhận xét chung:

Ưu điểm: Chiến đấu tốt, phối hợp tốt, có sự cố gắng.

Nhược điểm: Không biết phân phối linh khí để chiến đấu lâu dài.

Đề nghị: Tăng thêm rèn luyện thực chiến.

- Nhận xét từng cá nhân:

+ Trần Quang Thành: Lôi hệ công pháp đã....

+ Naruto: Phong hệ...

+ Jack:...

....

“Ba con mèo” của chúng ta đang ở vào cái cảnh... khổ không thể tả. Nếu ra hết sức không kiêng dè gì chúng có thể “chén” nửa đội hình “tinh anh” kia chỉ trong chưa đến một phút nhưng... chúng sợ và không dám ra tay. Nếu ra tay hết sức thì... với tên cấp chín đỉnh đang đứng đằng kia, ai sống ai chết còn chưa rõ. Nhưng đánh theo kiểu “giữ mình” thế này càng lâu thì sự ức chế của chúng càng tăng. Nửa giờ sau, Miêu Tam điên cuồng vì “ức chế quá” đã nảy ra ý định ác độc. Thấy “Tuấn Kiệt” là tên “thiên phú” tốt nhất, công thủ đều có nhưng... chưa vận dụng hoàn hảo, vẫn còn khe hở nên lợi dụng khi Tuấn Kiệt vừa mới kết thúc một đòn “bão lửa” hấn lập tức vươn cánh tay được “phóng đại” bởi linh khí chộp đến ngang ngực anh. Vừa ra đòn hấn vừa “cười lạnh” nghĩ thầm oán hận: “Tao chết cũng phải kéo vài đứa “thiên tài” của chúng mày đi cùng”

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Sự bẽ Bọn Của anh Hùng

Suy nghĩ điên cuồng là vậy, ra tay độc ác như thế nên tình hình của Tuấn Kiệt là rất xấu. Vốn anh tu luyện “ngũ hành cân bằng” tức là công- thủ- không- chế đều có thể nhưng sở trường cụ thể lại không phải là môn nào trong số đó, điểm mạnh của hấn là ở cái biến hóa và kết hợp các nguyên tố linh khí với nhau tạo ra các chiêu thức “độc”. Từ đầu đến giờ, Miêu Tam khá “nuông tay” nên Tuấn Kiệt dần coi thường đối thủ và cho rằng “quái cấp tám cũng chỉ đến vậy”. Chỉ đến khi móng vuốt của Miêu Tam gần kề ngực của mình, Tuấn Kiệt mới hối hận là mình đã quá chủ quan. Hối hận thì hối hận chứ Tuấn Kiệt cũng không còn “hậu chiêu” gì để cứu mạng, các đồng đội đang sát cánh cùng anh cũng ứng cứu không kịp. Sau giây hốt hoảng ngắn ngủi là sự

"bình thân" Tuấn Kiệt đã chấp nhận với "cái chết" đang cận kề, trước cái chết ai mà không sợ, không hoảng loạn chứ, nhưng ngay sau giây hoảng loạn ngắn ngủi đó là sự "bình thân" chấp nhận, đã bước chân vào con đường "anh hùng" này thì đã coi mạng mình là "mạng chung" của nhân loại rồi, chết bây giờ hay chết về sau thì có gì đáng tiếc chứ? Nếu có tiếc cũng chỉ là do chưa đóng góp nhiều cho Địa cầu, chưa chém giết được nhiều hơn những con quái thú đã tàn sát nhân loại...

Tuấn Kiệt đã "chấp nhận" cái chết, Miêu Tam cũng đang "điên cuồng" với kẻ hấn sấp "hạ sát" dưới tay... nhưng đen cho hấn. “Anh Hùng” luôn theo sát và sẵn sàng ra tay ứng cứu các thành viên bất cứ lúc nào. Khi bàn tay của Miêu Tam vừa mới khẽ chạm vào bụng của Tuấn Kiệt, một bàn tay khác nhanh hơn, đột nhiên xuất hiện như nó vốn có ở đó và Miêu Tam chỉ là người “đưa tay vào bẫy” đã "nhẹ nhàng" chụp lấy và bóp nát cổ tay Miêu Tam.

Đau thấu trời mà không biết kêu ai, Miêu Tam lại cắn răng dùng tay còn lại mà làm “đá mài dao” cho bốn tên “cao thủ”. Thời gian càng ngày càng trôi qua, các “cao thủ” sau khi dùng hết tuyệt chiêu đều đã thấm mệt... đây cũng là cái nhược điểm của họ. Ở dị giới có nhiều trận quyết chiến kéo dài cả tháng trời, chứ cũng ít "kiểu đánh liều", đánh không tiếc linh khí, đánh như chưa bao giờ được đánh như những tên này thì quả là... quá điên cuồng. “Anh Hùng” sau khi thấy đám “cao thủ” đã mệt mỏi và cạn linh khí liền cho họ hạ xuống nghỉ trưa “ăn cơm lấy sức”. Đám quái vật “ba con mèo” cũng không dám đuổi theo, chúng nhìn về đám người và thầm lo lắng cho cái “số phận” của mình... Đánh hay không đánh đều không xong. Đánh nữa thì... chúng không đánh lại và 6 canh giờ sau chúng cũng sẽ bị “người thần bí” gạt bỏ, không đánh thì chúng cũng không thoát được bàn tay của tên Cấp chín đỉnh cao này cuối cùng cũng sẽ bị “người thần bí” kia giết chết. Phải làm thế nào đây?

Nhưng nào có cho chúng thời gian suy nghĩ, sau khi ăn uống và khôi phục một phần “linh khí” xong, đám cao thủ của chúng ta lại nhao nhao xông đến gây hấn. Miêu Tam bực mình cáu gắt nói với hai tên đồng bọn:

- Đề em chém hết chúng nó, em tức lắm rồi.

Miêu Đại, Miêu Nhị vội vã xua bớt lửa giận cho cậu em. Miêu Tam nói miệng vậy chứ sau "bài học nhớ đời" kia hấn cũng biết muốn "chạm" vào nhóm 10 tên kia thì phải nhìn mặt kẻ đang "chấp tay đứng nhìn" đằng sau kia đã. Suy nghĩ một lúc về cái "thảm cảnh" của mình Miêu Đại nói:

- Hay chúng ta xin "được" về nơi phong ấn thôi, xin hấn “tha” cho chúng ta. Ta thà bị phong ấn nữa chứ không muốn chết hay đánh nhau kiểu "nhìn mặt kẻ khác" như thế này đâu. Tưởng được thả ra là thoải mái dễ chịu... ai ngờ...

Đám anh em kia sau phút suy nghĩ cũng gật đầu tán thành, Miêu Đại nói là làm vội cung tay lạy đám cao thủ và “Anh Hùng” nói:

- Các người tha cho chúng ta một con đường sống, ta sẽ không phá hoại nữa, chỉ xin các người cho ta cơ hội quay lại... xin được về phong ấn. Chúng ta đều không muốn chết.

Lần này chúng dùng cả “truyền đạt” để đám 10 người đều nghe được. Thấy đám quái vật lúc trước “oai phong” bây giờ lại “co vờ” cả đám đều bất ngờ, Anh Hùng sau khi truyền tin về với Nguyên rằng đám quái vật "xin thua" qua thiết bị liên lạc thì lạnh lùng nói:

- Đánh tiếp, việc các người xin về phong ấn ta đã báo.

Đám quái vật kia tưởng Anh Hùng đã báo với “người thần bí” nên nhẹ nhõm “đánh” tiếp, lần này chúng tiếp chiêu rất "nhiệt tình" chứ không "miễn cưỡng" như lúc trước, thấy các “cao thủ” có sơ hở hay chỗ nào “vận dụng không đúng” còn háo hức nhắc nhở. Dù gì cũng tu luyện và đánh nhau bao nhiêu năm, kinh nghiệm phong phú chút... dạy bảo đám "gà mờ" đó chúng vẫn có thể làm được.

Cứ thế, cả đám tồn tại đỉnh cao nhất trên Địa Cầu hiện tại cứ miệt mài giao tranh trên một hòn đảo hoang vu đó cả buổi chiều.

Lại nói về buổi chiều hôm đó, nhận được tin báo của “Anh Hùng”, Nguyên cũng định nhanh chóng đi Thái Bình Dương "giải quyết" cho xong nhưng vì một lý do rất "chính đáng" là... mắc hẹn với Diệp Nhi nên cứ từ từ đã. Chuyện mấy con quái vật đó sao quan trọng bằng chuyện với người đẹp được.

Chiều hôm đó, Nguyên vẫn quyết định "chờ" và "xong việc chính sự" trước đã. Đúng 2 giờ chiều ở quán cà phê Diệp Nhi, Nguyên đã gặp cô người yêu để bàn về “công việc”. Sau khi tâm sự “yêu đương nhặng nhít” mất hơn 30 phút, hai người mới vào được cái “đề tài”. Nghe Nguyên kể xong, cô bé Diệp Nhi cũng khá bất ngờ và thấy ý tưởng này tốt... nhưng... cũng có rủi ro rất cao. Cái rủi ro thì Nguyên cũng biết, ví dụ như có nơi khác học theo, cái này chỉ là một ý tưởng kinh doanh chứ chẳng có khái niệm "độc quyền" anh làm được thì tôi cũng làm được, có thể ban đầu anh là người đi trước nhưng sẽ có vô số người "thấy lợi mà chen vào", do đó tính "phiêu lưu" là khá lớn, cái nữa là vấn đề uy tín chưa đủ anh dựa vào đâu để làm trung gian giữa "người mua" và "kẻ bán", dựa vào đâu để người tu luyện phải "chia một phần" với anh. Vấn đề nữa cũng rất quan trọng ;à người tu luyện bị giết trong các lần "mạo hiểm" đó, như vậy không những ảnh hưởng đến uy tín mà còn có nguy cơ "hợp đồng thất bại" hoặc "đầu tư mất trắng". Cái nguy hại ngầm nữa là hiện nay pháp luật chưa cấm nhưng nếu về sau các "chính phủ" muốn độc quyền buôn bán xác hoặc quái vật hoặc bị pháp luật cấm hành vi buôn bán nữa... rất nhiều nguy hiểm nhưng... nguy hiểm càng lớn thì lợi nhuận càng cao mà. Vô số những nguy hiểm kể trên sẽ chẳng là gì nếu so với "lợi ích" mà việc "buôn bán" này đem lại. Diệp Nhi có thể "lo xa" nhưng Nguyên cũng đã "tính qua" và "chăng lo gì" vì... đơn giản hiện nay, hấn là hiện thân của "cao tăng nhân loại" những quyết sách nào "gây bất lợi" cho hấn, hấn đều có thể "can thiệp ngầm" hoặc trực tiếp can thiệp để các chính phủ phải nhận ra là "chừa cái chỗ đó ra".

Thôi nói về kế hoạch đó, lại nói đến khi Diệp Nhi thấy Nguyên "vung tay" bỏ ra... 10 tỉ làm “vốn ban đầu” và có thể tăng thêm thì cô cũng hơi bất ngờ cười đùa rằng:

- Không ngờ Nguyên "đại gia" của chúng ta cũng có tiền tỉ cơ đấy! Thế này em yên tâm về làm vợ anh rồi.

Nguyên cũng vui vẻ đùa lại:

- Anh mà thất bại ở vụ này là “hết tiền cưới vợ” lúc đó đừng có bỏ anh một mình là được.

Diệp Nhi mím môi gõ vào cái đầu “thiếu IQ” của Nguyên nói:

- Á à! Đã nghĩ đến chuyện “chia tay” rồi cơ đấy. Mà chết rồi, nãy giờ em nghe thấy anh khen cô bé kia xinh mấy lần, chắc anh chê em rồi!

Thấy Diệp Nhi giả vờ xù mặt trông rất “ngố” Nguyên chỉ vào gương mặt đang méo không thể tả kia nói:

- Em mà cứ như thế này thì...

Diệp Nhi ngúng nguẩy: - Thì sao nào?

Nguyên đưa tay giữ chặt đầu cô bé nói:

- Thì làm sao anh hết yêu em cho được.

Nói xong lấy tay bẹo bẹo cái má đang đỏ ửng của nàng khiến Diệp Nhi phải xua tay "đuôi" ra, nhưng đời nào Nguyên chịu buông, anh chàng của chúng ta giữ chặt, “kéo” gương mặt của cô bạn gái lại gần.... đến khi hai gương mặt chỉ cách nhau vài milimet. Diệp Nhi tim đập thình thịch hai má đỏ bừng lại càng thêm "cà chua chín" nghĩ... anh ấy... muốn... muốn hôn mình sao.

Quả thực là đã hai tháng kể từ khi yêu nhau, đôi bạn của chúng ta ngoài nắm tay và mấy lần ôm ấp ít ỏi thì chưa ... kiss được phát nào. Nên trách anh chàng dân độn thiếu l ột hay trách cô nàng không chịu tạo cơ hội thì không biết nhưng khi mũi của Nguyên và Diệp Nhi chạm nhau, thấy cô nàng mắt nhắm tịt mặt nhăn tít, anh chàng của chúng ta phì cười buông cô bạn gái ra “ôm bụng lăn lộn”.

Diệp Nhi vừa vui vui vừa có chút... hụt hẫng đăm đăm mấy phát vào Nguyên:

- Anh cười cái gì?

Nguyên ôm bụng cười nói không ra hơi: - Anh không dám nói

Diệp Nhi lấy gương ra soi kĩ hết cả khuôn mặt, không bị bầm, tóc vẫn gọn gàng nên càng nghi hoặc hơn. Cô chống tay lên hông làm mặt “nguy hiểm”

- Nguyễn Phúc Nguyên, anh không nói là không xong với em đâu!

Nguyên vội vàng cố tỏ vẻ nghiêm chỉnh nhưng thực ra là đang nín cười nói:

- Em... cái mặt em... lúc nãy...

Diệp Nhi hốt hoảng nghi ngờ lấy tay sờ lên mặt xoa xoa nói:

- Em nhìn kĩ rồi mà, đâu có gì đâu.

Nguyên lúc này lập tức “lặp lại” bộ dáng "nhắm tịt hai mắt", "nhăn tít gương mặt" của cô bạn gái khi nãy.

Diệp Nhi thấy bạn trai đang “làm trò” quá đà chỉ vào Nguyên cười:

- Anh làm cái trò gì mà trông giống con khi thế?

Nguyên cười ha ha nói:

- Đâu phải đâu, anh lặp lại vẻ mặt của em lúc nãy.

Tức thì cô bé xù mặt, dèp được tháo ra lập tức đuôi đánh... truy sát anh chàng người yêu mặc kệ cho Nguyên cố gắng xin tha thứ... nhưng tha đâu có dễ. Đôi bạn của chúng ta vẫn “thoải mái vui đùa” mà không biết rằng ở đâu đó có một số kẻ bắt đầu... sốt ruột. Nhưng sốt ruột cũng "cổ mà đợi" nhé, "Anh Hùng" của chúng ta còn đang "bận của gái".

Cho đến bảy giờ tối hôm đó, sau khi đã tiễn chân cô người yêu bé nhỏ về nhà sớm hơn thường lệ, anh chàng Nguyên của chúng ta mới dịch chuyển ra khu vực phong ấn đám quái vật. Vừa đến nơi hắn đã cất tiếng chào hỏi từ xa:

- Hello ông thần, tôi "đến thăm" ông đây!

Nguyên là kẻ "nước đến chân mới nhảy", không có việc gì hắn sẽ chẳng "tùy tiện đến thăm" ông "thần" của chúng ta, những lần đến khi thì "xin ít thuốc" khi thì "đòi ít bí kíp" nói chung ít lần nào hắn chịu ra về tay trắng. Ông thần của chúng ta đã quen với cái "đức tính tốt" của hắn đến mức cứ thấy Nguyên đến là ông đã "xác định tư tưởng" phải "nhả ra thứ tốt" rồi. Nhưng lần này đến hắn tìm kĩ một vòng xung quanh khu vực phong ấn vẫn... chẳng thấy ai cả. Kì cục thật, đáy biển sâu này tuy tối đen nhưng đâu thể che giấu được “cao thủ” như hắn. Trong lúc này thì cả đám ba con quái vật lại đang ngồi “tâm sự”, “trao đổi kinh nghiệm” với nhóm 10 cao thủ và chờ “kẻ đứng sau” kia đi cho họ về phong ấn.

Nguyên tìm xung quanh một hồi lâu không thấy “ông thần” kia đâu liền “sốt ruột” dở hết các bài từ hò hét, gọi tên, nói những lời lẽ kích bác, “tìm kiếm thủ công” nhưng đã thử mọi cách... mà cách nào cũng không được. Đàn quái vật chia cũng chỉ còn có... 2 giờ đồng hồ nữa thôi, mình không cho nó câu trả lời “thuyết phục” thì e là “sinh biến”. Đúng lúc cậu chàng Nguyên với khuôn mặt “đần thối” đang loay quanh khu vực phong ấn đó thì bên cạnh hắn một bóng người xuất hiện đột ngột như... từ trong biển chui ra vậy. Có chút giật mình nhưng sau khi nhìn lại người mới đến, Nguyên lập tức thở phào nhẹ nhõm mỉm cười đùa hân:

- Tôi tưởng ông đi luôn rồi cơ.

Vị thần của chúng ta gương mặt hết sức căng thẳng nhìn Nguyên làm cậu chàng cũng... bối rối mà lắp bắp:

- Này... này... đừng có nhìn tôi với ánh mắt vậy chứ?

Ông thần kia thấy biểu hiện run rẩy của Nguyên cũng không bỏ cái “vẻ mặt như xác chết” kia mà lên tiếng:

- Người nói đúng... ta sắp phải rời khỏi đây rồi.

Nguyên sững sờ giật mình hét:

- Ông đừng đùa chứ? Mới chưa được hai tháng mà. Tôi đến đây cũng vì có ba con quái vật xin được “về phong ấn” đây!

Vị thần của chúng ta nhìn Nguyên với ánh mắt “đầy cảm xúc” và rất khó diễn tả, sau đó ông ta cất một tiếng cười dài lắc đầu nói:

- Chậm... đã chậm rồi. Vụ việc đến tai cấp trên rồi.

Nguyên vừa tò mò vừa nghi hoặc. Ông ta nói... “chậm” là sao? “Cấp trên” là ai? Rốt cuộc ông ta muốn nói gì?

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ai Gây Ra- Người Ấy Giải Quyết.

Quay trở lại thời gian vào buổi sáng hôm nay, tại chính khu vực “phong ấn” này khi vị “thần” của chúng ta đang nhàn nhã vừa uống trà vừa trông coi phong ấn sau khi thả “ba con mèo nhỏ” ra thì bất chợt... ông ta cảm thấy mình có cái gì đó triệu hoán mình. Hình như là “bản chính” vậy là ngay lập tức, thân ảnh ông ta biến mất khỏi không gian Địa cầu. Chỉ chớp mắt sau đó ông ta tiến vào một không gian đặc biệt rộng mênh mông, không có phương hướng và tất cả chỉ một màu trắng. Đúng lúc này, một thân ảnh giống hệt “vị thần” chỉ khác ở cái “uy áp” nó tạo ra là lớn hơn rất nhiều xuất hiện. Đó chính là “Bản chính” của “thần”, gặp mặt “hóa thân” của mình, “bản chính” nói:

- Người giúp ta ổn định vách ngăn sau khi và một chút, “xếp” đang triệu hồi ta.

Vị thần “hóa thân” của chúng ta lập tức dịch chuyển đến vết rách giữa hai thế giới đã được “vá” lại. Vết rách khủng khiếp cách đây hai tháng đã được vị thần “vá” kín lại gần hết, chỉ còn lại... một khe “rất nhỏ” không được vá “đúng chất” mà lại dùng một lớp “linh khí đậm đặc” để che chắn. Linh khí của vị “thần” ngay lập tức được tỏa ra ôn hòa bồi dưỡng cái vách ngăn mới được vá lại đó trong khi “bản chính” của hắn lại dịch chuyển đến một tòa cung điện nguy nga tráng lệ xây dựng không hề giống bất cứ một phong cách kiến trúc nào đã từng có trên Địa cầu.

Ta cũng không biết làm sao để lột tả hết cái “vĩ đại” và lộng lẫy của cung điện này nhưng chỉ nhìn những ánh hào quang bảy màu chói lọi tỏa ra tứ phía cũng đủ để thấy vẻ huy hoàng của nó. Bản chính của “thần” sau khi đến trước cảnh cửa của cung điện đó thì tỏ vẻ nghiêm trang dừng chân nghiêm chỉnh cất giọng hướng về cánh cửa hô lớn:

- Chào “trường ban” tôi là “Trưởng phòng kết giới” xin đến “báo cáo công tác”.

Lời nói của “thần” vừa chấm dứt xong, cánh cửa to lớn đột nhiên như có linh, từ từ mở ra để cho ông ta bước vào. Trong lúc “thần” bước qua cánh cửa đó còn vọng lại câu nói vọng văng:

- Trưởng phòng “kết giới” đó à? “Vừa thấy” anh ra xong lại quay lại thế?

Vị thần dù đang rất căng thẳng trong nội tâm nhưng cũng cố mỉm cười nói:

- Không có gì. Chỉ là “Tổng giám đốc” gọi mình đến giải quyết nốt cái vụ “thùng vách ngăn” lần trước thôi.

Vừa nói vừa cất bước, vị “thần” của chúng ta ngày càng cách xa cánh cửa trong khi “cánh cửa” đó lại chẳng nói thêm câu gì. Cánh cửa đó chính là một “hóa thân” của “trường ban bảo vệ” của cung điện chúng thần, nơi tập trung làm việc của rất nhiều các thần linh trên toàn thế giới. Sau khi bước vào, như rất quen thuộc tòa cung điện này vị “Trưởng phòng” của chúng ta nhanh chóng vượt qua khu “Chúng thần đường” sau đó rẽ vào một cầu thang dẫn đến cao hơn, đi qua phòng kế hoạch, phòng tổ chức, phòng công đoàn... cuối cùng lên đến cầu thang dẫn đến tầng thứ ba của tòa cung điện. Trên đường đi,

hắn không gặp một ai đang đi lại, có lẽ họ đều đang rất bận rộn trong văn phòng.

Tòa cung điện mà "thần" của chúng ta bước vào đây chính là một trong những "đại bản doanh" làm việc của các vị thần. Các bạn nghĩ là "thần tiên" cũng là những hình ảnh như "Tây Du Kí" cổ kính đó ư? Hay các bạn nghĩ các vị thần sẽ "cổ trang" theo phong cách "Châu Âu". Cách đây vài nghìn năm trước, điều đó đều đúng cho đến khi "Công Ty các vị thần" được thành lập. Việc một nhóm "thần" đứng ra "lập môn hộ" riêng là thường thấy nhưng lạ là cái hình thức "công ty" này đã làm cho nhóm "thần" đó phát triển lực lượng nhanh chóng và thậm chí đe dọa đến cả "Thiên Thần Cung" cơ quan tối cao của các thần thời đại trước. Sau khi "tiện tay gạt bỏ" những kẻ "chen ngang" đó, những vị "lãnh đạo" của "thần thánh" đã ngồi lại bàn bạc với nhau xem... điều gì đã xảy ra. Kết quả... họ thấy mình đã "lạc hậu" quá rồi, nếu không "cải cách" thì cái cơ chế cũ sẽ làm cho "Thiên thần cung" bị hủy hoại mất. Các vị thần dưới trướng "Thiên thần cung" quá nhiều nhưng... hiệu suất làm việc rất kém, cả ngày chỉ mong "Thiên Thần cung" ban phát phúc lợi mà không chịu "tích cực làm ăn". Thế là sau 200 năm họp bàn, "Thiên Thần cung" oai phong sừng sững tồn tại cả mấy tỉ năm đã tuyên bố "chính thức giải tán". Cả giới thần thánh đều sợ hãi trước thông tin này... nhưng ngay lập tức, hàng loạt các "Tập đoàn" các "Công ty" do các lãnh đạo cao tầng "Thiên Thần cung" trước đây thành lập đã làm họ "yên tâm" ít ra thì "thần giới" cũng chưa đến mức đại loạn.

Kể từ đó, các vị thần không còn làm theo kiểu "biên chế cũ" nữa mà chuyển sang "thi tuyển" vào làm việc ở các "Công ty" cao cấp hơn là "Tổng công ty" và cao nhất đương nhiên là "Tập đoàn kinh tế" rồi. Thần giới ngày nay hoạt động dưới hình thức "Tập đoàn siêu lớn" là "Nhân loại tập đoàn", "Thần Thủ tập đoàn", "Thiên Cơ tập đoàn", "Chiến binh tập đoàn", "Văn minh tập đoàn"... và các tập đoàn trên đều chịu phục dưới trướng của "Lãnh đạo tối cao", vị "Lãnh đạo tối cao" này chưa ai nhìn thấy nhưng tồn tại ở khắp nơi, chi phối mọi hoạt động của "thần giới" cũng như các thế giới khác... đó chính là... "Ý trời". Có người nói "Thần giới" chuyển "hình thức kinh doanh" cũng là do "ý trời" sắp đặt tức là do "Lãnh đạo" chán cách quản lí cũ nên muốn đổi hình thức mới. Có rất nhiều lời đồn và bí ẩn ở "thần giới" mà vị "trưởng phòng nhỏ nhỏ" của chúng ta cũng chẳng thể biết hết được.

Nói về hình thức quản lí của "thần giới" như vậy mới biết vị "trưởng phòng" của chúng ta "oai phong cỡ nào", "thần" là trưởng phòng của "Phòng kết giới" thuộc "Công ty an ninh" trực thuộc "Tổng công ty Nhân loại" của "Tập đoàn Nhân loại". Khu cung điện này chính là một "đại bản doanh hỗn hợp" của các tập đoàn xây dựng chi nhánh để đóng "Tổng công ty" ở đây, nghe nói do thế giới quá rộng lớn nên số "chỉ nhanh" như cung điện này cứ mỗi một triệu năm sẽ "mở thêm" để dễ bề quản lí, hiện tại số lượng "cung điện" này cũng đã lên đến 108.

Vị "trưởng phòng" của chúng ta sau khi đến tầng ba, hắn nhanh chóng tìm được phòng "Tổng giám đốc số 18 các thế giới nhân loại". Sau một giây hít thở, vị "trưởng phòng" của chúng ta nhẹ nhàng đặt tay gõ cửa, từ phía trong một tiếng nói hào khí ngút trời vọng ra:

- Vào đi, cửa không khóa.

Trưởng phòng của chúng ta đương nhiên biết phòng của "Tổng giám đốc" luôn mở chứ nhưng... gõ thì vẫn cứ phải gõ thôi. Chẳng lẽ lại "bất kính" mà tùy tiện xông vào? Sau khi bước vào gian phòng không, phải nói là một "thế giới" rộng "mênh mông" và được "trang trí" theo phong cách hết sức đa dạng, từ núi non, biển cả đến cả những sinh vật sống, quái thú... đều được "nuôi thả" trong này, vị thần của chúng ta thẳng bước qua "vật trang trí" đó mà dịch chuyển đến một gian "nhà lá" nhỏ xập xệ như sắp đổ đến nơi, ở đó, có một người mặc áo vest đen, mặc quần soóc xanh đỏ khá màu mè, mắt đeo kính râm đang tựa lưng ngồi câu cá. Thấy vị "trưởng phòng" kia đến người đang câu cá lên tiếng:

- Chú đã đến đây à? Chú biết tại sao hôm nay anh gọi chú lên đây chứ?

Vị thần của chúng ta vẫn đứng nghiêm khể cúi đầu căng thẳng nói:

- Dạ thưa Tổng giám đốc... em không biết.

Người được gọi là "Tổng giám đốc" kia khẽ vẫy tay, hàng loạt những hình ảnh hiện ra trước mắt của "trưởng phòng", trong khi sắc mặt của "vị thần" càng ngày càng tái thì Tổng giám đốc mới lên tiếng:

- Vụ thùng vách ngăn đó, chú làm thế là chưa ổn thỏa.

Vị thần của chúng ta cười hiền lành như biết lỗi nói:

- Dạ, cái đó em xin rút kinh nghiệm... nhưng lần này...

Màn hình mà Tổng giám đốc vừa chiếu chính là việc "trưởng phòng" kia vì "tư lợi" đã lên truyền tống đưa cháu đời thứ 1008 của mình đến thế giới khác để nâng cao tâm cảnh. Sau đó vì khắc phục hậu quả đã đứng ra "vả" lại vách ngăn, trấn áp những "quái thú" gây nguy hại để "địa phương kia" có cơ hội ổn định và quyết chiến với quái thú sau này. Vị Tổng giám đốc kia nhẹ nhàng nói:

- Chú giải quyết như vậy ở những vụ bình thường là không sai. Phòng "kết giới" các chú làm thế anh cũng tán thành... nhưng lần này liên lụy hơi nhiều. Từ việc vách ngăn giữa "giới tu luyện" và "giới khoa học" bị thùng đã làm hai công ty con của anh tranh cãi nảy lửa, thằng "Khoa" báo chú mày "ăn của đút" của thằng "Luyện" nên phá vách ngăn để thế giới đó trở thành "địa bàn tranh chấp", thằng "Luyện" tố thằng "Khoa" ăn cắp "bí tịch chất xám" của giới tu luyện có "mưu đồ xấu". Chưa kể anh "Long" bên Tổng công ty quái thú bên đây nhà kia cũng có ý trách mình không "tạo điều kiện" mà lại "chèn ép" đám quái thú "yếu ớt" kia, nhưng mà chuyện của giới Nhân loại làm chủ chúng ta chưa đến lượt anh Long lo nên anh cũng "che chở" cho chú một phần.

Vị trưởng phòng của chúng ta nghe "Tổng giám đốc" chỉ ra hàng loạt những hệ lụy cũng thảm than trong bụng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Biết thế kiếm đại một giới nào "giống" cái giới của thằng cháu mình cho xong, cứ mong "cái tốt nhất" nên mới nên nổi. Lo nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt "thần" cũng tươi cười "bợ đỡ":

- Dạ cũng nhờ có anh giúp đỡ cả!

Vị “Tổng giám đốc” của chúng ta hưởng thụ cảm giác “đại ca” một lát rồi nói:

- Lần này cũng không phải bất lợi hoàn toàn, vách ngăn không vá lại hết vô tình đã tạo ra một “thông đạo”, chủ cứ cố gắng ổn định thông đạo đi, anh và ban giám đốc tính toán rồi, sau này nếu con đường giữa hai thế giới lưu thông có lẽ GDP tăng trưởng của mỗi thế giới sẽ tăng rất nhiều, chưa kể giao lưu giữa hai thế giới sẽ thúc đẩy quá trình “toàn cầu hóa” được Cấp trên hết sức ủng hộ.

Vị trưởng phòng đang lo “ăn mắng” nhưng hơi mắng một chút lại được khen nên cũng bối rối:

- Dạ... cũng nhờ sự lãnh đạo của anh nên “phòng em” mới có những sáng tạo, đóng góp nhiều hơn cho Tổng công ty mình.

Vị Tổng giám đốc thoải mái gật gù nói:

- Hôm nay lên nhắc nhở anh cũng nhắc nhở rồi, khen tặng anh cũng khen tặng rồi, bây giờ anh vào đề chính. Cái không ổn thỏa mà anh nói đằng trước anh đã “dẹp” cho chủ hết rồi, nhưng cái “không ổn thỏa” thì chủ lại phải tự giải quyết.

Vị trưởng phòng của chúng ta căng thẳng lắng nghe như thấm từng lời, Tổng giám đốc kéo cần nhắc lên một con cá câu được cho vào rổ, sau đó buông cần xuống ngược mắt nhìn vị “trưởng phòng” của mình nói với vẻ nghiêm túc hẳn lên:

- Cách làm của chú là chưa sát với “ý trời”, ai gây ra người đó phải tự giải quyết, chú hiểu chứ?

Vị trưởng phòng nghe câu nói này như chấn động, sau phút suy nghĩ cân nhắc... dường như đã “ngộ” ra điều gì đó, hần cung tay vái Tổng giám đốc nói:

- Em đã biết mình phải làm gì? Tạ ơn Tổng giám đốc.

Vị Tổng giám đốc nghe thấy cấp dưới khách sáo quá cũng cười khề khà:

- Cái đó là người trong cuộc không sáng suốt thôi, cứ “che chở” cho cháu cậu như vậy một là trái “thiên ý” hai nữa là “nhân quả quán thân”. Phải để cháu cậu tự tay giải quyết cái “nhân quả” này thì hần mới đột phá được Thánh cấp chứ. Anh còn chờ nó lên đến Thần cấp rồi đến làm trợ lý đây.

Trưởng phòng của chúng ta nội tâm rất mâu thuẫn, sự lo lắng chưa tan hết nhưng nên rất cung kính đáp:

- Thưa Tổng giám đốc, xin anh xem cho thẳng cháu em một quẻ xem lần này “thành-bại” thế nào?

Vị Tổng giám đốc kia mỉm cười nhìn cấp dưới:

- Cậu là người am hiểu xem xét thiên cơ hơn ta, lần trước suýt chút thì đi làm bên “Thiên cơ” mà còn không dò được gì thì tôi cũng chỉ đến vậy. Nếu muốn đoán trước chắc cũng chỉ có đến “Thiên cơ tập đoàn” thôi, mà ở đó người ta thu phí đắt lắm, mình làm vậy cũng là không đáng, biết trước thì cũng làm gì được đâu? Chả lẽ cậu lại “che chở” cho thẳng cháu được mãi. Cậu cứ yên tâm đi, anh tuy xem thấy “một màu u ám” nhưng đây cũng coi như một lần tôi luyện cho nó, thẳng bé ấy không tu dưỡng tốt về sau làm sao có thể đột phá thành “thần” được.

Vị trưởng phòng của chúng ta cũng vâng dạ gật đầu tán thưởng ở lại trò chuyện thêm một lát với cấp trên rồi xin phép ra về. Vừa đi hần vừa bất an, thẳng cháu của hần là thiên tài “tỉ năm khó gặp” mới 15 tuổi đã là “bán thánh” được cả Tổng công ty khen ngợi có tiềm năng trở thành “nhân viên” ở đây. Nhưng thiên tài là vậy mà đợi thêm vài năm hần không có dấu hiệu đột phá, ai ai cũng không tránh khỏi “sốt ruột”. “Thần” thấy vậy mới lợi dụng quyền hạn và khả năng đem “đổi xác” của thẳng cháu đến một thế giới khác cho một “thằng bé” khác tư chất và bộ dạng y hệt với hi vọng “rèn luyện tâm cảnh”, hiện giờ tâm cảnh tuy luyện thành nhưng lại “mắc vào nhân quả”. Vốn “thần” định nhận hết “nhân quả” vào người nên đã phong ấn quái vật, trợ giúp tên cũng vương “nhân quả” kia rất nhiều nhưng... ông không ngờ rằng việc mình làm như vậy vẫn chưa đủ. Thật không ngờ, muốn “giúp” nó thành “Thánh” mà lại là... “làm hại” đứa cháu.

Lần này, bên đó quái thú chín sao cũng có tới 36 con, “thần” lại không dám tùy ý tiêu diệt chúng vì “ý trời” khó trái, nếu có “sát hại” có lẽ “thần” sẽ “đi trước” đám quái kia. “Vụ này” “ý trời” đã can thiệp nên hung hiểm vô cùng, có thể nói bây giờ mới chính thức là “kiếp nạn” của Địa cầu, thời gian này mọi vận động của Địa cầu sẽ không một vị “thần” nào can thiệp được, “ý trời” mới là “chúa tể” của Địa Cầu trong thời gian tới, đi lần này an nguy không rõ mà “ý trời” lại khó đoán nên “thần” cũng xót đứa cháu lắm chứ. Mà nghĩ lại... nó không đột phá được “thánh cấp” cũng đã là “nguy thánh” rồi, nguy hiểm ở đó có thể làm “thất bại” cơ hội “gỡ rối nhân quả” nhưng cũng khó làm hại tính mạng của cháu mình được. Ai bảo mình “lòng mang tư tâm”, thôi vậy. Nếu là phúc thì không phải là họa, nếu là họa thì có tránh cũng không được. Thôi thì cứ để tùy duyên, mình giúp được nó cũng chỉ đến vậy, chỉ mong cho nó “thành Thánh” rồi lại “thành Thần” thuận lợi, có “đứa cháu bảo bối” như thế trong tay ai mà không nhìn được những kì vọng và lo lắng cho được?

Đang lúc mông lung suy nghĩ thì... vị thần của chúng ta bằng cảm giác nhạy bén đã nhận ra ở bên cạnh phong ấn ở Địa cầu có người đang gọi mình, ông mỉm cười khề khà lắc đầu nói một mình:

- Lại có điều cần ta trợ giúp hay sao? Ta có lẽ chỉ giúp người được nốt lần này, về sau ra sao còn phải xem vào hai đứa các người vậy.

Rồi ngay lập tức ông dịch chuyển về hướng Địa Cầu, và chuẩn bị cho những an bài cuối cùng của mình trước khi “ý trời” hoàn toàn “chiếm lĩnh” nơi này khiến ai cũng không thể ra tay can thiệp.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: nguy Cơ Lại Xuất Hiện

Sau khi nghe vị thần kể lược qua nguyên nhân vì sao mình phải “ra đi” và sẽ để cho đứa cháu đến cùng Nguyên “sát cánh chiến đấu” thì anh chàng của chúng ta tỏ ra rất lo lắng và bất ngờ. Vị “thần” thấy biểu hiện “sững sờ” đó cho rằng Nguyên lo “phong ấn” không có mình sẽ bị phá vỡ nên nói:

- Người cứ yên tâm, phong ấn này ta đã truyền một lượng lớn linh khí vào rồi, lại còn có hai người duy trì nữa, đám 105 con quái vật đó nhanh thì hai năm, lâu thì năm năm mới có thể phá phong ấn mà ra được.

Nói đến đây ném cho Nguyên một mảnh ngọc bội nói:

- Ta làm hai mảnh ngọc “bồi dưỡng phong ấn” này cho hai người để duy trì, quản lý phần ngoài phong ấn. Trong phong ấn đó ta chia làm hai khu, một khu có 72 con quái cấp tám đã thả ra 3 con rồi, khu kia có 36 con cấp chín, người mới là “bán thánh” nên giữ mảnh ngọc này đi, cháu ta có lẽ vài ngày nữa cũng sẽ đến, lúc đó các người sẽ cùng nhau “canh chừng” phong ấn này, còn về “thuốc” ta cũng dặn cháu ta mang thêm “một ít” đi rồi. Ý chỉ của “Thần” đã truyền xuống, đám quái vật kia không thể chung sống hòa bình với các người nữa đâu. Chiến tranh sẽ bùng phát nhanh thôi, hi vọng nhân loại các người sẽ trụ vững trước cuộc chiến này.

Thấy Nguyên vẫn đang “dại mặt” ra, vị thần khẽ lắc đầu vì tên “tâm cảnh quá kém” này cũng dặn dò ân cần thêm

- Trong quá trình “chiến tranh” thông đạo sẽ tạm thời không thể hoạt động nên người cũng đừng mong tiếp viện gì thêm cũng như không lo có “kẻ xấu nhòm ngó”. Ngoài ra do ta thấy Địa cầu quá “nhỏ”, không hợp với những cuộc “chiến tranh quy mô” thế này nên ta đã để một trận pháp “cấm không” ở tâm Địa cầu các người. Những cao thủ chưa đạt cấp chín đỉnh cao sẽ không thể thi triển “không gian dịch chuyển”, xé rách không gian hay những gì đó tương tự. Đường nhiên những người tu luyện “hệ không gian” thì không chịu sự ràng buộc đó, nhớ kỹ nhé.

Vị thần sau một hồi “chém gió” nhiệt tình đã không còn gì để nói thêm, mắt đưa lên trời “nhìn về nơi xa lắm” ông ta nói:

- Ta phải đi đây! Cố gắng bảo vệ quê nhà của mình đi, ta biết người không tránh được số phận phải làm anh hùng mà.

Vừa nói bóng hình của vị “thần” dần dần tan biến trong áp lực ngàn cân dưới đáy biển. Có lẽ vị thần cũng quá “nóng vội” và hơi “gấp gáp” nên không nhìn ra Nguyên đang nghe những lời nói của mình trong tình trạng... câu được câu không. Nguyên chưa nghe hết những lời nói của “thần” đã giật mình vì nỗi sợ hãi ẩn sâu trong mình đang được khơi lên. Ông ta đang nói gì? Có một con đường nối hai thế giới ư? Kẻ điên kia sẽ quay trở lại đây ư? Vậy Diệp Nhi của ta thì sao? Không... điều ta lo sợ nhất đã thành hiện thực sao? Nguyên đang lo sợ điều tồi tệ nhất sẽ đến với mình... tên điên kia sẽ đến và cướp đi cô nàng Diệp Nhi bé bỏng của anh, có lẽ Nguyên đã thực sự “sa vào lưới tình” rồi nhưng... liệu có phải “anh hùng” của chúng ta quá nhỏ mọn và ích kỉ hay không? Trong khi “người ngoài” đang nói với anh ta những vấn đề về an nguy nhân loại thì với tư cách một phần tử Địa cầu, Nguyên lại bỏ ngoài tai tất cả mà chú ý đến cái... “chi tiết không đâu” kia. Thôi, mặc kệ hần đi.

Hắn cứ linh tinh nghĩ về mấy vấn đề “nhăng nhít” mà không biết ở hòn đảo hoang nào đó... đám “đệ tử” của mình đang đứng trước những nguy hiểm sống còn. Khi đám Tam Miêu Đông Hoang thấy thời gian ngày càng cạn mà không thấy “kẻ kia” đến, chúng bắt đầu có những suy nghĩ tiêu cực. Miêu Tam, tên nóng nảy nhất hét lên tiếng:

- Các người bảo tên kia sao đi lâu vậy mà chưa về?

Quang Thành cũng tỏ ra nghi hoặc không kém nhưng vẫn điềm tĩnh đáp lời:

- Thời gian còn chưa đến. Mà có thể “Anh Hùng” đã xin cho các người được tự do rồi cũng nên.

Miêu Đại ánh mắt lạnh lẽo liếc qua đám người nói:

- Hi vọng các người không lừa ta.

Jack, cậu thanh niên nhìn có vẻ còn đồ cười lạnh:

- Các người sợ chết sao?

Miêu Tam nóng nảy đứng dậy định “gây gỗ” với đám “cao thủ”. Miêu Đại, Miêu Nhi cũng không có ý ngăn cản. Thấy Miêu Tam đứng dậy ý đồ không tốt, cả đám 10 tên cao thủ cùng đứng dậy liếc về hắn với vẻ dè chừng. Miêu Tam thực sự đã “ức chế” lắm rồi. Bọn chúng có thể nén nhịn nhưng không thể bị lừa gạt, trêu chọc để chết đi một cách oan uổng được, ít ra... chúng cần nghe một thanh âm xác nhận nữa.

Gần như cùng lúc này, toàn bộ các quái thú từ những con cấp thấp bên ngoài đến những con cấp cao đang bị phong ấn đều vang lên một âm thanh:

- Xâm chiếm lấy Địa cầu hoặc là chết!

Đám quái thú “nhãi nhép” nghe được câu đó mà ngỡ ngàng... cái gì cơ? Ai nói, ai nói, kẻ nào?

.....

- Xâm chiếm Địa cầu hoặc là chết.

Âm thanh đó lập tức làm tất cả những quái thú cấp thấp bên ngoài nhao nhao lên, đây là ý gì đây? Lập tức những con quái thú “thông thái” nhất được cử ra để giải nghĩa. Cuối cùng, qua các “ghi chép cổ xưa” chúng đã biết đó là âm thanh của Long Thần, người bảo hộ và là vị thần tối cao trong tín ngưỡng của tất cả quái thú trên mọi thế giới. Tín ngưỡng không cho phép chúng trái lệnh, Long Thần đã phát động “thánh chiến” thì dù Địa cầu cao thủ có nhiều hơn nữa chúng cũng chỉ có một lựa chọn... tiến lên chiến đấu.

Trong khi đám “quái thú” rục rịch chuẩn bị cho chiến tranh, vị “Trưởng phòng” của chúng ta cũng nổi lòng từ bi mà “báo mộng” cho toàn nhân loại. Trong một giây, tất cả mọi người đều đổ gục xuống ngủ, sau 30 giây họ đều đồng loạt tỉnh dậy và mơ thấy một giấc mơ. Ở trong mơ, một vị thần linh hào quang chói lọi đang đứng trên bầu trời tay chỉ về đám quái thú như thủy triều từ xa tiến đến hết lớn:

- Chiến tranh sắp nổ ra rồi.

Tiếng hét đó đã làm thức tỉnh cả nhân loại. Nhóm 10 người cao thủ của chúng ta do “tâm thức” rất mạnh nên không cần qua giấc mơ mà trực tiếp nghe thấy tiếng hét vang vang trong đầu:

- Chiến tranh sắp nổ ra rồi.

Hai câu nói như hai mệnh lệnh của các vị thần, Địa cầu vốn đang trải qua giai đoạn “yên bình chung sống” giữa người và quái thú cũng đã rục rịch cho trận chiến mới. Các đàn quái thú nhanh chóng tập hợp với nhau và bàn tính mục tiêu “xâm lược” chứ không “đánh loạn” như lúc mới xuất hiện. Về phía nhân loại, “Thông báo nguy cấp” vang lên mọi nơi, các cuộc họp cấp cao được tổ chức liên tục, những căn cứ quân sự được lệnh di chuyển đến những nơi chốt chặn, tất cả nhân loại được đặt ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu, tất cả mọi người đều làm việc hết công suất, không khí khẩn trương bao trùm cả thế giới chỉ trong vòng chưa đầy một giờ đồng hồ kể từ khi nhân loại “chung một giấc mơ”.

Tiếng hét của vị thần cũng đã làm cho Nguyên, một cậu nhóc đang chìm trong “rối bời” bừng tỉnh... chiến tranh sắp đến rồi, đám đệ tử của mình đang nguy hiểm, các quốc gia đang đứng trước thử thách... cả quê hương và người thân của mình... cả Diệp Nhi nữa. Mình không thể “đần độn” đứng yên ở đây được, mình phải ra tay. Nghĩ đã thông suốt, lập tức Nguyên dịch chuyển về hòn đảo lúc trước, nơi mà đám “cao thủ địa cầu” mình bồi dưỡng đang phải đối mặt với “ba con mèo hoang điên cuồng”.

Ba con mèo nhỏ của chúng ta khi nghe thấy tiếng nói như sấm vang vọng bên tai thì cũng biết... mọi chuyện đã vượt quá khả năng can thiệp của “người kia” rồi, vậy... một lát sau mình sẽ “bị gạt bỏ” ư?

Điên cuồng, thống hận, giận giữ chúng lập tức dốc toàn lực lao về phía “những tên nhân loại” đáng ghét trước mặt kia để “ăn tươi nuốt sống” chúng sau đó phá giải “không gian phong tỏa” rồi đến tìm một nơi để “phá hoại”.

Nhóm 10 cao thủ nhân loại vốn cũng đang rất thư giãn đốt lửa, nướng cá ăn với nhau nhưng khi thấy tiếng quát của vị thần cộng với cảm nhận được “sát ý nồng nặc” mùi máu tanh của ba con mèo kia phát ra thì lập tức họ cũng biết... “chuyện lớn không xong”.

Lập tức, 10 cao thủ không chia tách như lúc sáng nữa mà đứng với nhau thành... một trận pháp kì cục hình tam giác. Bốn người Tuyết, Mac-tin, Julian, Tom theo thứ tự từ trái qua phải đứng hàng cuối cùng, hàng phía trên có ba người là Isis, Tuấn Kiệt và Ronaldo, hai người trên đó là Quang Thành và Naruto, Jack tên “cuồng vọng” kia lại là người đứng cao nhất. Lập tức, linh khí của 10 người này cộng hưởng với nhau, suy nghĩ, công pháp cũng tạm thời có sự cộng hưởng như vậy, ánh sáng chói lòa bao phủ trận pháp cộng với uy áp rất mạnh tỏa ra cũng làm cho “ba con mèo” của chúng ta có chút... ngại ngùng. Nhưng đã đến nước này thì còn sợ gì nữa, chúng đã sống cả nghìn năm, có gì mà chưa trải qua, có gì mà chưa gặp, chưa nghe nói, nhìn trận pháp kia rõ ràng là “Thập phương tiêu thiên trận” mà.

Trận pháp này nói khó lập thì rất khó lập, nói dễ lập thì dễ vô cùng, nó chỉ yêu cầu mỗi chốt ở hai vị trí là... ở trung tâm hàng ba người thứ ba phải có một tên “Ngũ hành cân bằng” và đứng đầu trận pháp phải là một tên “không thuộc tính linh khí” thì mới hoạt động được. Nếu không có hai người nào như vậy thì có chín sao đỉnh hay bán thánh cũng chỉ “đứng mà nhìn” trận pháp chứ không thể lập thành vì thế mới nói nó “khó”. Nói nó dễ lập là bởi vì ngoài hai vị trí then chốt đó ra, các vị trí còn lại không hề yêu cầu cân đối năng lực hay yêu cầu về “thiên phú” nào cả, chỉ cần đứng đúng trận pháp tự khắc các thành viên sẽ “kích hoạt” được, còn sự vận dụng thế nào lại phải xem sự ăn ý và hiểu nhau giữa các thành viên.

Tên “Ngũ hành cân bằng ở giữa” có nhiệm vụ như một “bộ xử lý” vậy, mọi vận chuyển linh khí, biến đổi... đều do hắn chỉ đường dẫn lối, trong trận pháp này, Tuấn Kiệt chính là “trái tim” của cả nhóm. Tên đứng đầu phải là “vô thuộc tính” vì những trạng thái được “buff” từ phía sau sẽ làm cho những kẻ linh khí có thuộc tính đơn lẻ “không thể thích ứng kịp nổi”, lúc này kẻ giữ vai trò là “tay đấm” của cả đội sẽ được thể hiện. Vì không có thuộc tính nào nên bất cứ đòn công kích được cộng hưởng nào Jack cũng có thể “thoải mái thi triển” mà không hề có chút khó khăn. Trận pháp này là do Nguyên phải “năn nỉ” ông thần mãi mới xin được. Vị “thần” cũng “cẩn cứ thực tế” mà tặng cho trận pháp nên có thể nói tuy nó chưa hẳn là “mạnh nhất” nhưng lại phù hợp nhất và phát huy uy lực tối đa nhất với những con người sẵn có.

Nhóm “Tam Miêu Đông Hoang” cũng đã nghe nói đến trận pháp này nhưng... nghe là nghe chứ cũng chưa từng giao đấu qua nên khá lung tung khi phải đối diện với mấy “cục xương khó nhai” này. Mất một lúc “ăn đòn” mà chưa biết phản kích ra sao Miêu Đại tuy giận nhưng đầu óc tỉnh táo hơn bao giờ hết. Hắn dừng tay nói với hai tên đàn em

- Nhanh tìm cách phá vỡ “không gian phong tỏa” thoát ra, sau đó tiêu diệt một thành phố. Thời gian sắp hết, chúng ta sắp... xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Tam Miêu Diên Cuồng

Hai tên đàn em nghe Miêu Đại nói vậy cũng gật đầu đồng ý. Chúng lập tức không ham chiến nữa mà bay ra xa xa cách đó khoảng 10km, nơi phạm vi của “không gian phong tỏa” do “Anh Hùng” bố trí. “Anh Hùng” cách đây hơn một giờ đã bị Nguyên “triệu hoán” về để đủ sức “xuống biển” nên cái “không gian phong tỏa” này bây giờ đang không có người duy trì và “rất yếu ớt”. Có lẽ chỉ vài lần phá nữa là “không gian phong tỏa” sẽ bị hủy hoại. Bình thường nếu muốn phong tỏa không gian để ngăn chặn “dịch chuyển” thì có hai cách, một là “làm nhiễu loạn không gian” hai là “dùng linh khí bao bọc không gian”. Do độ “bền” của không gian Địa cầu là “nhỏ” nên “Anh Hùng” không dám tùy tiện làm rối loạn mà chỉ dùng “bức tường linh khí” để ngăn chặn. Chính thế nên đám quái thú mới có thể có ý nghĩ “phá” vì nếu không gian nhiễu loạn, không phải “cao thủ thực sự” thì rất khó ổn định trở lại.

Nhóm 10 cao thủ của chúng ta thấy đám “mèo con” tự dung “chạy” ra cũng thờ phào, tuy giao tranh với đám “mèo” kia có một lát nhưng tiêu hao linh khí của họ chẳng kém gì lúc sáng đã chém giết một hồi lâu vậy. Nhưng chưa kịp “ăn mừng” thì Quang Thành thấy “hành động lạ” của đám quái vật họ vội truyền tin cho nhau:

- Bọn chúng nó đang phá “không gian phong tỏa”, chúng ta phải ngăn cản.

Nhóm cao thủ khá tán đồng nhưng lúc này Tuấn Kiệt người “chủ trì” trận pháp mới “phát biểu” một câu làm cả nhóm phải suy nghĩ:

- Chúng ta có thể di chuyển nhưng trận pháp không thể di chuyển, mà nếu chúng ta có lập lại được trận pháp thì bọn chúng cũng sẽ tìm cách “phá không gian phong tỏa” mà chạy chứ không thêm quân lấy chúng ta.

Đúng vậy, Tuấn Kiệt nói đúng, trận pháp này có nhược điểm là “không thể duy trì khi di chuyển”, nhược điểm này có lẽ “chẳng có gì to tát” vì Địa cầu “quá nhỏ” và nhiệm vụ của họ là “bảo vệ” chứ không phải “công phạt, xâm lược” thì để tâm làm gì di chuyển được hay không. Nhưng lần này...

Trong khi cả nhóm đang suy nghĩ thì chợt họ thấy... trận pháp như khuyết đi cái gì đó, Naruto thoát khỏi trận pháp quay lại nhìn đồng đội:

- Hôm nay Naruto này có chết cũng phải ngăn kẻ thù. Kẻ cả phải thi triển bí pháp “làm nhiễu loạn không gian”

Sau Naruto, lần lượt Quang Thành, Jack, Isis, Julian... đều lần lượt thoát ra, Tuấn Kiệt cũng sờ giấy lát cũng gọi với theo đám cao thủ đang nhắm thẳng hướng “ba con mèo con” hét lên:

- Này, có đi cũng phải đợi thằng Kiệt này nữa chứ?

Rồi lập tức vận chuyển linh khí phóng vọt theo, lần này tách ra hành động, có lẽ họ cũng không kịp “kết trận” mà đấu với “ba con mèo” nữa, lần giao chiến này cũng không có “Anh Hùng” đứng sau. Tính mạng của 10 người này có lẽ đang ngày càng “mỏng manh” dần đi khi khoảng cách với Tam Miêu Đông Hoang không ngừng rút lại, nhưng... họ vẫn không hối hận. Tuấn Kiệt sau khi bắt kịp đám người đã quay sang “truyền đạt” với Julian, cô nàng “để thương” khiến không chỉ hấn mà còn một vài tên khác “diên cuồng theo đuổi”:

- Em định chiến đấu mà bỏ mặc tôi ở kia à?

Cô nàng Julian quay ra “tặng” cho Tuấn Kiệt một nụ cười mà từ trước tới giờ ít khi hấn “được tặng riêng” như vậy:

- Tôi không định bỏ ai cả, tôi chỉ không muốn ở cùng kẻ hèn nhát.

Tuấn Kiệt quay đầu nhìn lại... chẳng thấy ai tiến lên chặn hơn mình. Hấn xấu hổ nghĩ bụng “mình là người tham sinh úy tử sao”? Không! Không đúng! Sau đó anh chàng lại vọt lên sóng đôi với cô nàng Julian, mắt nhìn thẳng gương mặt xinh đẹp mang phong cách châu Âu mà hấn yêu thích kia:

- Đừng tin những gì em nghĩ, hãy nhìn những gì anh làm

Rồi sau đó một lần nữa bứt tốc vọt lên sánh ngang với nhóm ba người đang song song ở nhóm trên là Quang Thành, Naruto, Jack. Ba người thấy Tuấn Kiệt “chanh chò” leo lên đều giật mình, Quang Thành nhìn Tuấn Kiệt:

- Anh nên lui xuống phía sau, có lẽ lát nữa chúng ta lại phải kết trận.

Tuấn Kiệt chỉ ra xa:

- “Không gian phong tỏa” đã vỡ, nếu chúng ta không “cầm chân” thì chúng sẽ nhanh chóng thoát đi, không kịp kết trận nữa rồi.

Nói ra tuy dài dòng nhưng cả quá trình từ nhóm Tam Miêu thoát ra “phá không gian phong tỏa” đến khi nhóm 10 người đuổi theo đều diễn ra không quá 3 giây. Cả nhóm 10 người đều nhanh chóng thấy không gian xung quanh như có một luồng chấn động mạnh:

- Vỡ rồi... không gian phong tỏa bị phá nát rồi.

Ba con mèo nhỏ của chúng ta “hào hứng” với thành quả của mình. Nhưng... gương mặt đang hưng phấn của chúng bỗng... cứng đờ lại. Chúng chợt tái

mặt vì... sự cổ quái đang xảy ra với mình, Miêu Đại hét lớn:

- Trời diệt ta rồi!

Miêu Tam điên cuồng:

- Vì sao phá không gian phong tỏa mà ta vẫn không “dịch chuyển” được?

Miêu Nhị lạnh lùng quay ra đằng sau giọng như băng nói:

- Các anh em, có chết cũng phải kéo theo vài đứa chết cùng chứ?

Miêu Đại, Miêu Tam cũng đồng loạt quay lưng lại, đem hết những “uất ức”, điên cuồng của chúng chuẩn bị “trút” vào 10 tên nhân loại đáng ghét kia.

Tuần Kiệt thấy “không gian phong tỏa” bị vỡ mà bọn chúng vẫn không có ý định “dịch chuyển” đi phá hoại mục tiêu thâm nghĩ không ổn, khi thấy cả ba cùng quay lại thì hấn thẳm than “nguy hiểm” nhưng giờ có than cũng không kịp nữa rồi.

Ba con mèo điên cuồng của chúng ta nhìn đám người mới tới điên cuồng hợp sức với nhau “đốt cháy sinh mạng và linh khí” để tung ra một đòn “cầm chiêu” đó là “Linh Miêu diệt tâm quyền”.

Thế đến của chiêu hợp sức đó quá mạnh, cả đám 10 người đang lao tới lập tức bị hất văng ngược ra đằng sau rồi từng người... từng người rơi là tả xuống mặt đất như... quả chín trên cây rụng xuống sau cơn cuồng phong vậy. Ba con mèo thấy 10 tên đối thủ chịu không nổi một đòn thì tuy trong người cũng “khó chịu không kém” nhưng vẫn thỏa mãn cùng nhau đứng cười ha hả.

Trong số 10 người bị “rụng”, Jack nhanh chóng nén cơn đau đang ê ẩm toàn thân đứng dậy tìm kiếm các đồng đội. Naruto và Quang Thành sau đó vài giây cũng đứng lên, Tom, anh chàng “mình đồng da sắt” lát sau cũng vừa đứng dậy vừa lao đảo, có lẽ anh ta đã bị nội thương khá nặng. Tuần Kiệt nhờ lúc đó vận dụng “Thỏ- mộc hộ thể công” nên sau khi ngã chùng một phút cũng thờ dốc từng hơi nặng nề cố gượng dậy luôn miệng thề thào:

- Julian... Julian...

.....

Đám quái vật đứng trên không trung nhìn xuống mà thích chí trước sự “giã chết” của 10 tên nhân loại, Miêu Tam liếm môi nói:

- Đề em “tiền” chúng một đoạn đường.

Miêu Đại đứng bên cạnh cười điên cuồng:

- Cứ từ từ, ta muốn chúng một lần nữa tụ hợp lại rồi giết từng đứa, từng đứa một.

Miêu Nhị cũng ha hả cười:

- Giết bằng cách “ăn chúng” từng miếng, từng miếng. Hahahaa.

Miêu Tam nhìn hai đàn anh với ánh mắt “kính phục” nói:

- Hóa ra đệ mới là người “nhân từ”, so với hai đại ca đệ “xách giày cũng không kịp”.

Miêu Đại ánh mắt đỏ ngầu vì điên cuồng quay sang nhìn Miêu Tam nói:

- Đệ chỉ là “chưa đủ rèn luyện” thôi, trong giới “thị huyết” đại ca ngươi cũng chỉ là hàng tôm tép. Nhớ cho kỹ, không phải lúc nào dọa chem. dọa giết mới là “kẻ ác” được, là kẻ ác cũng phải biết “ăn giấu” cho sâu.

Miêu Nhị cười nham hiểm:

- Đại ca. Huynh ít tự ki đi. Haha nhìn đám yếu ớt kia đang giãy dụa mà ta “thỏa mãn” lắm sao.

Miêu Tam đưa mắt xuống nhìn rồi cũng phá lên cười nói:

- Bọn này chắc nhờ “linh được” đột phá, lên cấp theo kiểu “chấn nuôi” hơn cả mấy “đại phái” ở chỗ mình. Cấp bảy cấp tám gì mà “yếu tẻ”, chẳng bằng mấy thằng mới đột phá cấp bảy ở bên kia nữa.

Ở dị giới, có kẻ nào lên đến cấp cao mà không qua chém giết, đám cao thủ của Địa cầu ta so với họ cũng như “gà công nghiệp” so với gà rừng, “heo tăng trọng” so với heo rừng mà thôi, cùng “hạng cân” đó, cùng “đẳng cấp” đó nhưng chiến lực phát huy ra lại là một trời một vực, có lẽ phải qua một thời gian nữa thì những “gà công nghiệp” này mới “hóa rồng hóa phượng” được, chỉ tiếc là... không biết họ có đợi được đến ngày đó không hay sẽ “vào bụng” đàn “mèo hoang” hiểm ác ngay trong hôm nay?

Nhóm cao thủ sau khi “ăn một đòn nặng” tuy đã “gom lại được” và tạm thời chưa có thương vong... nhưng đã có tới ba người mất sức chiến đấu, hôn

mê bất tỉnh, đó là Julian, Isis và Ronaldo. Những người khác cũng bị thương khá nặng, Quang Thành và Naruto nhờ vào linh khí sung mãn và là đối thủ “ngang cấp” với ba con mèo nên tuy bị thương nhưng cũng không nặng lắm, Jack và Tom là hai tên “đa dày thịt béo” nên cũng có chút chao đảo nhưng sau khi nuốt vài viên thuốc được “Anh Hùng” đưa thì thương thế cũng ổn dần. Tuấn Kiệt, Tuyết và Mác- tin đều nhờ tuyệt chiêu giữ nhà nên “cẩn thuốc” vào cũng đủ để giữ sự tỉnh táo và chút sức lực di chuyển nhưng cũng mất sức chiến đấu. Tình thế quá nguy cấp Quang Thành, Naruto và những người còn “tỉnh táo” cố thử thi triển “dịch chuyển” nhằm đào tẩu giữ mạng... nhưng họ giật mình vì cảm giác lúc này... như không gian bị phong tỏa vậy. Đó chính là vì hiệu quả của trận pháp “Cấm không” của “thần” nhưng... trận pháp này không chỉ làm “ba con mèo” tuyệt vọng mà cũng làm cho nhóm cao thủ Địa cầu khốn đốn mất rồi, không thể thi triển phép “dịch chuyển” quả là một tai hại với những cao thủ trên cấp bảy trong giao chiến.

Ba con mèo nhìn đám người đáng thương đang “giãy dụa” giữa sự sống và cái chết thì thích thú lắm, chúng từ từ... từ từ tiến lại gần đám cao thủ Địa cầu với một ánh mắt đỏ vằn tia máu, chứa đựng vô số sự điên cuồng, phần nộ.... Thấy chúng lại gần những người còn sức chiến đấu lập tức bay lên linh khí vận chuyển quanh thân sẵn sàng chiến đấu.

Naruto vận "phong linh khí" hình thành một con gió xoáy đẩy mình lên cao, nước biển, không khí, đất đá... đang từ từ tiến vào làm vòng xoáy linh khí của anh mạnh dần.

Quang Thành thì tạo thủ thế, linh khí áp súc đến mức "cực đại" trên đỉnh đầu của anh mơ hồ có thể thấy như đang có một đám mây đen hư ảo bao phủ vậy. Đó là tuyệt kĩ "Hủy diệt thần lôi" mà anh... luyện chưa thành thực, nhưng đến lúc nguy cấp cũng chỉ còn nước đem ra "thử" mà thôi.

Jack đứng lên vận chân tay phát ra những tiếng khục lách cách.... Anh cười lạnh nhìn về phía ba con mèo hét:

- Hôm nay ông đây phải ăn thịt mèo.

Những người đã mất sức chiến đấu như Kiệt, Tuyết, Mac-tin cũng ở lại tạo một “màn chắn linh khí” để bảo vệ những người đang bất tỉnh khỏi bị “ngộ thương”.

Nhìn đám "cao thủ dẫy chết" kia, nhóm Tam Miêu mới thấy là... "mình quá vĩ đại". Miêu Tam cười lạnh thờ ơ hất ra mũi khinh thường:

- Châu chấu đá xe

Miêu Nhị cười băng giá quỷ dị:

- Con mỗi trước khi bị "ăn" nên vận động sẽ "thơm thịt" hơn.

Miêu Đại mắt nhìn chùng chùng đám người với những vằn máu đỏ quanh cười:

- Lên cho chúng biết thế nào là "sức mạnh của Tam Miêu Đông Hoang", dạy cho chúng bài học về "lễ độ" trước khi xuống địa ngục đi.

Tình thế đang rất khẩn cấp trong khi người dẫn đạo họ- “Anh Hùng” người "mạnh nhất Địa cầu", người được họ "tín nhiệm", khâm phục và sùng bái kia vẫn đang đắm chìm trong những “dẫn vật” về tương lai “đen tối” mà anh huyền tưởng ra.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cứu Viện

Lại nói về “anh hùng” của chúng ta, sau "cú sốc" quá lớn, phải mất hồi lâu mới lấy lại tinh thần. Anh chàng mới nhớ ra đám “đệ tử” của mình đang ở lần ranh sinh- tử. Lập tức Nguyên “dịch chuyển” đến đúng địa điểm giao chiến đó mong "cứu viện kịp thời". Nhưng... anh đã thấy gì nào? Máu... và những người nằm la liệt, có người đang bị đánh văng ra xa... có người... đang bị chúng “ăn”.

Nguyên thực sự phần nộ rồi, cái quái quỷ gì đang xảy ra cơ chứ? Sao những thứ "bất hạnh" luôn xảy ra với mình như vậy? Kê “tình địch” sắp đến, đám đệ tử được kì vọng lại biểu hiện “vất vưởng” và cực kì “ăn hại”, đám “quái nhép” mà mình “bóp nhẹ là chết” lại đang tác oai tác quái.

Điên cuồng quá, nhìn những hình ảnh đang diễn ra mà Nguyên không thể tin vào mắt mình. Julian cô gái xinh đẹp dịu dàng đang nằm bất tỉnh bên cạnh mấy người khác, Tuấn Kiệt- anh chàng Trung Quốc mà Nguyên tán thưởng cái “thiên phú” chứ ngửa mặt cái quốc tịch cũng rất "thâm" cả người toàn là máu. Anh ta ôm chặt lấy cô nàng Julian mà lay nước mắt trào ra như một đứa trẻ vậy, Tuyết thì bị đánh văng sang một góc khá xa nhưng nhờ có “thủy linh khí” hộ thân mà vẫn có gượng ngồi dậy xem tình thế...

Đám đang giao chiến thì Jack đang bị Miêu Đại đánh văng xuống đất. Thấy đối thủ "bất lợi" thuận thế Miêu Đại tung liên tiếp những đòn nối tiếp nhau làm hấn như đang bị “đóng đinh” xuống đất vậy, hộ thể “linh khí” có lẽ đã tan vỡ vì cả người hấn đang nhuộm đỏ máu tươi. Naruto, anh chàng sở trường về gió nhờ “đột phá bình cảnh” trong giờ phút quyết định nên đang cẩn rằng chiến đấu với Miêu Tam trong tình trạng toàn thân ê ẩm, linh khí khô cạn, Quang Thành không có sự “đột phá phút chót” may mắn đó nhưng do... chưa được “chăm sóc” đúng mức nên giờ vẫn đang “chạy” quanh quẩy rồi Miêu Nhị, kẻ đang... bắt lấy Tom mà... ăn thịt. Tom là người tu luyện “kim cương bất hoại” nhưng có “bất hoại” nữa thì khi linh khí cạn, bị “bắt giữ” anh cũng không thể thoát khỏi sự kinh tởm của Miêu Nhị, kẻ đã “ăn” hết một cánh tay của ăn. Hấn không xé cả cánh tay mà ăn từng miếng, cắn từng nhát một

như một con sói đói điên cuồng vậy, đau đớn thấu tâm can đã làm cho Tom ngất đi, trên cánh tay trái đã bị “ăn” gần hết của anh, xương trắng sau khi bị Miêu Nhị “róc kĩ” cũng ném ra, những mảnh thịt vụn tung tóe và máu tươi đỏ thẫm cả một vùng, nếu không có Quang Thành quấy nhiễu... có lẽ Tom đã bị tên Miêu Nhị “biến thái” này ăn hết toàn thân rồi.

Nhưng ngay khi bọn quái thú đang điên cuồng nhất thì cũng là lúc chúng “trả giá”. Miêu Đại đang hăm hở “ra đòn” vào Jack thì một cánh tay vô hình đã xuyên thủng qua ngực của hắn, trái tim đen ngòm của Miêu Đại được móc ra. Hắn sửng sốt, chính mắt nhìn thấy con tim của hắn đập lên một lần cuối cùng yếu ớt rồi... đổ sập xuống. Trái tim của hắn ngay lập tức bị bóp nát, ở giữa nó, một viên cầu màu trắng sáng ngời như ngọc trai hiện ra... đó là “ma tinh” của quái thú.

Miêu Nhị đang vừa dờ dờ “ăn thịt” ghê tởm vừa tránh đòn của Quang Thành thì bị tự dung toàn thân của hắn bỗng nổ tung như ai đặt bom trong người vậy. Biến thành một đồng máu thịt tanh hôi bầy nhầy... chỉ còn mảnh “ma tinh” sáng như ngọc đó là cái “sáng” nhất trong cuộc đời Miêu Nhị. Miêu Tam đang hăm hở định ra “sát chiêu” với Naruto thì... hắn chợt thấy áp lực vô hình đè nặng lên mình, từ xa bóng ảnh của Nguyên xuất hiện, nhìn quanh thấy hai người an hem của mình đã “chết” rất thảm, hắn điên cuồng hét lên từ bỏ đối thủ đang đánh là Naruto mà quay sang “trả thù” cho hai đại ca. Nguyên qua “linh thức” của kẻ trước khi “giết người” thấy Miêu Tam mặt ngoài nhìn “ác độc” nhưng bên trong còn “thuần khiết và nghĩa khí” chán vạn với hai tên đàn anh nên cho hắn... chết một cách đường hoàng. Một luồng được phát ra mang theo “hàn băng khí” thẳng về hướng con mèo nhỏ được phát ra. Mặt biển quanh đó đóng băng lại, những con sóng cũng bị đóng băng tạo thành một khung cảnh khá hùng vĩ, không khí xung quanh đọng lại thành những hạt tuyết li ti rơi rơi trên một con quái thú đã bị đóng băng thành bức tượng. Hai giây sau, tất cả băng tuyết đều tan biến như một phép màu chưa từng xuất hiện, Miêu Tam đứng sững đó trong vài giây rồi gục xuống, quanh xác hắn, băng tuyết phủ kín. Đây cũng là kẻ mà Nguyên không muốn lấy “ma tinh” nên tha cho hắn.

Ma tinh ẩn chứa tinh hoa tu luyện của cả đời quái thú, nếu bị lấy đi thì chúng sẽ không được siêu sinh, nhưng nếu quá một phút sau khi chết, kẻ hạ sát quái thú không ra tay thì “Ma tinh” sẽ từ từ biến mất... linh hồn của quái thú cũng theo đó mà tan biến.

Nhìn cảnh những con quái thú bị hạ liên tiếp trong chớp mắt, những kẻ còn trụ vững thẳm thở phào một hơi, những người đang “gắng gượng” đứng dậy cũng... yên tâm mà ngất đi... tất cả đều không một tiếng cười, không một lời tán dương, kể cả Nguyên cũng không lấy làm vui... Vì hôm nay, họ đã phải trả cái giá quá lớn để biết được “thế nào là quái thú?”

Không muốn ở lại nơi điên cuồng này một giây nào nữa, Nguyên lập tức mở rộng phạm vi ảnh hưởng của “linh khí” xung quanh thực hiện phép dịch chuyển đưa hết đám người về “Trụ sở Hội những người tu luyện” ở Hà Nội. Thấy gương mặt “lạnh tanh” vì đang mâu thuẫn của Nguyên, đám “cao thủ” này mới nhận ra... đây chính là “Anh Hùng” đây ư?

Nguyên lần này xuống biển chỉ định gặp “thần” một lát rồi về nên không mang mặt nạ, lúc đi cứu người thì tâm trạng rối bời nên cũng... quên mà không mang. Nguyên đang vừa lo vừa “tức” vì cái sự “ăn hại” của đám “đệ tử” thì những người còn tỉnh táo kia nhìn thật kĩ vào Nguyên, ngoài cảm giác “oán hận” người đã đến “cứu mệnh” thì... họ còn thấy... hình như mình đã làm “Anh Hùng” thất vọng. Những con quái mà anh tiện tay “bóp nhẹ là chết” mà 10 người cộng lại cũng không cầm cự được, lại còn để thương vong nặng nề. Quang Thành bước ra với vẻ mặt áy náy nói:

- Xin lỗi cậu. Chúng tôi quá vô dụng.

Jack lúc này tuy “hệ thể linh khí” vỡ nát, ăn đòn hơi nhiều, máu tươi toàn thân nhưng cũng nhờ “đột phá phút cuối” mà lên cấp tám nên may mắn còn tỉnh táo đánh giá “người thanh niên châu á” trước mặt, hắn ta không đẹp trai bằng mình, cũng không quá to khỏe... nhưng sao ánh mắt của hắn lại “phản hận” thế kia? Ta đã không giận hắn đến chậm thì thôi. Nhưng mà... dù sao hắn đã “nhặt” lại cái mạng của mình về, làm người không nên “quá bội bạc”. “Thù cứu mệnh” ta ghi nhưng “ăn cứu mạng” ta cũng sẽ nhớ.

Nguyên nhìn một vòng đám người đang “rệu rã” kia trầm mặc, nghe câu nói của Quang Thành cũng chẳng giúp tâm trạng anh khá lên. Julian, Ronaldo, Isis bị tổn thương do một đòn quá mạnh ảnh hưởng đến linh khí đang vận chuyển. Tổn thương kiểu như vậy nếu không có “cao nhân” sẽ là “nặng” nhưng với một tên “bản thánh” ở đây, chỉ cần dùng linh khí “đả thông” kinh mạch, trường khí ở cơ thể ba người này là họ nhanh chóng tỉnh lại, uống thêm chút thuốc nữa là vài ngày sau sẽ khôi phục hoàn toàn. Tuyệt, Tuấn Kiệt và Mac-tin thì khá hơn chút, bọn họ tuy “ăn đòn” nhiều nhưng nhờ “hệ thể linh khí” tốt nên thương thế không quá nghiêm trọng, chỉ có tên Tuấn Kiệt cố gượng ép giữ “kết giới” bảo vệ lúc mấy đòn vô tình đi qua nên thương thế có chút nặng hơn hai người kia. Quang Thành thì thương thế không đáng ngại, tình huống đến sáng mai là sẽ lại như rồng như hổ, Naruto thì cận kiệt linh khí, bị thương khá nặng, có lẽ cũng phải mất hai ngày tĩnh dưỡng. Jack thì có lẽ lâu hơn chút vì hắn tổn thương thân thể quá nhiều, chỉ có Tom là tình thế đáng ngại nhất. Do là “lá chắn” của đội nên Tom liên tiếp trúng sát chiêu của đối thủ, đã thế lại bị tên Miêu Nhị điên cuồng đó bắt được đánh một quyền rất mạnh vào đan điền làm cho “linh khí” tán loạn, chưa kể cánh tay bị “ăn” gần hết kia, không có vài tháng thì có lẽ anh chàng này khó mà “đi đứng” được, mà nếu hồi phục lại chắc cũng có ảnh hưởng lớn đến tu luyện, về sau khó tăng tiến tu vi là nhẹ, chỉ sợ cấp bảy giai đoạn giữa của hắn cũng sẽ bị ảnh hưởng đáng kể. Còn may mà chưa có ai hi sinh, Nguyên nhìn đám đệ tử với bộ dáng lạnh nhạt và mệt mỏi:

- Các người nghỉ ngơi đi, có gì sáng mai ta sẽ nói chuyện.

Cùng lúc đó... trên phạm vi Địa cầu cũng là lúc chiến tranh giữa nhân loại và quái thú chính thức bùng nổ. Phải! Là chiến tranh thực sự chứ không phải sự “tàn sát một chiều”, điên cuồng và hoang loạn như hơn một tháng trước đây. Các đàn quái thú do không thể “dịch chuyển” mà tụ họp với nhau nên thông qua “hệ thống liên lạc” ngầm mà chúng cài cắm được ở Địa cầu đã lựa chọn “đánh vào nơi gần nhất” để chiếm lấy một phần Địa cầu, cũng như làm phân tán sự chú ý của các nước mạnh, ngăn họ không có những thao tác chi viện cần thiết.

Các chính phủ địa cầu sau vài giờ chuẩn bị, tất cả cũng đã sẵn sàng cho một cuộc chiến bất cứ lúc nào có thể xảy ra. Các xe quân sự di chuyển liên tục ra khu vực quái vật “ẩn náu”, các đoàn xe tăng, máy bay chiến đấu được lệnh di chuyển hoặc bày bố trận địa sẵn sàng, tiếng động cơ của những chiếc “tàu chiến” di chuyển liên tục quanh vùng biển hoặc dọc theo bờ sông để đề phòng đám thủy quái tấn công, những hệ thống phòng không tiên tiến nhất cũng đã được “linh khí” hóa và sẵn sàng khai hỏa nếu những con quái thú từ trên không đánh xuống các địa bàn quan trọng, những người dân liên tục

được lệnh di chuyển về những đô thị gần nhất để được “an toàn” dưới sự che chở của quân đội, mọi nỗ lực đều đang được cố gắng hoàn thành.

22h 14’ giờ Bắg- cốc, một đàn quái vật hàng chục nghìn con từ cấp một tới cấp năm ồ ạt tấn công vào trung tâm của Vương quốc Thái Lan. Lực lượng quân đội tuy đã được lệnh “sẵn sàng chiến đấu” từ trước đó nhưng cũng khá sững sờ trước cảnh tượng đồ sộ trước mắt. Vị “Tổng chỉ huy” các lực lượng quân đội Thái Lan đang quan sát qua màn hình cũng rung động không kém, đám quái vật đó... chúng tụ tập thành đoàn đội tấn công chứ không phá hoại kiểu “riêng lẻ” như trước nên hiệu quả thị giác gây ra là vô cùng ám ảnh. Nhìn vùng ngoại ô thành phố đang bị đám quái vật “xéo nát” dưới chân qua màn hình mà còn "hãi hùng" hơn phim hành động. Vị chỉ huy sau chút sững sờ và bất ngờ trước lối "càn quét" của đám quái thú kia đã nhanh chóng làm ra một quyết định với ý niệm "phải làm cái gì đó" và ông ra lệnh... “pháo kích”. Mệnh lệnh lập tức được chuyển đến các đơn vị pháo binh đang sẵn sàng đợi lệnh quanh Thủ đô Bắg Cốc

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Quái Vật Bạo Động

Bùm... Bùm... vèo... hơn nửa giờ sau đó là thời gian oanh tạc liên tục của Pháo binh Thái Lan. Lực lượng Pháo binh của họ dùng phương pháp bắn “Pháo tọa độ” như lực lượng Mi đã từng sử dụng ở Miền Nam Việt Nam chứ không “kéo pháo” dàn theo trận địa cụ thể vì... họ đâu biết đám quái này sẽ tấn công vào đâu và bao nhiêu hướng. Chính nhờ nửa giờ “pháo tọa độ” đó đã làm quân đội Thái Lan vững lòng tin hơn... Ở phía xa... nơi từng đám bụi đất tan dần, đàn quái vật tuy vẫn điên cuồng xông lên đó, nhưng đã có những cái xác to lớn để lại phía sau minh chứng cho việc “loài người đã đủ sức chống lại quái thú”.

Đàn quái thú điên cuồng tấn công vào Bắg Cốc đã bị lực lượng xe tăng, không quân và tên lửa đất đối đất của Thái Lan “kiềm chế” thành công thì nhiều nơi, những đàn quái thú lại “không dễ xử lý” như vậy.

23 giờ giờ Bắg Kinh, Trung Quốc cùng lúc họ phải đối mặt với 5 hướng tấn công khác nhau của quái vật. Ở mặt trận phía Đông, phía Bắc và phía Nam nhờ “đầu tư kĩ lưỡng” nên Trung Quốc đã ngăn chặn thành công nhưng... mặt trận phía Tây Nam (giáp với Ấn Độ) và mặt trận phía Tây (giáp với Trung Á) mới là hai mặt trận gian nan nhất. Quái vật ở đây lực lượng mạnh hơn ở ba chiến trường kia rất nhiều... trong khi lực lượng quân sự của Trung Quốc ở hai địa phương này là chưa đủ mạnh. Trung Quốc đã vận dụng đến cả “vũ khí hạt nhân” vào chiến trường phía Tây nơi mà hai Tập đoàn quân đóng ở đó đã “báo thua” và xin rút nhưng tình thế vẫn khó có thể xoay chuyển. Những lực lượng quân đội còn sót lại ở đây cũng chỉ đành “rời bỏ địa bàn” để “rút lui chiến lược” và ngăn chặn sự tấn công tiếp theo của quái thú. Mặt trận Tây Nam thì sau ba quả bom hạt nhân kết hợp với “đội quân người tu luyện” trụ sở Tây Tạng ở đó ra chỉ viện mới “đẩy dũa” được với đám quái thú đến khi trời tảng sáng.

Chiến trường Châu Âu tỏ ra ác liệt không kém, từ 14 giờ chiều (giờ Mặt trời) thì lực lượng tàu ngầm và hải quân Anh đã phải giao chiến kịch liệt với đội quân hơn 1000 con thủy quái, phải dùng đến những “ngư lôi đặc chế” họ mới ép được lũ thủy quái “rút lui”.

Chiến trường xung quanh dãy An-pơ nơi có số quái vật trú ẩn với số đông còn ác liệt hơn nhiều. Ý, Pháp, Đức... và các quốc gia khác gần như cho pháo binh, xe tăng và tên lửa vây kín tất cả những con đường có thể di chuyển xuống núi, lực lượng không quân liên tục oanh tạc “mò mẫm” trong địa bàn không hề thuận lợi, thậm chí 3 quả bom hạt nhân cũng được “ném” vu vơ vào những khu vực “tình nghi” là hang ổ quái thú nhưng... kết quả lại là vào lúc 15 giờ (giờ địa phương Ý) những đội quân quái vật vẫn đột phá phòng tuyến của nhân loại mà tấn công... thẳng vào vùng đồng bằng miền Bắc. Nước Ý đang đứng trước nguy cơ thực sự khi 25% quân đội của họ đã bị gạt bỏ khỏi chiến trường. Ở các chiến trường Pháp, Đức... tình hình có “khả quan” đôi chút khi quái vật chưa phá vỡ được tuyến phòng thủ... nhưng chỉ nhìn vào đám quái đang “liên miên không dứt” tràn ra và số lượng đạn “đặc chế” đang vơi dần kia thì cũng không khó để nhận ra tình hình ở các mặt trận này cũng chỉ đang là “giữ thế chờ thời” họ đang chờ đợi sự tiếp viện từ “siêu anh hùng” hay những “cao thủ” nào đó... nếu niềm hi vọng cuối cùng này của họ cũng không thành... có lẽ tất cả những chiến sĩ này đều sẽ hi sinh tại đây.

Chiến trường bên bán cầu Tây cũng căng thẳng không kém, chiến trường Nam Mỹ rơi vào cục diện “bế tắc” khi những đội quân quái thú và quân đội “đẩy dũa” với nhau từ tờ mờ sáng, Nam Mỹ không có những vũ khí “thừa thãi” như Châu Âu, người tu luyện nhiều bằng Trung Quốc nhưng... họ có một vũ khí bí mật làm đám “quái thú” kia sợ hãi... đó là rừng rậm Amazon và địa hình hiểm trở.

Châu Âu nguy nan vì họ... quá ý lại vào vũ khí, Trung Quốc gặp khó khăn vì quân đội và giới tu luyện ít có sự liên hệ nhưng ở Nam Mỹ... những người tu luyện luôn được “đãi ngộ cao” và họ chính là chủ lực trong quân đội. Nhờ sự phối hợp đó mà người tu luyện đã đóng vai trò “kiềm chế” trong khi những lực lượng “hiện đại” lại có những vị trí chốt chặn hoàn hảo phối hợp với họ với các dạng địa hình. Chính nhờ vậy mà tình hình Nam Mỹ là “tuy nguy mà không loạn”.

Bắg Mi... đã thực sự trở thành một bãi chiến trường khốc liệt, quân đội Mi đang tham gia “cuộc chiến lớn nhất trong lịch sử” họ từng trải qua. Ngay trên đất Mi, tại vùng hoang mạc miền Tây, hàng đàn quái thú tràn lên như những con bão bụi giữa sa mạc, cản cứ các lực lượng quân đội trú đông tại đây, Los Angeles, San Francisco... đều đã trở thành những mảnh phế tích đồ nát xen lẫn với những xác xe tăng, máy bay chiến đấu bên cạnh, số những người dân tị nạn trong các thành phố này bị tử vong là một “sự kiện đen tối” nhất trong lịch sử nước Mi. May mắn là chiến trường miền Đông và miền Nam vẫn còn “trong tầm kiểm soát”.

Tổng thống Obama ngồi thần thờ trong phòng làm việc, trước mặt ông là chiếc điện thoại được thư kí đưa cho... ở đầu dây bên kia chỉ còn những tiếng... tút... tút vô nghĩa. Cách đây 2 giờ, vị Tổng chỉ huy lực lượng quân đội Mi ở miền Tây có đánh điện báo với Tổng Thống:

- Chúng tôi cần tăng viện ngay lập tức.

Nhưng ông Obama đã gạt đi vì mọi mặt trận đều đang yêu cầu ông làm như vậy, là lãnh đạo tối cao của nước Mỹ ông không thể "thiên vị" được, hơn nữa... cuộc chiến mới chỉ bắt đầu. Cách đây 30 phút, Tướng Jame, vị Tổng chỉ huy nọ lại đánh điện, lần này ông ta không xin tăng viện nữa mà ... xin rút lui vì tình hình đã vượt khỏi tầm kiểm soát rồi.

Mặc kệ những lời... bảo vệ công dân Mỹ của Tổng thống vị Tổng chỉ huy lính Mỹ miền Tây đã hét vào mặt ông rằng:

- Các người thì biết cái gì chứ? Một lũ ăn hại chỉ tay năm ngón. Chúng tôi không chạy nhanh sẽ không còn ai sống cả... KHÔNG CÒN AI. Ông hiểu chứ ngài Tổng thống. Ông có quyền cách chức và đưa tôi ra "Tòa án binh" nhưng tôi xin thưa với ngài "tôi xin từ chức" mà cũng chẳng còn gì để mà "bảo vệ" nữa đâu. Tôi đang trên trục thăng rồi, hơn 5000 chiếc trục thăng và các tàu chiến "còn sót lại" khác cũng đang rút lui khỏi nơi quý quái này. Sẽ chẳng còn Miền tây nữa đâu thưa ngài. Có thể ngài cho tôi là kẻ "bắt tài nhưng"...

Tổng thống và vị Tổng chỉ huy đã mất liên lạc với nhau, họ không thể bị "mất sóng" được vì chiếc điện thoại này là "sản phẩm" đặc biệt của quân đội Mỹ, nó kết nối trực tiếp qua vệ tinh mà không qua trạm phát sóng. Ông Obama trước khi "mất kết nối" còn nghe tiếng nổ lớn, tiếng la hét hoảng loạn ở bên kia. Cúi đầu trầm mặc ông đã hiểu... nước Mỹ ... mất Miền tây rồi.

Thần người ra như vậy đã 30 phút, ông cố lấy lại vẻ bình tĩnh của mình nhìn sang vị "trợ lý đặc biệt" nói:

- Anh hãy mang chiếc "va li kia" ra cho tôi.

Ông Obama đã thực sự "liều mạng" với đám quái vật kia rồi, đội quân bảo vệ miền Tây với quân số gần 300.000 binh sĩ, vô số các trang thiết bị tối tân, hiện đại đều đã bỏ mạng, sức chiến đấu của đám quái vật đó quá mạnh mẽ. Miền Tây đã mất vậy... hãy coi đó là một "sân khấu" để nước Mỹ lấy lại thể diện của mình, để toàn thế giới cũng như đám quái vật kia thấy được "sức mạnh hạt nhân" của nước Mỹ.

Viên trợ lý đặc biệt lập tức mang chiếc vali màu đen nhìn bề ngoài không có gì là đặc biệt kia lên bàn, chiếc vali đó còn đang được còng sấn trên tay anh ta như sợ nó bị "rơi" mất vậy.

Vị phó Tổng thống lúc này cũng đã nhận được tin báo thất thủ ở miền Tây, khi ông ta định vào "bàn bạc" với Tổng thống thì đã thấy ông Obama đang đặt chiếc "vali chết chóc" đó trên bàn và nhập mặt mả. Lập tức vị phó Tổng thống kia kêu lên:

- Ôi chúa ơi! Ngài bình tĩnh đi, mọi chuyện còn chưa phải quá tệ. Nếu ngài sử dụng vũ khí hạt nhân thì không chỉ quái thú, những người dân còn sống sót ở miền Tây cũng sẽ "đi theo" chúng.

Ông Obama tạm dừng tay lại, ông đưa ánh mắt kiên quyết lên nhìn vị trợ thủ của mình nói:

- Nước Mỹ đã không còn miền Tây nữa rồi.

Vị phó Tổng thống thần thờ cúi đầu nhưng ngay lập tức cố gắng:

- Thưa ngài... chúng ta còn hi vọng!

Ông Obama tạm để chiếc vali ở trên bàn đó đứng dậy nổi nóng:

- Ý của ông nói đến cái tên "siêu nhân" đó sao? Hẳn là cái thá gì chứ? Một kẻ hám lợi, tham tiền. Một thằng vô nhân tính, kiêu chác trên sự "khó khăn" của người khác. Thằng đó đáng để hi vọng sao? Mà bây giờ không chỉ ở Mỹ, trên cả thế giới nơi nào cũng đang bị quái vật xâm lấn, hẳn có là "anh hùng" thì cũng khó mà giải nguy cho cả thế giới này được.

Vị phó Tổng thống nghe những lời của ông Obama rồi nghĩ về sự "bóc lột" đôi khi quá thô thiển của Nguyên thậm chí nhiều lần "muốn cầu mà không được" vì hẳn nói "bận". An nguy của bao nhiêu con người lại để cho tên "át ơ" đó quyết định sao? Ông nghĩ đến đây cũng khá đồng cảm với Tổng thống. Vì lợi ích của nước Mỹ, ông Obama đã "nhịn" thằng "anh hùng" kia quá nhiều rồi, bây giờ là lúc "sinh tử" mà "đường dây nóng" kết nối với hắn lại đang bị "nghe" bởi vô số các cuộc gọi yêu cầu trợ giúp từ các nơi.

Có thể nói nước Mỹ cũng như nhân loại đã phụ thuộc quá nhiều vào một cá nhân trong hơn một tháng vừa qua, chưa bao giờ trong lịch sử nhân loại một con người lại đáng để cả thế giới phải "sợ hãi" và "phụ thuộc" như thế, Hit-le cũng không phải, Ru- do- ven càng không, Stalin cũng chỉ là "bá chủ một phương" mà thôi.

Ông Obama trước khi miền Tây "báo nguy" đã liên tục kết nối với "Anh Hùng" nhưng phải mất nửa giờ mới thông kết nối nhưng đầu dây bên kia lại chỉ có âm thanh:

- Tôi đã biết và sẽ cân nhắc thời gian đến sớm nhất.

Ngay cả chuyện bàn về "thù lao" ông Obama chưa kịp nói thì đầu dây bên kia đã ngắt kết nối. Sự thật thì Nguyên lúc này không có "tâm tư" đi làm mấy chuyện "cứu thế giới" như các cuộc điện thoại kia yêu cầu. Anh đang rất "buồn bực" vì quá nhiều cái không vừa ý xảy ra với mình. Chán nản Nguyên đã mua "một lô" rượu đem lên cầu Long Biên lúc này đang vắng vẻ không một bóng người uống một bữa cho thỏa thích. Sợ "quên" cậu còn đặt "hẹn giờ" là 5 giờ đồng hồ sau mới "đứng lên" để "cứu thế giới". Cậu "chơi đùa" với các quốc gia và để cho các nước kia tự mình "cố gắng nỗ lực" đi. Ai bảo hôm nay ta không vui chứ? Ta không vui thì ai cũng không vui hết haha. Sau khi "mất hứng" vì liên tiếp các cú điện thoại, cậu chàng còn bực mình tắt luôn cả máy nữa vừa uống vừa lăm bằm

- Có mấy con “quái nhép” thôi mà cứ loạn cả lên. “Thánh cấp” sắp đến mà anh còn “chưa ngán” đây này. Kệ xác chúng bay, cứ đội đấy, bọn “nhép” đấy cũng có dám đánh vào đây đâu mà anh phải vội.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: anh Hùng Ra Tay

Nhưng thời gian “hẹn giờ 5 tiếng sau” còn chưa đến Nguyên đã “lương tâm bốc phát” mà đứng bật lên quyết chí... "cứu nhân độ thế".

Nghe qua có vẻ là "giác ngộ" tinh thần cách mạng nhưng... sự thật đằng sau cái "giác ngộ" đó là gì? Đây... đây... mời các bạn cùng xem. Lí do đó tất cả cũng chỉ vì một cú điện thoại của Diệp Nhi. Chiếc điện thoại “đặc biệt” hẳn tắt máy nhưng chiếc điện thoại hàng ngày kia lại luôn luôn mở. Trong bối cảnh rối ren này, thói quen của mọi người trước khi đi ngủ sẽ là... cầu nguyện và xem tin tức. Chương trình tin tức đêm nay trở nên đặc biệt sôi nổi với chủ đề “quái vật đang xâm lăng Địa cầu”. Các phóng viên đã “không tiếc mạng” để quay lại những thước phim quý giá này, đa số đã hi sinh nhưng chỉ “số ít” những thước phim may mắn kia cũng đủ để cả thế giới phải “lao đao”. Việt Nam tuy chưa có tin tức quái vật xâm lăng nhưng quân đội đã ở trạng thái “sẵn sàng chiến đấu”. Tin tức liên tục truyền về đã khiến Diệp Nhi lo lắng, cô cần một sự “an ủi nào đó” và vì thế cô đã gọi điện thoại cho Nguyên.

Nghe được sự “lo lắng” cho tương lai nhân loại và “tinh thần nhân đạo quốc tế” từ Diệp Nhi, một cô gái... không có thiên phú tu luyện gì cho lắm vì bây giờ vẫn đang ở cấp một Nguyên chợt thấy... phải chăng mình quá “độc ác”?

Phải, Địa cầu cần mình cứu giúp nhưng mình cũng cần Địa cầu chứ? Địa cầu chính là "quê nhà", là nơi mà nhà cửa, hàng xóm, đất nước... tất cả mọi thứ của mình đều gắn chặt với nó và do nó ban tặng. Mình quá ích kỉ chăng? Mình quá tự phụ chăng? Mình quá... đề tiện chăng? Chỉ vì cảm xúc cá nhân mà làm cho bao nhiêu người chết oan dưới nanh vuốt của lũ quái vật. Sau hơn 30 phút “an ủi” cô bạn gái yên tâm ngủ ngon, Nguyên đứng dậy đá văng thùng rượu đang uống dở xuống sông Hồng, toàn thân biến ảo ra bộ trang phục và chiếc mặt nạ quen thuộc bay vọt trời thần thức tỏa rộng ra khắp thế giới để “xem lửa cháy đến đâu” còn cứu.

Nhìn cảnh giao tranh thảm thiết giữa người và quái thú mà cậu “xấu hổ” nhìn cảnh những thành phố bị tàn phá, nhân loại bị tàn sát mà Nguyên thấy “đau đớn” và tự khinh bỉ chính cái bản thân mình. Chẳng lẽ mình “máu lạnh” vậy sao? Không! Không phải mà! Mình là “Anh Hùng” và mình cũng là một phần tử của nhân loại, của Địa cầu. Trợ giúp địa cầu là “trách nhiệm” và cũng là “quyền lợi” của mình. Nghĩ đến đó cậu hét lớn cho cả đám quái thú đều có thể nghe thấy:

- Ta đến đây!

Nhưng đám quái thú cũng chỉ dừng lại có “một giây” rồi tiếp tục tấn công chứ không “rút chạy” và “dễ bảo” như lần trước. Lần này chúng vâng lệnh “thần” mà làm. Chúng tránh không tấn công Việt Nam đã là “nể mặt anh hùng” lắm rồi nên giờ Nguyên có can thiệp chúng cũng chỉ biết liều chết mà làm thôi.

Nếu bị Nguyên giết chết chúng còn được trở về với “Thần Thú” nhưng nếu sứ mệnh không làm được, nhất gan sợ chết thì chúng sẽ bị “Thần thú” vứt bỏ, điều này là thứ mà mỗi quái thú đều không thể chấp nhận. Vì thế chúng thà bị chém giết cũng sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ được “thần” giao phó.

Nguyên chọn địa điểm “ra tay” đầu tiên là ở nước Mĩ, lí do ư? Có thể bạn cho hẳn muốn “tặng phí ra tay” hoặc có “âm mưu” gì đó nhưng... ít ra Nguyên vẫn chưa “hèn mọn” đến mức đó. Cậu chọn nước Mĩ chỉ đơn giản vì... tình hình chiến trường hiện tại ở đó ... quá nguy cấp. Quan sát bằng “thần thức” Nguyên nhận ra Mĩ, Trung Quốc đang là hai nước lớn nguy hiểm nhất, các nước nhỏ khác hoặc đã “chiến thắng” hoặc “đã mọn” rồi, Châu Âu và chiến trường Nam Mĩ đang ở thế giằng co trong khi Nguyên lại... không có cảm tình lắm với Trung Quốc nên ... sang Mĩ đi.

Nước Mĩ vì sao lại nói là “nguy cấp” không chỉ vì số quái vật như thủy triều tràn lan khắp miền Tây hay những cuộc giao tranh ác liệt ở chiến trường Miền Đông Bắc, Miền Nam mà còn là vì... có tới 65 con quái thú cấp 7 cùng tấn công vào quốc gia này. Nói vậy để biết là nếu ngài Obama của chúng ta có “thả” hết vũ khí hạt nhân của nước Mĩ ra thì ít nhất sẽ có 65 tên “quái” vẫn trơ ra không hề hấn gì? Những con “quái” mà các quốc gia tiêu diệt từ trước đến giờ... mạnh nhất chỉ là một con cấp sáu đỉnh phong, một con cấp bảy sơ kì cũng trúng bom mà “bị thương” còn với đám cao hơn thì... chỉ rung lắc cơ thể chút ít. Nhân loại... hiện tại còn quá yếu để đối phó với cuộc chiến này. Cuộc chiến mà có hơn... 400 tên quái thú không sợ thứ “vũ khí hủy diệt” tối thượng "sản phẩm của văn minh có khả năng hủy diệt văn minh nhất" với sức mạnh có thể hủy diệt Địa cầu cả trăm lần kia.

Nguyên xuất hiện trên bầu trời nước Mĩ đã làm cho cục diện xoay chuyển. Sau khi ra tay “gạt bỏ” vài con cấp bảy “ra oai phủ đầu” Nguyên đứng giữa đám quái thú đang tàn sát nhân loại ở miền Tây nước Mĩ mà hét bằng tiếng “dị giới”:

- Đủ rồi, dừng lại đi trước khi quá muộn!

Một tên quái thú cấp bảy đỉnh phong bản thể là con voi trắng to bằng ngọn núi nhỏ bước lên trước đám quái thú đang “lui bước” trước sự hung hãn của Nguyên nói:

- Ngươi không dọa được chúng ta đâu? Chúng ta thà chết cũng làm theo ý muốn của “thần”.

Đám quái đang “sợ hãi” đằng sau nghe vậy cũng gầm rú gào thét lên:

- Vâng lệnh “thần”
- Vì "Thần tối cao" mà chiến...
- Nguyên hi sinh vì “thánh thú”...

....

Nguyên cũng “ngờ ngàng” trước sự điên cuồng của đám quái thú kia, chúng “can đảm đố” nhưng can đảm cũng phải chết. Cậu lắc đầu đưa ánh mắt “lạnh lẽo nhất có thể” nhìn đám quái thú:

- Các người muốn chết?

Con voi trắng kia hiện nguyên hình lao vào Nguyên với tốc độ nhanh hơn đạn bắn vừa lao lên hấn vừa hét:

- Vì thần ta nguyên từ bỏ tính mạng.

Nguyên thực sự... luống cuống chân tay. Người ta nói “vua thua thằng liều” mà. Nhất là thằng liều kia lại vô cùng mạnh mẽ và hung hãn. Tên quái thú đó đã thiêu đốt cả sinh mạng của mình để đối lấy những đòn tấn công mạnh nhất có thể với Nguyên trong khi... cậu bé của chúng ta chỉ biết luống cuống né tránh.

Lại nói về Tổng thống Obama và chiếc “va li hạt nhân” chuẩn bị được kích hoạt. Sau khi được cả sự “đồng tình” của phó Tổng thống, ông Obama mở mặt mã của chiếc va li ra để lộ bên trong một lớp kim loại màu bạc khá chói mắt, có lẽ đây là lớp kim loại chống đạn và chống va đập cho “cái bên trong”. Chiếc "va li chết chóc" được mở ra để lộ một lớp kim loại màu trắng bạc là thứ để "ngăn cách" thứ đặc biệt duy nhất bên trong là một nút ấn màu đỏ to bằng bàn tay.

Ông Obama căng thẳng đưa tay đến gần “nút ấn chết chóc” mà chưa từng có vị Tổng thống nào ở “gần” với nó hơn ông lúc này. Đúng lúc mồ hôi đang túa ra vì căng thẳng thì... điện thoại của ông reo lên. Vị phó Tổng thống lập tức bước lên mấy bước nhắc điện thoại ra đưa cho Obama, đầu dây bên kia có âm thanh phát ra... đó là âm thanh thờ gấp dồn dập nhưng ẩn chứa sự “vui mừng” và người đầu dây bên kia lên tiếng:

- Báo cáo Ngài, tôi là Tướng Endy, phó Thống lĩnh cánh quân bảo vệ miền Tây.

Ông Obama vừa tò mò vừa nghi hoặc hỏi:

- Chẳng phải các ông đã rút chạy khỏi miền Tây rồi sao?

Vị tướng bên đầu dây reo lên vui mừng với giọng không hề có chút kiềm chế y hệt như đứa trẻ vậy:

- Không! Không! Sẽ không còn cuộc tháo chạy nào nữa thưa ngài. “Anh Hùng” đã đến và chúng tôi sẽ chiến đấu cùng cậu ấy.

Vị phó Tổng thống cười như hoa nở nhảy lên lay lay hai cánh tay cười nói:

- Tôi đã nói rồi mà, nhất định cậu ta sẽ đến.

Ông Obama cũng thờ phào một hơi, đem đóng chiếc “va li” kia lại rồi nói:

- Nói máy cho tôi với “Lầu năm góc”, tôi muốn tên lửa sẽ nhanh chóng được bố trí để “hỗ trợ” cho miền Tây.

Vị phó Tổng thống lại căng thẳng nói:

- Lầu năm góc cách đây 30 phút có báo cho tôi... tên lửa dùng để “yểm trợ” các chiến trường đã tiêu hao 30%, nếu lâu dài e rằng...

Ông Obama cười khê nói:

- Họ lo chúng ta sẽ “hết đạn” đúng không? Một lũ “ăn hại”, bây giờ không dùng thì đợi đến bao giờ dùng? Chẳng lẽ đợi đến khi đám “quái” đó phá hoại hết đồng “sắt vụn” đó như hơn 10.000 quả “không kịp dùng” ở bên miền Tây. Tôi sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn về việc làm của mình trước Quốc hội và nhân dân Mĩ. Ngoài ra nếu có "kẻ hà tiện" nào có "ý này ý nọ" ông hãy nói với họ rằng “ĐÂY LÀ MỆNH LỆNH”.

Trong khi từng chùm tên lửa từ các căn cứ quân sự trên khắp nước Mĩ “vãi” ra trên các mặt trận thì cũng là lúc Nguyên “ức chế” cực độ với sự điên cuồng của đám quái thú.

Cái quái gì chứ? Chỉ chúng mày được quyền “nổi điên” à? Bực mình vì mất thời gian đây đưa quá nhiều với một số “thành phần cá biệt” Nguyên đã dùng “biện pháp mạnh”. Cậu tung ra hàng loạt những “tuyệt chiêu” hiểm ác cũng "vất sức" không kém những tên liều mạng kia và... kết quả là Nguyên đã bóp chết mấy tên “đầu đàn” đó chỉ trong nháy mắt. Đương nhiên cái giá phải trả cũng không “rẻ” chút nào, linh khí của Nguyên tạm thời bị rút đi gần một nửa

nhưng... kết quả vẫn rất mỹ mãn, đám quái vật đã bị “dọa cho sợ”.

Nhưng dù có sợ Nguyên chúng vẫn không chịu rút lui vì... thứ chúng sợ hơn nữa lại là "thần thú vút bỏ". Nguyên giờ đây đang ở trong cái cảnh “một cây làm chẳng nên non”. Đánh giết hết đám quái này cậu làm được nhưng... trong thời gian Nguyên “chém” lũ quái này sẽ có thêm bao nhiêu người chết, bao nhiêu quốc gia bị “xóa tên”? Vũ lực không phải là giải pháp tốt nhất trong lúc “điên cuồng” như thế này? Nên làm sao đây? Nguyên vừa đưa mắt gườm gườm dọa đám quái lui dần về sau vừa suy nghĩ... với chỉ số IQ "không mấy cao" của cậu thì... quá khó để nghĩ ra giải pháp hay, đặc biệt trong lúc “rối ren” như thế này.

Nguyên thấy hơi thất vọng về bản thân mình. Giá mà mình thông minh như “tên điên” kia một chút, giá mà mình “mạnh mẽ, tài giỏi” như tên điên kia một chút thì... Á mà không đúng! Tên đó là cái gì mà đòi so với “Nguyên đẹp trai và thông minh” ta chứ?

Lung tung đủ mọi suy nghĩ, đầu óc cậu chẳng như muốn nổ tung vậy, lát sau Nguyên tự “xi và” mình. Mày là đứa ngu ngốc yếu đuối, có đám quái “nhép” cũng không lo xong thì làm sao xử cái đám quái to thuộc dạng Boss... AAAAAAAAA Điên đầu quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 25: tâm Ma Của Nguyên?

Lung tung đủ mọi suy nghĩ, đầu óc cậu chẳng như muốn nổ tung vậy, lát sau Nguyên tự “xi và” mình. Mày là đứa ngu ngốc yếu đuối, có đám quái “nhép” cũng không lo xong thì làm sao xử cái đám quái to thuộc dạng Boss... kia được cơ chứ?

Khoan đã... quái “to”, Boss haha, ta đã nghĩ ra cách rồi! Ta quá thông minh mà. Sau gần 5 phút đứng như trời trồng gườm gườm với đám “quái nhép” cậu bé có chỉ số IQ không mấy cao của chúng ta không biết do “đầu đập vào đâu” đã nghĩ ra một giải pháp... chỉ là chưa biết hiệu quả thế nào.

Đưa mắt nhìn hơn 60 tên quái cấp bảy phía trước, Nguyên nói:

- Các người có đánh bại được ta hay không?

Đám quái vật chửi thề trong đầu:

- Đánh được người thì chúng ta đã “nuốt” hết cái Địa cầu này từ lâu rồi

Nguyên ánh mắt như có lửa, nụ cười đầy vẻ “bỉ ối” nói tiếp:

- Các người dám đánh vào Việt Nam chứ?

Đám quái vật thấy ánh mắt “lạnh lẽo” của Nguyên chiếu đến thì đứa nào cũng run rẩy theo phản xạ tự nhiên cổ sức mà lúc lắc cái đầu. Nguyên cười nói:

- Vậy các người gây chiến làm gì? “Chủ lực” của các người từ phong ấn còn chưa ra được, bẻ gãy vào đám ô hợp các người mà đòi chiếm Địa cầu này hả?

Đám quái vật đưa mắt nhìn nhau:

- Cái này... cái này...

- Hắn nói có lí nha

- Chúng ta không loại bỏ được hắn thì cũng chưa thể coi là hoàn thành xâm chiếm Địa cầu.

- Vậy làm sao bây giờ?

Thấy đám quái vật lộ ý dao động, Nguyên lấy làm “tự hào” lắm:

- Ta cho các người một cơ hội, tất cả “biến” về nơi các người xuất phát, chuyện hôm nay ta bỏ qua.

Một tên quái vật tỏ vẻ bất mãn đứng ra:

- Dựa vào cái gì người đòi chúng ta giao trả những lãnh thổ chiếm được? Dựa vào cái gì để tin vào nhân loại các người? Qua trận chiến này nhân loại và chúng ta đã định là không thể chung sống nữa rồi.

Nguyên lạnh lùng tung một đòn đánh con quái thú đó nát bấy trước sự căm giận và sợ hãi đan xen của những con quái thú khác rồi đưa ánh mắt “giết người” nhìn đám quái thú còn lại:

- Hần nói đúng. Chúng ta và các người sẽ không thể còn quan hệ “nuôi” và “bỏ qua” như trước, chính vì thế nên ta mới phải “diệt” những kẻ “cấp tiến” như hẳn. Thế nào? Còn ai không phục bước ra?

Tiếp tục giữ ánh mắt lạnh lùng nhìn đám quái vật Nguyên nói tiếp:

- Ta cũng biết không thể hòa bình như trước nhưng ta cũng không muốn “dây dưa” với các người mà làm mất tập trung, ảnh hưởng đến “trận chiến cuối cùng” của ta với đám bị phong ấn kia. Các người tưởng mình là đối thủ của ta sao? Sai rồi! Số mệnh của các người chỉ là những tên “lính quèn” mà thôi.

Một tên quái vật đứng ra nghi hoặc:

- Vậy... người muốn gì?

Nguyên nhìn đám quái thú với vẻ tự nhiên và “hiền hòa” nhất có thể:

- Các người không muốn chết. Ta cũng không muốn “vướng chân”, chiến tranh cũng không thể vô cớ mà ngừng lại. Các người nếu vẫn chưa hiểu thì ta nói thẳng luôn. Ta muốn... một cuộc chiến tranh giới hạn.

Nhìn ánh mắt “nghi hoặc” của đám quái thú, Nguyên nở nụ cười tươi rồi giải thích:

- Nghĩa là cả hai bên ta và các người sẽ cùng “để dành” chủ lực lại cho trận chiến quyết định, chiến tranh sẽ chỉ là đám cấp sáu trở xuống với nhân loại thôi.

Một tên quái thú khác nghi ngờ:

- Người không lừa chúng ta chứ? Chúng ta dựa vào đâu để tin người.

Nguyên nhe răng cười hề hếch trông vô cùng “khả ố” như một tên cặn bã nhất nói:

- Ta sẽ “phong ấn” các người lại với “bọn kia”. Các người sẽ “an toàn tuyệt đối”

Từ khi nắm giữ mảnh ngọc bội kia... Nguyên đã “quản lý” được một bộ phận “phong ấn” kia rồi, tuy không đem “thả” ra để diệt dần dần được nhưng.. nhét thêm vài “con tép” vào thì không khó. Nhưng đám quái kia đâu có ngu. Chúng giật mình hoảng sợ, có tên còn giằng giữ:

- Người cậy thế ép người quá đáng! Chúng ta mà đi thì người sẽ “làm cỏ” hết đám “đàn em” của chúng ta. Ta không phục! Thà chết không phục.

Nguyên mãi mới nghĩ ra được cái “ngu ý” ai ngờ đám kia dứt khoát không nghe theo, chả lẽ mình lại là con người “không đáng tin” vậy sao? Nghĩ thế Nguyên chuyển bộ dạng từ “cường hào ác bá” sang ngang nhiên lăm lết:

- Ta có thể thế có trời chứng giám! Nếu các người không can thiệp vào chiến tranh Địa cầu ta cũng sẽ không tùy tiện can thiệp hay chém giết các người

Nguyên vừa dứt lời thì một tiếng sét nổ rầm vang khắp cả địa cầu... vị “thần” phụ trách ghi lại các lời thề đã ghi nhận lời của Nguyên. Cậu bé tỏ vẻ “sợ hãi” nhìn quanh:

- Không phải chứ? Người ta nói “thề cá trê chui ống” sao giờ lại sấm sét vang trời vậy?

Một âm thanh vang lên trong đầu Nguyên:

- Ta là “thần” trung thực, chuyên trách kiểm duyệt các lời hứa hẹn, giao ước của 1758 thế giới quanh đây. Người đã lập lời thề thì phải chịu trách nhiệm nếu không... HỒN PHI PHÁCH TÁN.

Bốn chữ cuối cùng như xoáy sâu vào linh hồn yếu ớt của Nguyên, dọa cho cậu bé một trận toát mồ hôi hột. Trời... vậy là “đỉnh” lời thề rồi. Nhưng cũng nhờ “thần” nghiêm chứng lời thề đó mà hơn 400 con quái thú quan sát được đã hài lòng mà “rút lui” khỏi chiến trường chỉ còn “chỉ huy từ xa”. Chúng không còn trực tiếp tham chiến mà tụ tập với nhau ở một hòn đảo giữa Thái Bình Dương mà người Mi gọi là Hawaii để... chờ “cấp trên” thoát phong ấn. Nguyên cũng buộc đám “quái” kia phải ngưng chiến một tháng để ổn định trận tuyến nhân loại. Đám quái vật cũng “sảng khoái” mà đồng ý vì trận chiến này tuy “ngắn” nhưng cũng để lại cho chúng nhiều thiệt hại nặng nề, nếu “chiến đến cùng” có lẽ chưa đợi đến khi “chiếm Địa cầu” thì bọn chúng đã “về với thần thú” rồi. Thôi thì đợi các “đại ca” ra cho “trận chiến quyết định” vậy. Ngừng chiến thì ngừng chiến, máu của “quân đoàn quái thú” có đổ cũng không thể vô ích, nếu tham dự được vào “trận chiến cuối cùng” thì có chết cũng đáng.

Cuộc “ngừng bắn” này cũng nhanh chóng được các quốc gia đồng ý vì họ... đang rất cần thời gian “giám sát” sau một trận chiến chỉ kéo dài hơn 3 giờ đồng hồ nhưng lại đầy khốc liệt này.

Ý là quốc gia đáng “ăn mừng” nhất vì khi quân đội quanh thủ đô Roma đang chuẩn bị cho “huyết chiến” thì đám quái vật lại “án binh bất động” mà rút vào sâu trong dãy An-pơ. Đức, Pháp, Tây Ban Nha cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Các chiến trường khác cũng dần yên lặng trở lại nhưng tất cả mọi người đều biết... sự im lặng mong manh này chỉ tồn tại trong một tháng. Cuộc chiến mà một tháng sau chắc chắn nổ ra tuy không “ác liệt” như “cuộc chiến 3 giờ” này- vì hai bên đều sẽ “ngại” thiệt hại và hi sinh trước khi “trận chiến cuối cùng” nổ ra nhưng nó có lẽ sẽ dai dẳng và ám ảnh không kém.

Vậy là... lại một lần nữa “Anh Hùng” tạm thời cho nhân loại một thời gian để “nghỉ ngơi” chuẩn bị cho chiến tranh. Thấy đám quái thú “vui vẻ” Nguyên

cũng cười lạnh lùng thì thầm:

- Ta thì nhưng “tên điên” kia thì không. Đợi khi hẳn đến các người sẽ biết “cái gì gọi là cao thủ”.

Nguyên chỉ kế thừa tri thức chứ chưa vận dụng được hết những khả năng của “tên điên” đó nhưng đã là một cao thủ “bán thánh” uy năng kinh người rồi. Nói vậy là để biết... sức mạnh và kĩ xảo mà con người sắp đến kia sở hữu đang ở “tầm” ra sao. Mừng vì “tên điên” đó sắp đến nhưng Nguyên cũng rất “lo”. Hắn... có cướp đi tất cả những gì mình có không? Cướp đi danh tiếng và cái hào quang “Anh Hùng” mà Nguyên đã đạt được gần 2 tháng nay và... cướp lại “Diệp Nhi của hắn” nữa. “Tên điên” kia ơi, tại sao người lại yêu Diệp Nhi? Tại sao người lại mạnh như vậy chứ? Chẳng phải người “xuyên việt” mới là “nhân vật chính” hay sao? Nhưng tại sao ta cứ mãi sống trong “cái bóng” mà người để lại như vậy. (TG: Hai người cùng xuyên chứ người tưởng mình mình xuyên à?)

Không! Không thể nào. Ta phải mạnh mẽ hơn nữa. Ta sẽ giữ lấy Diệp Nhi và cưới cô ấy về làm vợ. Ta sẽ tu luyện thật tốt để đánh bại người, ta sẽ cố gắng hơn nữa để là “Anh Hùng” của nhân loại. Tên “dị giới” chết tiệt kia đừng hòng “cướp” đi cái gì của ta!

Tu luyện thì... chắc ta không đuổi kịp hắn rồi, thằng điên đó tu luyện “từ trong bụng mẹ” cơ mà. Nhưng “quân tử động khẩu không động thủ” đánh đấm có giới cũng chỉ là tên “vô biên” thôi. Ta phải nhanh chóng “cướp” lấy trái tim Diệp Nhi. Nguyên ngồi thẫn thờ trong căn phòng kín của mình mà tự kỉ... hắn thậm chí còn có ý nghĩ...

- Nếu chiếm được cả “thân thể” của Diệp Nhi thì sẽ càng tốt hơn nữa.

Trời ơi! Có ai cho tôi biết đây có phải là “tâm tư” của một người “vĩ đại” người được bao kẻ “tôn sùng” nghĩ trong đầu hay không? Sắc mùi đen tối, tràn đầy ích kỉ, hư vinh và dục vọng chiếm hữu.

Và để “cụ thể hóa” ý tưởng Nguyên lập tức bày ra một “kế hoạch” nho nhỏ để quyết tâm cura bằng được cô nàng Diệp Nhi về tay mình. Không thể để vài hôm nữa có kẻ quay lại đây mà “tranh chấp” với mình được.

- Diệp Nhi phải là của ta

Nguyên thì thầm một câu rồi nhắc điện thoại lên gọi cho Diệp Nhi... bắt chấp bây giờ mới chỉ là 5 giờ sáng.

Diệp Nhi nghe máy trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê... nhưng chỉ sau vài câu trò chuyện cô đã giật mình mà tỉnh cả ngủ! Trời! Cậu ấy... trong lúc này tại sao cậu ấy lại muốn hẹn mình một chuyến đi chơi xa vậy chứ? Chẳng lẽ... cô ầm ập mỉm cười và bắt đầu lẩm nhẩm vài lần cái tên Venice mà Nguyên nhắc tới. Càng nhắc càng thấy... ngờ ngợ chút gì đó. Và... cô chợt giật mình thẫn thờ lên với về... nghi hoặc:

- Venice

Phải, Nguyên đã nghĩ ra biện pháp để tranh giành Diệp Nhi với tên điên kia. Hắn sẽ cố gắng đưa nàng đi đến du lịch ở Venice một nơi thật lãng mạn, sau đó có thật nhiều kỉ niệm đẹp, tận dụng thật nhiều những ngày ít ỏi trước khi tên điên kia quay lại để nếu Diệp Nhi có phát hiện... Nguyên đã nắm được trái tim cô rồi. Tên điên đó và Diệp Nhi đã quen nhau 4 năm, chỉ chưa đến hai tháng chẵn là nghĩa lí gì cả? Nguyên phải xuất “kì chiêu”... và thậm chí cậu còn nảy ý nghĩ... nếu “giao nấu thành cơm” với cô nàng này được thì càng tốt, không còn gì bằng. Haha, đến lúc đó tên điên kia có quay lại đòi thì ta cũng chỉ đành nói:

- Chú rất tốt nhưng anh rất tiếc vì đã “ăn mất con bò” của chú.

Nguyên vừa xấu hổ vừa đắc chí với cái kế hoạch có vẻ... hâm nóng của mình. Chẳng hiểu hắn đang nghĩ gì nữa? Sự tỉnh táo của hắn đâu rồi? Cái bản chất cao thượng của hắn đâu rồi, cái phẩm chất của một cậu bé nhút của roi đem trả người mất, thật thà đến đôi khi ngốc nghếch đâu rồi? Phải chăng... do mối lo sợ vợ nào đó từ một kẻ xa lạ sắp đến... mà Nguyên đã phải thay đổi. Thay đổi để “sinh tồn”? Để “bảo vệ những thứ mình đang có” và... để “chứng minh sự tồn tại của mình”, chứng minh mình cũng không thua kém “ai đó”. Có lẽ... “tâm ma” lớn nhất của Nguyên chính là... kẻ mà cậu biết ơn cũng như “hiếu rở” nhất ngược lại hắn cũng “hiếu” cậu. Phải... Có lẽ đó là “trường ngại tâm lý” của một người luôn tự ti về sự yếu thế về mọi mặt trước một kẻ “hoàn hảo” đến gần như không có khuyết điểm.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chuyển Hướng Đầu Tư

Phương dắt Nguyên đi qua ngang một cái hồ bơi khá rộng, nước trong vắt ở trước cửa khu nhà kia. Sau đó họ cùng bước vào gian phòng khách như rộng bao la, hướng đi lên chiếc cầu thang dài rộng sáng loáng... lát sau Nguyên và Phương đã đến cửa của “Phòng hội nghị” tức là căn phòng mà Nam dành riêng để anh em “ngồi họp”. Họ mở cửa bước vào, Nguyên khá... ngỡ ngàng vì những người vừa quen vừa “lạ” trước mặt anh. Ở đằng kia, tên Cường Steven đang trong bộ trang phục đứng đắn, lịch sự ngồi nghiêm túc nghiên cứu tài liệu. Nguyên chút nữa không nhận ra cậu bạn học ngổ ngáo với bộ dáng giang hồ, thô lỗ của cậu ta nữa. Bên cạnh Cường là một người đàn ông đầy dư dả, gương mặt, vóc dáng cũng phải thuộc hạng “người mẫu” rồi, ánh mắt sáng rất có thần ánh lên về tình anh. Khi thấy Nguyên và Phương đến anh ta đứng lên bắt tay với Phương rồi quay sang nhìn Nguyên thật kĩ một hồi. Nguyên khá bối rối với người lạ mặt này, anh chàng có vẻ... sợ sợ cái nhìn của hắn. Một lát sau, người đàn ông lạ kia thờ dãi:

- Cậu đúng là bị “mất trí nhớ” rồi sao?

Phuong đứng bên cạnh đỡ lời:

- Các bác sĩ cũng đang cố tìm ra nguyên nhân để xem có thể phục hồi lại được trí nhớ trước kia không?

Người đàn ông đó mỉm cười vươn tay ra, Nguyên trong vô thức cũng đưa tay ra nắm lấy bàn tay rắn chắc đó, hẳn ta lắc mạnh tay của Nguyên và nói:

- Quên đi cũng không sao? Cùng lắm thì ta làm quen lại. Chào mừng cậu trở lại. Anh là Nam.. Vương Bá Nam Tổng giám đốc của Tứ Phúc và cũng là con nợ của chú mày. Haha

Nguyên khá bối rối cười gượng nói :

- Chào... chào anh.

Khi cả bốn cổ đông lớn đã tề tựu đầy đủ, Nam lên tiếng nói lược qua tình hình thế giới một chút, sau đó anh đề cập đến tình hình của Ngân hàng... của sách lược cũ, của một số triển vọng trong tương lai... sau đó anh nói.

- Trước tình hình thế này. Tứ Phúc của chúng ta phải làm sao để tồn tại và phát triển đây?

Phuong suy nghĩ một hồi lâu rồi nói :

- Hay là chúng ta tạm thời án binh bất động để xem xét tình hình. Dù sao... việc chiến tranh nhân loại- quái thú bùng nổ cũng chưa lan đến Việt Nam. Tứ Phúc của chúng ta lại hoàn toàn hoạt động trong phạm vi nội địa nên em nghĩ ảnh hưởng sẽ không lớn. Nếu sau này ngành Ngân hàng khó khăn chúng ta sẽ lại chuyển đổi sau vẫn không muộn. Trong thời gian này chúng ta sẽ hạn chế cho vay ra ngoài, gia tăng thu hồi nợ và... tăng cường huy động vốn hơn nữa.

Cường Steven tỏ vẻ băn khoăn nói :

- Anh Phuong nói cũng có lí... nhưng mà kinh tế thế giới trì trệ cũng sẽ làm ảnh hưởng đến ngành ngân hàng chúng ta. Việc nước Mỹ thất thủ miền Tây, Trung Quốc và một phần châu Âu bị tàn phá đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến những doanh nghiệp chúng ta cho vay vốn... nếu hàng hóa của họ ứ đọng không bán được, số nợ của họ với chúng ta sẽ.... Em nghĩ chúng ta có lẽ nên đổi sang sách lược mới cũng chưa đủ để cứu vãn tình thế. Theo em mình nên dứt khoát từ bỏ ngành ngân hàng để dồn sang phát triển lĩnh vực khác cho hợp với thời đại.

Nam lắng nghe cả hai ý kiến có vẻ như trái ngược nhau đó với sự suy tư sâu sắc. Chợt anh đưa mắt nhìn Nguyên một cái thật sâu nói :

- Nguyên... chú cũng nói một chút ý nghĩ của mình với anh em chứ? Trước giờ linh cảm của chú luôn chính xác, anh em có phát đạt cũng là "ăn theo" chú mày cả. Haha, chẳng lẽ ông thần cổ phiếu của tôi chỉ vì mất vài năm trí nhớ mà lại mất hết linh cảm?

Nguyên có chút bối rối... người mà xưng thần xưng thánh kia đâu phải tôi đâu. Nhưng người ta đã điểm danh tận nơi... không nói e rằng cũng không ổn lắm. Rồi sắp xếp lại những suy nghĩ của mình... Nguyên nói :

- Em... cũng chỉ nói ra chút suy nghĩ của mình. Nếu có sai các anh cũng đừng trách nhé.

Cả ba người đều cười ha hả nhìn cậu chàng mới vài tháng trước còn phong thái hiên ngang, tự tin bây giờ lại rụt rè như gái mới về nhà chồng kia rồi gần như đồng thanh nói :

- Chú cứ nói

- Ông nói xem

- Cậu cứ tự nhiên

Nguyên nghĩ một lát nói :

- Em thấy... theo ngành Ngân hàng bây giờ cũng là mạo hiểm mà chuyển ngành cũng là mạo hiểm nốt. Sang một ngành mới... là phải làm lại từ đầu, anh em sẽ gặp nhiều khó khăn.

Cả nhóm gật gù tán đồng và cùng chờ xem Nguyên sẽ nói gì tiếp. Như được uống thuốc kích thích, thấy vẻ đồng ý của mọi người cậu càng bạo gan :

- Em thấy chúng ta vẫn giữ hình thức Ngân hàng nhưng... chúng ta sẽ cho vay và đầu tư theo hình thức mới.

Nam ánh mắt lóe lên nghe điện chớp mỉm cười nói:

- Hình thức mới ??? Ý cậu là gì?

Nguyên nhìn mọi người xung quanh mỉm cười nảy ra một ý nghĩ ăn cắp bản quyền nói cụt ngủn:

- Xác quái vật, áp tiêu.

Cả ba người Nam, Phuong, Cường đều khá bất ngờ khi nghe được cái đáp án... cộc lốc đó. Nhưng sự bất ngờ của Nam có lẽ là hơi khác biệt so với hai người kia, ở trong Nam có một sự như tờ mờ, như khâm phục. Nguyên nói tuy chỉ vài chữ nhưng với tầm trí tuệ của mình họ đã biết cái hàm ý được gói trong vài chữ ngắn ngủi đó.

Tổng giám đốc Nam ánh mắt nhìn Nguyên như có lửa tỏ vẻ khâm phục nói :

- Suy nghĩ của cậu... rất độc đáo. Nó cũng gần sát với kế hoạch tôi muốn thông qua với các cậu sắp tới đây.

Phuong cười ha hả :

- Em biết là cái "trình độ" của nó sẽ không bị quên mất luôn mà

Cường cũng mỉm cười vỗ tay tỏ vẻ tán phục :

- Kế hoạch anh Nam nghĩ mãi mới ra mà ông ngồi một lúc đã chém được, quả là không đơn giản.

Được khen... Nguyên khá bối rối và vu vơ thầm nghĩ và cảm ơn về kế hoạch của cô nàng Hạnh thông minh nhanh nhẹn kia. Cảm giác ăn cắp bản quyền cũng thật là ngại chết đi được. Rồi lại sức nhớ... hình như quán cafe của mình cũng đã sắp khai trương rồi... Cậu chàng còn thầm nghĩ là đã quên mất không hỏi cụ thể ngày nào quán chính thức hoạt động để mình tham dự cho vui (bỏ tay với ông chủ bá đạo).

Ngồi thêm một lúc bàn bạc và thống nhất với nhau, cuối cùng cả bốn đã tạm thảo ra một kế hoạch... khá tương tự như quán Cafe của Nguyên. Chỉ khác là Tứ Phúc hoạt động theo hình thức khá đa dạng như...

- Đầu tư vào những cao thủ có tố chất, tiềm năng để buộc họ có hợp đồng phục vụ cho Ngân hàng. (tầm vĩ mô)

- Thuê cao thủ giết quái vật và thu mua lại (giống Cafe của Nguyên)

- Là trung gian hợp tác, buôn bán xác quái vật

- Đầu tư vào những doanh nghiệp có nhu cầu hoạt động về lĩnh vực mạo hiểm này (tức là làm cấp vốn và chờ thu hoạch đó)

- Phụ trách thuê cao thủ "áp tiêu" những đồ quý giá, lô hàng hóa có giá trị được thuê.

.....

Và còn nhiều, nhiều lắm. Do Tứ Phúc là đơn vị vốn khá dày... mà có lẽ hiện tại cũng đang đi đầu trong lĩnh vực này nên họ khá tin tưởng và muốn trải rộng ra nhiều lĩnh vực với mong muốn tạo dựng thương hiệu riêng. Thậm chí Cường Steven còn nêu ý kiến đổi tên Ngân hàng Tứ Phúc thành ... Tập đoàn săn quái thú. Nhưng bị Nam tạm gác ý kiến đó... vì ít nhất 9 giờ sáng nay họ phải thống nhất với cuộc họp cùng Ban Giám đốc nữa.

Sau khi bản kế hoạch dài lê thê được soạn ra và thông qua bởi bốn ông trùm lớn, họ thỏa mãn nhìn nó mà cười đầy "khả ố" tuy không biết triển vọng phát triển ra sao nhưng chỉ cần bốn người họ đồng tâm hiệp sức thì dù thành hay bại cũng chẳng có gì đáng kể. Chút vốn thôi mà... cùng lắm thì làm lại. Phuong nhìn bản kế hoạch với đầy sự đắc ý nói :

- Mọi người cứ cố gắng làm cho tốt, nếu thu được lãi mình sẽ chia nhau, nếu lỗ thì bên công ty mình cũng còn một ít coi như là bảo tồn lực lượng

Nam- đại ca của nhóm chỉ vào Phuong cười ha hả :

- Chú định trừ eo anh hả ? Công ty "bé bằng cái mắt muỗi" của chú mà cũng đòi làm căn cứ của bọn anh. Cút đi!

Cả nhóm lại cười vang, với những con người ưa sự đầu tư mạo hiểm và coi số tiền lãi thu về là thành tựu đáng tự hào này... Nam- đại ca của cả nhóm sau phút giây thư giãn đã lại nghiêm túc nhìn mọi người nói đầy vẻ nặng nề:

- Các chú muốn tuyển một Ban giám đốc mới cho Tứ Phúc không? Anh thấy lão Dương Phó tổng của bên mình có lẽ "già" rồi, mấy tên phó cũng chỉ tâng tâng, nếu ở thời điểm trước còn tạm được nhưng đặt vào hoàn cảnh bây giờ anh sợ không còn theo kịp.

Phuong giật mình:

- Chú Dương chẳng phải là cậu của anh sao? Gạt chú ấy ra sao được? Còn mấy người trong ban giám đốc đó nữa, cũng đã góp công góp sức với Tứ Phúc từ ngày đầu, mấy người bọn họ tổng cộng cũng nắm 10% cổ phần. Em thấy....

Nam lắc đầu ánh mắt đầy vẻ khó khăn nói:

- Thực ra anh cũng không muốn vậy. Nhưng ý tưởng này của anh đã có từ mấy hôm trước rồi, anh cũng đã thử bàn với mấy người kia... không ai đồng tình. Đêm qua sau khi xem "thời sự", anh lại nhắc đến chuyện này nữa nhưng mấy người đó vẫn gạt đi. Họ sợ... nếu Ngân hàng chuyển hướng đầu tư sẽ ảnh hưởng đến họ. Kinh nhiệm của họ sẽ mất ưu thế? Họ sợ mạo hiểm, họ sợ sai lầm, họ không muốn làm "chim đầu đàn". Một đám người trì trệ như

vậy sao có thể đem lại sinh khí cho Tứ Phúc. Hi vọng lát nữa... họ sẽ thay đổi cách nhìn, nếu không chắc chắn anh phải tìm trợ thủ khác.

Nguyên ngồi đó nghe Nam nói mà suy nghĩ rất nhiều:

- Phải! Ý tưởng đầu tư sản “quái” này nói là mới nhưng cũng chẳng mới. Chỉ là những tập đoàn lớn tất cả đều đang có tâm lý chờ đợi kẻ “dò đường”. Những tập đoàn nhỏ lại gặp vấn đề về vốn nên rất khó triển khai. Những doanh nghiệp như Tứ Phúc với sức trẻ, nguồn vốn tuy chưa phải khổng lồ nhưng cũng khá hùng hậu quả là người tốt nhất giữ vai trò “dò đường” này. Nếu thành công Tứ Phúc có thể vươn lên sánh ngang tầm thế giới, các tập đoàn khác sẽ lần lượt học hỏi. Nếu thất bại... đương nhiên sẽ lại có thêm một tấm gương của những kẻ liều lĩnh “rắn đòi nuôi voi”.

Những “ông trùm” của Tứ Phúc với sức trẻ và tư duy khá thoáng cho rằng đây là cơ hội nhưng những người trong Ban giám đốc vốn “ăn chắc mặc bền”, ngại mạo hiểm sẽ rất khó tiếp nhận và hết lòng thực thi cái mới. Nhưng... nếu Ban giám đốc không đồng ý? Nếu họ xin nghỉ tập thể hoặc bị Nam “đá” hết ra khỏi vị trí của mình... nếu vậy ai sẽ là người thay thế bây giờ? Ai là người có năng lực để cùng với Nam chèo chống Tứ Phúc trong quá trình chuyển đổi đầy khó khăn này? Nhận thấy sự nghi hoặc của mọi người, Nam mỉm cười:

- Các cậu yên chí, mình đã có người để chọn.

Cường Steven trêu chọc:

- Đừng nói là vợ anh nhé. Em nhớ không nhầm chị nhà còn 2 tháng nữa là sinh, anh đừng có quá đáng vậy.

Nam trầm ngâm cái tên “ôn dịch” này chỉ giỏi chọc ngoáy nói:

- Các cậu yên chí. Đợi lát nữa Ban giám đốc lên đây họp cùng chúng ta, bản kế hoạch của Ban Quản trị chúng ta sẽ đưa cho họ, nếu họ đồng ý thì mọi chuyện đều tốt, nếu họ còn cứng rắn... anh cũng sẽ có biện pháp mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Những Câu Truyện Riêng Tư

Sau những phút “chính sự” căng thẳng, bốn người như thường lệ bắt đầu thả lỏng vu vơ tán dóc về mấy vấn đề riêng tư. Ban đầu Nguyên cũng khá ngạc nhiên vì hình tượng này nó quá khác so với tưởng tượng của cậu về cái vụ “hợp hành” ở những công ty lớn. Cậu chàng còn thầm nghĩ “chả lẽ đi họp ngoài ngồi với nói mấy câu có vẻ “nghiêm túc” ra thì là mỗi người một tư thế (rất bá đạo) và lảm nhảm kể chuyện riêng ư?”.

Nhưng rồi cậu cũng nhớ ra đây không chỉ là bốn con người có chung lợi ích về kinh tế ngồi bàn nhau cách kiếm thêm tiền mà còn là bốn người sau thời gian “cười mây đáp gió, chém giết tứ tung” ở nước ngoài mà gần bó thân thiết như anh em. Tiền mất có thể kiếm dần lại nhưng tình cảm anh em mất biết lấy gì hàn gắn. Bởi vậy mỗi khi có dịp tụ hội với nhau, sau những phút nghiêm túc họ sẽ trở về với đúng bản thân mình, giải bày cho nhau những câu chuyện riêng tư mà ít khi họ kể với người khác. Còn gì hơn khi được là chính mình chứ? Nếu các nhân viên của Phương hay Nam mà nhìn được cảnh này chắc họ sẽ chẳng thể tin được đây là xếp của mình nữa.

Tác phong của cả ba vị mà Nguyên đánh giá lúc đầu là “nghiêm túc” giờ gần như mất sạch. Nam “nhẹ nhàng” vươn chân vắt lên bàn họp, tay cầm ly cà phê nhâm nhi bộ dạng khoan khoái như tên nhà giàu mới nổi. Anh Phương thì kéo chiếc ghế bên cạnh ra vắt chân lên kê tay vắt sau đầu lưng hơi ngả đầu thoải mái khẽ nói:

- Nãy giờ “tập trung chất xám” mệt hết cả người.

Cường cũng chả kém, cậu thả lỏng cả vạt đang thắt, ném phăng bộ vest của mình lên bàn trước mặt nâng cốc cà phê lên uống ực một hơi cạn sạch rồi "phê bình".

- Cà phê nhạt quá, anh Nam này em đã nói là “mình là người có tiền” thì không phải keo kiệt quá chứ? Đãi anh em bằng loại cà phê này thì uống sao nổi.

Nguyên lúc này mới nhận ra là... ngoại trừ bộ quần áo khá “nhếch nhác” ra, cậu đang là người “nghiêm túc” nhất trong phòng. Đúng là mấy tên “mặt người dạ thú”...khoan đã hình như không đúng... là câu gì mới đúng ấy nhỉ?

Rồi sự tập trung của Nguyên cũng dần hướng đến những câu chuyện riêng tư mà chả ai giống ai kia mà mỗi người tâm sự. Nam thì “than vãn” từ khi lấy vợ rồi vợ mình có thai, anh chưa bao giờ có “phút giây bình yên”. Số anh cũng oái oăm lắm, cô vợ này theo “lý thuyết” là vợ của Nam từ trong bụng mẹ cơ. Nhưng ai hay chữ ngờ, một đôi “gian phu dâm phụ” à quên người ta gọi là “thanh mai trúc mã” mới đúng từ bé quấn quýt với nhau tự nhiên khi đến tuổi lớn lại “dở chứng”. Và một chuyện tình ly kì như phim Hàn diễn ra (cái này Nam kể từ lâu lắm rồi nhưng bây giờ “bơi mót” ra để biết vì sao anh chàng này “ăn hành”).

... Kết thúc của những mối quan hệ chằng chéo phức tạp hơn cả phim Hàn kia là... Nam và cô vợ tương lai kia chẳng đầu vào đầu và mỗi người một ngã (tạm thời thôi). Anh bán hết tài sản (của cả nhân mình thôi nhé chứ chưa đủ tuổi động đến tài sản gia đình) sang Mi ngoài sự “giận dỗi” thì cũng là muốn đầu tư mạo hiểm để kiếm tiền về và quyết “sống chết” với đối thủ cạnh tranh “nàng” với anh là thằng con trai ông Chủ tịch PFT. Nàng thì cũng bực

mình cái “ông chồng vè” này vì thói trăng hoa (oan quá) và hèn nhát- không chịu vì mình mà cạnh tranh (oan luôn) nên đã “mặc kệ” Nam sang Mĩ. Ở lại Việt Nam những khi “buồn buồn” cô hay tham gia các buổi tiệc tùng, tụ tập... đã vậy thỉnh thoảng đi với mấy con ông cháu cha cô nàng lại “nổi hứng” xin mấy bức ảnh chụp chung rồi cho lên facebook kèm theo vài dòng vu vơ làm cho kẻ nào đó đang “tù xa theo dõi” tức sôi máu. Cho đến một ngày Nam vì thua lỗ hơn 50 triệu đô cộng thêm chứng kiến nàng chụp chung với “cái thằng ca sĩ mới nổi” nào đó nên tức quá máu dồn lên não... lăn ra ngất.

Bố mẹ Nam hay tin cậu quý tử vì thua chứng khoán mà “phát ngất” đã nhập viện liền lập tức ngay trong đêm bay sang Mĩ. Trước khi đi còn chuẩn bị sẵn sàng tâm lí con đại cái mang sẵn sàng “bán nhà bán cửa” vì chắc cu cậu lỗ nhiều lắm mới “ngất” như thế?

Nàng biết tin cũng vội lập tức đi cùng và ... vừa đi vừa khóc (giống tên phim nào quen quen nhì). Cho đến khi cả nhà sang thì mới yên tâm hơn, cả về sức khỏe lẫn tình hình lỗ lãi đều không quá nghiêm trọng như họ tưởng. Bố Nam bực mình:

- Thằng bất tài. Lỗ có chút xíu đã không chịu được thì sau này làm sao gánh vác được cơ nghiệp tôi để lại.

Mẹ nam chấp tay vái từ phía vừa vái vừa lẩm bẩm rồi thở phào nhẹ nhõm vì bác sĩ nói cậu quý tử chỉ là do bị “đói” cộng với căng thẳng quá độ và sốc tâm lý nên mới ngất đi, vài ngày nữa là sẽ khỏe lại như thường.

Còn nàng thì lúc này khuôn mặt ủ rũ, héo hon cầm tay Nam vẫn đang nằm ẹp trên đường bệnh. Cậu chàng chỉ đang ngủ nhưng không biết là do sót nên “lâm nhảm” hay cố tình mà cứ mở miệng là:

- Vần... Vần... em đừng... đừng theo nó.

Làm cô nàng ngồi cạnh vui vừa nước mắt tuôn trào... đủ loại cảm xúc.

Và kết cục cho anh chàng lãng tử đã vài năm bỏ nhà sang Mĩ sau trận “ngất” được xuất viện đó là anh phải lựa chọn. Ở lại Mĩ và bị bố mẹ cộng với cô nàng kia “mặc kệ” hoặc lập tức ngoan ngoãn “cuốn gói” về Việt Nam làm đám cưới với nàng và tu chí làm ăn “tự tể”. Kết cục thì ra sao mọi người cũng đã biết. Chính thế nên từ khi về làm vợ và đặc biệt là từ khi chuẩn bị làm mẹ của đứa con anh, nàng luôn tìm mọi cách để “trả mối hận năm xưa”. Từ bắt anh tự đi mua cái này, cái nọ về cho mình... cái gì cơ nhờ người mua hả? Lập tức nàng sẽ quăng ngay đồ người đó mua ra sọt rác. Rồi những đêm khó ngủ, nàng lại “dựng” Nam dậy bắt ngồi đọc truyện, hát... lấy cớ là “cho con nghe” nhưng thực ra là để mình dễ chịu hơn. Tưởng đã song sao? Chưa đâu...

Gần đây, khi cái bụng ngày càng to, Nam lại còn “kiêm ô sin” từ đồ bỏ, sách nước... cái gì phục vụ vợ cũng phải “tự tay” hết. À mà... lúc này nàng cũng “rủ lòng thương” nên nói Nam nhờ người giúp việc cũng được nhưng anh kiên quyết từ chối. “Học” mãi mới được “kỹ năng hầu hạ” người khác chứ đâu phải dễ. Lại đã “phục vụ” vợ được mấy tháng rồi thì ngại gì chút thời gian còn lại chứ?

Nghe Nam “than khổ” mà mặt đầy khí thế, lớn tiếng vung tay vung chân như đứng rồi... cả hội đều “rủ lòng thương” và thâm nghĩ:

- Phải nâng người yêu như nâng trứng, hứng như hứng hoa để “tạo ấn tượng tốt” không sau này nhờ bị “hạnh phúc đè chết” như anh Nam đây thì cũng quá bi hài.

Phuong cũng giải bày những khó khăn của mình trong mấy tháng qua. Về việc làm ăn tuy không còn thuận lợi như trước nhưng cũng không có quá nhiều trở ngại. Nhất là cái dự án “Phân mềm an ninh cảnh báo chống quái thú” là dự án “siêu lớn” mà Phuong đang thực hiện có tiềm năng rất lớn. Nhưng ai mà ngờ được... một thanh niên thành đạt như anh lại đang mắc vấn đề khá lớn về... tình cảm cơ chứ. Hazz, chuyện của anh cũng lãng nhãng phức tạp chả kém phim Đài Loan. Anh và Hương cô bạn cùng lớp nhờ Nguyễn mai mới vốn đã tưởng “chốt hạ” được rồi, ai ngờ phụ huynh của Phuong còn chưa gật đầu. Những tưởng chỉ cần có lòng thì sắt đá cũng mòn, hơn nữa cái lí do gia thế “chênh lệch” và đáng người hơi gầy của Hương nghe có vẻ... buồn cười và quá gượng ép.

Nghe Phuong kể đến đó, cả Cường lẫn Nam đều cười phá lên và tỏ vẻ... không tin được. Cường còn cho là anh Phuong “chém gió” cho giật gân nhưng Nguyễn hơn ai hết hiểu tính cách của người bác mình. Nguyễn nói để mấy anh em đều rõ:

- Bác ấy là người tốt nhưng phải cái “trọng sĩ diện” quá. Cái này cũng chả phải tệ xấu gì. Chỉ là mấy năm gần đây khi anh Phuong “phát” lên thì bác ấy cũng khát khe hơn đôi chút thôi.

Phuong đưa tay vuốt mũi tỏ vẻ ngại ngùng còn Nguyễn thì đưa nghi vấn:

- Nhưng bác vẫn thương anh nhất mà? Từ bé đến lớn chỉ cần anh “hùng nộ” vài câu là thế nào chẳng xong. Haha, hay từ ngày làm ông chủ không dùng đến chiêu đó nữa rồi.

Phuong lắc đầu ngăn ngắt kể tiếp chuyện “ngang trái hơn phim Thái” của mình. Hóa ra... phụ huynh có ý kiến “cản” cũng vì đã “chăm” trước một cô nàng con của một người bạn cũ. Thời trẻ mà cái kiểu thuận miệng nói xuống ai chả có, nhất là với những người bạn bè của nhau. Oái oăm hơn là cô nàng mà mẹ Phuong “chăm” lại đang làm thư kí cho anh mới chết. Chính hôm Phuong đưa Hương về ra mắt mẹ cũng là ngày mà cô thư kí và người bạn lâu năm không gặp “đến chơi”. Vì thế mới có cái vụ đến bệnh viện cầu cứu của Phuong với Nguyễn và bố mẹ Nguyễn hôm sau chứ. Như thế cũng chưa phải là hết nếu như bình thường “hùng nộ” một lần không đủ thì hai lần, hai lần không đủ thì cả tháng nhưng đằng này... số phận lại như trâu anh. Đến lúc Phuong gần thuyết phục được rồi thì mẹ anh nhận được tin cô “thư kí” kia đã một bước lên trời được “Anh hùng” nhận làm đệ tử được nhận vào Hội những người Tu luyện và nghe nói sau đó trở thành một người rất mạnh trong đó nữa. Trong cái thời buổi rối ren này cần nhất là cái gì? Sức mạnh... Có tiền mà không có sức mạnh thì chết lúc nào cũng không biết. Những người tu luyện cấp bậc cao luôn được hoan nghênh, kính nể và mẹ của Phuong từ xuôi xuôi đã chuyển sang kiên quyết phản đối.

Bà có thể chiều cậu con ở một mức độ nào đó nhưng... việc tốt như cưới được một cô con dâu “mạnh mẽ” có khả năng bảo vệ con trai mình kể cả khi

quái vật xâm lấn là điều không thể bỏ qua. Phương lại chuyển qua “liên hệ” với cô thư kí kia để nói rõ nhưng đáp lại với anh là sự “kiên quyết” của cô. Thậm chí cô thư kí kia còn nói:

- Bây giờ sau khi có chút thành tựu, không còn là gánh nặng với anh nữa em mới dám nói thực ra em thích anh từ lâu lắm rồi...

Thế nó mới oái ăm, ngang trái.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Là Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Quả Là Trái Đất Tròn

Cả nhóm nghe xong lại trầm lo cho Phương. Nguyên tò mò “đệ tử của Anh Hùng” chẳng phải là “mình” đó sao? Nhưng chưa chắc, số người được gọi rất nhiều nhưng là nữ ở Việt Nam chỉ có một thôi. Không trùng hợp thế chứ? Nghĩ vậy cậu tỏ ra “nhẹ nhõm” hỏi:

- Sao anh không kể với em sớm? Thế đạo này tình hình của anh sao rồi?

Phương căng thẳng lắc đầu:

- Anh mày còn dám vác mặt về nhà đâu. Cắm đầu suốt ở công ty đến đêm muộn mới về rồi lấy cớ “mệt” mà thoát thân đó chứ? Nhưng xem về lần này mẹ anh kiên quyết lắm.

Cường cũng tỏ ra lo lắng:

- Đệ tử của “Anh Hùng” à? Hi vọng cô ta không phải “người đó”... Anh Hùng cũng đã nhận rất nhiều đệ tử nhưng chỉ chân truyền cho 10 người thôi. À! Thế còn Hương thì sao anh? Chẳng lẽ...

Phương thở dài nói:

- Anh cũng không biết nữa... anh cũng chỉ nghe nói chứ có biết chân truyền với tay chuyền gì đâu.

Ngừng một lúc suy nghĩ anh nói:

- Anh hiểu mẹ anh nhưng anh không thể bỏ Hương được. Cô ấy nghe anh kể xong là lập tức cắm đầu vào tu luyện mong một ngày trở nên mạnh mẽ và được mẹ anh chấp nhận... Khổ cho cô ấy quá.

Nam cũng từ bỏ về mặt “phản pho” của mình mà trầm ngâm lo thay cho Phương, hi vọng cô ta không phải là đệ tử chân truyền của “Anh Hùng” nếu không sẽ “khó nhai” nhưng anh lập tức nhìn với “con mắt màu hồng” nghĩ “để gì chứ. Đệ tử nữ của “Anh Hùng” ở Việt Nam chỉ có một người tỉ lệ 1/45 triệu đó nếu rơi trúng thì thăng em mình “có phúc” quá nên chuyển sang động viên:

- Anh nghe nói bên WHO có bán thuốc tăng tốc tu luyện đấy. Tuy sản lượng có hạn nhưng anh cũng “có mối” chú cần anh sẽ giúp chú liên hệ.

Cường cũng cười ha hả nói:

- Phái! “Anh Hùng” lên TV dạy tu luyện cho cả nước thì ai nhận là đệ tử mà chả được. Cô thư kí kia của anh chắc cũng chỉ thuộc dạng râu ria thôi. Cố tu luyện sẽ “vượt mặt” được ngay thôi.

Phương cảm động không nên lời nói:

- Cảm ơn mọi người, chúng em sẽ cố gắng.

Nguyên đã nảy ý định phải “trợ giúp” ông anh này một phen rồi, gì chứ thuốc giúp tăng tốc tu luyện Nguyên không thiếu, anh còn định chuẩn bị “tung” hàng loạt cao thủ đợt 2 đợt 3 “ra lò” đây này. Nhưng trước hết cứ “xác nhận” cái đã nên mỉm cười nghi hoặc hỏi với sự “hi vọng”:

- Anh nói cô ta có phải... tên Tuyệt không?

Phương giật mình tỏ vẻ bất ngờ:

- Sao cậu biết?

Phương bất ngờ nhưng cả nhóm thì lại rất căng thẳng Nam khẽ than:

- Ôi chà... nếu đúng là... cô Tuyệt kia thì khó cho anh rồi đó.

Phuong tỏ vẻ không hiểu:

- Có gì mà khó với không khó chứ? Chẳng phải chỉ là “có chút năng lực” mạnh hơn người thường thôi sao?

Nam lắc đầu tỏ vẻ “thương cảm” cho tên “cuồng công nghệ” và “mù tin tức” không thức thời này lập tức đưa ra một bức ảnh chân dung một cô gái đang tươi cười chụp ảnh giữa một rừng lau trắng xóa hỏi với chút hi vọng:

- Cậu xem có quen người này không?

Cường tỏ mò nhìn và thốt lên:

- Tuyệt... đây chẳng phải là một trong 10 “siêu cao thủ” của chúng ta đó sao?

Nguyên cũng nhếch miệng cười một nụ cười kì dị. Còn Phuong sau khi được Cường “thông nã” cũng đã biết cái gì gọi là 10 “siêu cao thủ” lấp bắp kinh hãi như rơi vào vực thẳm...

- Cô ta... chính... chính là cô ta...

Nguyên lúc này cười thầm than cho thế giới này quá nhỏ bé, thì ra cô nàng ít nói tên Tuyệt, một trong 10 người được chọn ban đầu. Cường thì lấp bắp chưa kịp định thần. Nam thì đứng dậy bước đến gần Phuong nghiêm túc:

- Anh nói thật. Nếu anh là chủ có thể anh sẽ suy nghĩ kĩ hơn về lựa chọn của mình.

Phuong xịu mặt cau có xua xua tay với Nam:

- Nghĩ cái đầu anh ấy!

Nguyên nảy ý định trêu chọc ông anh một lát:

- Anh không biết cô ta lợi hại thế nào sao?

Và sau khi được cả hội đã kích một hồi... Phuong mới hiểu quả thực mình đang "may mắn" ra sao. Phuong có vẻ xuống tinh thần mệt mỏi chưa chút nói:

- Sao cô ta cứ ám lấy em như thế chứ? Em có dám chèo cao vậy đâu?

Thấy Phuong có vẻ “mất sức chiến đấu” cả nhóm lại ủa vào mỗi người một câu an ủi. Nam còn tuyên bố đồng ý:

- Chủ cứ thoải mái “đập thuốc” về cho anh, bán cả Ngân hàng này đi anh cũng giúp người yêu chủ vượt mặt con bé kia.

Nguyên thì nghĩ thầm "cái loại thuốc tự chế đó sao bằng linh đan mà "thần" đưa cho được" nhưng cũng chả dám nói nhiều mà quay sang an ủi ông anh". Phải mất một lúc sau Phuong mới lên tinh thần. Cường Steven còn dờ giọng trêu chọc cố làm Phuong vui nói:

- Em hâm mộ anh quá đi, đến cả cao thủ hàng đầu thế giới cũng không cura mà đổ. Hahaha.

Phuong cười cười nói:

- Chắc cô ta cũng chỉ có ý “choi bời” anh mày thì sao? Chủ thích thì anh nhường luôn cho.

Nhìn Phuong cười còn khó coi hơn mếu, cả nhóm đều thông cảm. Đến Nguyên “chia sẻ” chút cảm xúc từ khi “mất trí nhớ”. Cậu liên miên kể về mình và Diệp Nhi, khả năng chém gió của cậu làm cho Nam "yêu đời" cũng phải “sợ hãi” Phuong "u ám" cũng phải mỉm cười. Nhưng đến khi Nguyên kể mình muốn đưa Diệp Nhi đi du lịch một chuyến ở Venise muốn được một chuyến "miễn phí" do anh Nam "tài trợ" thì ba người còn lại nhìn Nguyên như quái vật. Thấy ánh mắt kì cục của mọi người, Nguyên thầm than "lũ keo kiệt" hỏi:

- Sao vậy? Đừng nói với em là anh Nam không có ít tiền lẻ đó chứ?

Nam thì miệng nấp máy định nói lại thôi, Phuong thì thờ dài lắc đầu, Cường thì “đứng hình” vài giây tỏ sự thông cảm rồi thẳng thừng “sát muối” vào Nguyên kẻ vẫn đang ngơ ngác chưa biết chuyện gì xảy ra:

- Venise đã bị quái thú bao vây đêm qua. Cả thành phố đã náo loạn thành một đồng rôi, kiến trúc tuy chưa bị phá hoại nặng lắm nhưng... bây giờ có ma mới có tâm trí đến đó mà du với lịch.

Thấy vẻ mặt đần thối của Nguyên, Nam tỏ vẻ thông cảm nói:

- Diệp Nhi chắc nó cũng đang chờ “lời giải thích” của chủ mày đấy. Mà sao cứ thích dắt díu nhau đi Tây đi Tàu làm cái gì nhỉ? Ở nước mình là an toàn, thoải mái nhất lại không chịu. Chủ có biết bao nhiêu người nước ngoài muốn một vé nhập cảnh vào Việt Nam không?

Nguyên lấy tay mò túi quần... thôi chết, lúc này cậu chàng leo đường ống nước mà xuống nên điện thoại để trên lan can rồi. Nam cười cười tung chiếc đi

động của mình sang cho Nguyên:

- Đây chú gọi ai gọi đi.

Rồi cả lũ lại nhao nhao ép bằng được anh chàng đang mặt đỏ như gấc chúng ta phải bật loa ngoài để thỏa mãn cái “thú tính” của mình. Dù xấu hổ như muốn độn thổ nhưng Nguyên vẫn bấm số. Diệp Nhi nhìn đầu số của Nam mà có vẻ khó hiểu nhắc máy:

- Anh Nam à? Gọi em có chuyện gì vậy?

Nguyên căng thẳng lắp bắp lộn xộn hết cả lên:

- Không... không phải... anh Nguyên đây!

Diệp Nhi khanh khách cười đáp lời còn Nguyên thì cố gắng giải thích cái “sự cố nho nhỏ” đó và hứa sẽ đền bù bằng một chuyến đi Nha Trang. Diệp Nhi tuy miệng chê bai đã đi đến “mòn dép” ở Nha Trang rồi nhưng cũng nể mặt Nguyên mà “miễn cưỡng đồng ý”.

Cúp máy, Nguyên đưa “ánh mắt giết người” nhìn ba kẻ đang ôm bụng nén cười dưới kia "giận giữ":

- Các anh giỏi lắm. Nghe đã chưa?

Ba tên xúc vật kia lại cười càng dữ hơn, Nguyên bức mình không biết làm thế nào xoay xoay nghĩ cách chuyển chủ đề cậu đứng dậy “hậm hực” đưa trả chiếc điện thoại hỏi:

- Mà anh Nam quen Diệp Nhi à? Em dùng số anh gọi mà Diệp Nhi cũng biết.

Nam cầm điện thoại rồi thờ dãi không còn cười được nữa:

- Chú đúng là quên mất rồi. Chẳng phải anh em ta đã có vài buổi “dắt gấu đi cùng” để cho thằng Cường nó thêm hả?

Nguyên mỉm cười tỏ vẻ đã nhớ ra.

Chợt cánh cửa khẽ mở, từ bên ngoài có hai người phụ nữ đang vào phòng. Nhìn một người đang mang thai đã lộ cái bụng khá to, mặc bộ váy dành cho bà bầu và một cô nàng trông khá teen với bộ quần jean, áo phông in hình Đôrêmon ngộ nghĩnh cùng nhau từ từ bước vào vị chủ nhà Nam vội vàng tỏ vẻ “nịnh nọt” đi ra:

- Cục vàng của anh sao lại không chịu nằm yên nghỉ ngơi thế?

Rồi quay sang nhìn cô gái trông teen teen đang quay ra đóng cửa kia nói:

- Hạnh à? Lâu lắm cô mới sang chơi? Mà em cũng phải “bảo kê” tốt cho chị dâu chứ lại để chị đi lại thế này?

Người phụ nữ mang bầu quay sang nhìn nhóm anh em của chồng vui vẻ:

- Các chú đến hết cả thế này mà anh Nam lại không nói. Không đón tiếp được mấy cậu chị ngại quá.

Rồi quay sang gùm gùm nhìn chồng:

- Ông ra lấy mẻ bánh đang làm mời khách mau!

Nhìn thấy ông chồng tội nghiệp đang bị "hạnh phúc đè chết", cả đám ba người đều cố nhịn cười và can:

- Thôi chị bày về làm gì? Bọn em cũng chỉ lúc nữa là họp với Ban giám đốc rồi.

Cô nàng teen đi cùng sau khi quay lại khép cửa phòng đã được Nam kéo ra:

- Giới thiệu với mọi người đây là Hạnh, em gái mình, cũng chính là người giúp mình nghĩ ra kế hoạch kinh doanh mới.

Cô bé lễ phép cúi đầu chào các đàn anh nói:

- Dạ... em cũng chỉ đang là sinh viên ham bay nhảy mầy mò...

Nhưng cô đột nhiên cứng họng không thể nói tiếp vì... cô thấy “một người quen” đang đứng trong số những người bạn của anh mình.

.....

Nguyên cũng giật mình không kém nghĩ thầm “cái... cái gì thế này?”. Anh choáng váng vì cô CEO mình tuyên lại là em gái của Nam. Cậu chàng tự nhiên thấy đỏ mặt xấu hổ vì nãy giờ “chém gió” toàn là những lời mà Hạnh đã nói trước đó. Hèn gì, Nguyên luôn cảm thấy con người Hạnh có cái gì đó khác biệt với “người thường”. Có lẽ cái tố chất được rèn luyện từ danh gia vọng tộc đã giúp một cô bé trông khá teen, ngây ngô kia lại có một sự quyết đoán,

đột biến, sáng tạo và... đặc biệt như vậy.

Trong khi Nam đang hào hứng khoe cô em gái mình giỏi thế này, thế kia và còn nói “nếu ban Giám đốc kia mà căng thì sẽ để cho Hạnh thay thế đảm bảo thủ đó” thì cô vợ đã tinh ý phát hiện sự “khác lạ” của Nguyên với Hạnh. Nguyên thấy bất ngờ cộng với chút hơi xấu hổ vì chót “ăn cắp ý tưởng” của Hạnh. Cô bé kia thì lại tò mò về một người được ông anh “vĩ đại” của mình hết lời khen ngợi. Hạnh nghĩ “đây là “ông thần cổ phiêu” là “phong lưu phóng khoáng” (đang mặc quần soóc áo phông mà cũng phong lưu phóng khoáng hả? hơ hơ) là một trong những “cái đầu” thông minh nhất, lạnh lùng nhất mà anh Nam hay kể đây sao?

Thấy Nguyên với Hạnh cứ tò mò mắt qua mảy lại thăm đánh giá nhau, bà vợ Nam mỉm cười một cách bí ẩn rồi buông lời trêu chọc:

- Nguyên... cậu là hoa đã có chủ mà sao dám nhìn cô em tôi chăm chăm thế? Có tin chị đây điện thẳng sang cho Diệp Nhi “mách leo” không?

Nguyên đỏ mặt hời hợt, Hạnh thì ánh mắt có chút gì đó... khác khác nhưng ngay lập tức trở lại vẻ bình thường nói:

- Dạ... chúng em đã quen nhau từ trước.

Và câu chuyện về buổi phỏng vấn kì cục đó được Nguyên, Hạnh kể lại cho mọi người nghe. Nam sau khi biết rõ đầu đuôi cười ha hả nói:

- Quả là trái đất tròn mà. Quay đi quay lại toàn là người nhà gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Một Tuần vi Vu- Một Phút vu Vơ

Cuộc họp với Ban giám đốc được diễn ra ngay sau đó với không khí hết sức căng thẳng. Bực tức với lũ "bóc đồng", Nguyễn Nam Dương- Phó giám đốc điều hành của Tử Phúc đã quyết định từ chức để mặc cho đám “nhãi nhép” đó muốn làm gì thì làm. Cường Steven, một nhân vật “tuổi trẻ tài cao” được đẩy lên để thay thế vị trí của ông. Vị Phó tổng còn lại và các giám đốc chi nhánh sau khi thấy cảnh ông Dương như mặt trời xuống núi ngậm ngùi bước khỏi phòng cũng biết điều mà ngồi im thin thít. Kế hoạch mới nhanh chóng được đưa đến tận tay từng người và sẽ được tiến hành ngay từ ngày mai. Một tập đoàn tài chính đã bắt đầu bước vào cuộc phiêu lưu mạo hiểm.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Nam giữ mấy người ở lại ăn cơm do em gái và vợ tự tay chuẩn bị. Mọi người đều vui vẻ nhận lời... chỉ có Nguyên là vội vã xin về sớm vì chuyến bay mà Nam đặt vé cho “cúp bồ” của chúng ta sẽ cất cánh chỉ sau hơn 45 phút nữa. Phương định đưa Nguyên ra sân bay nhưng bị cô bé Hạnh nhanh nhẩu tranh giành và nói:

- Anh cứ ở lại tiếp khách đi, để em đưa anh Nguyên ra sân bay.

Nguyên cũng ngại ngần từ biệt mọi người mà về trước. Bước lên xe, không biết có phải do chỗ ngồi quá “trật” hay không mà cả hai người Nguyên-Hạnh đều thấy... khá bức bối. Đi gần một nửa hành trình mà vẫn chưa ai nói câu gì? Sự yên lặng đáng sợ đang vây lấy hai nhân vật nhỏ bé của chúng ta. Để phá vỡ cái sự tĩnh lặng đáng sợ đó, Hạnh mỉm cười lên tiếng:

- Anh... anh là ông “thần cổ phiêu” là “tượng thần tài sống” mà anh tôi hay kể đó hả?

Nguyên thì đang vẩn vơ nghĩ về những dự định phải “thay đổi” và nên làm sao để “cưa gái” trong chuyến đi Nha Trang kia chợt nghe thấy Hạnh hỏi nào có lọt tai chữ nào đâu, nhưng cậu chàng cũng ậm ừ ứng phó:

- À... ờ...

Hạnh vừa cầm lái vừa nhìn lên gương thấy gương mặt “thất thần” của Nguyên với vẻ tò mò (thằng này không biết lái ô tô, nhà nghèo từ nhỏ nên em nó mới cầm lái):

- Nghe mọi người nói anh bị...

Nguyên tạm ngừng suy nghĩ vẩn vơ, thấy câu hỏi ngập ngừng của cô “nhân viên” mình tuyền cười đáp:

- Ừ... nên có rất nhiều thứ trước kia tôi không nhớ rõ nữa.

Và Nguyên cũng tỏ ra tò mò hỏi lại:

- Với điều kiện của cô tại sao lại hạ cố đến làm việc ở cái quán nhỏ của tôi thế?

Và rất nhanh câu truyện về một cô bé vô cùng cá tính từ từ hé lộ. Cô từ khi lên đại học đã vì hâm mộ anh trai mà học đòi tự lập. Hạnh sống và học tập, làm việc không nhờ bất kì sự trợ giúp nào của bố mẹ. Cô tự chọn trường học, tự làm kiếm sống và cũng dự định sẽ tự xin việc và còn thăm nhủ là sẽ tự

kiếm một "lang quân như ý" nữa cơ.

Nguyên thấy cô bé Hạnh (bé gì... bằng tuổi ông đây ạ) này với tài năng của mình mà ở nơi “nhỏ” như quán cậu chàng mở thì “phí” quá nên hỏi dò:

- Lúc thấy cô xuất hiện, tôi còn nghĩ anh Nam sẽ đẩy cô vào Ban giám đốc cơ đấy.

Hạnh cười nhẹ nhàng đáp:

- Có đấy tôi cũng không chịu đâu? Lợi dụng quan hệ cá nhân xen vào công việc không hợp với phong cách của tôi. Hơn nữa tôi thấy Cường có vẻ hợp với vị trí đó hơn.

Nguyên cười phá lên:

- Cô là sinh viên của khối ngành kinh tế lại đi khen một thằng trái ngành bên Báo chí là “hơn” thì ai tin nổi.

Hạnh mỉm môi liếc qua khuôn mặt anh chàng ngồi bên cạnh qua chiếc gương rồi nói:

- Anh biết không... tôi chưa từng thực sự bằng bản thân làm ăn kiếm nhiều tiền bao giờ cả. Anh Nam thường đùa rằng tôi chỉ có chút “thông minh vật” thôi. Vì thế... tôi rất khâm phục những người “dũng cảm” như các anh.

Trò chuyện thêm một lát thì đã đến sân bay, Nguyên mở cửa xuống xe đưa ánh mắt nhìn xung quanh nhưng chưa thấy Diệp Nhi đâu, thả “thần thức” ra thăm dò. À... thì ra cô nàng cũng sắp đến, cậu quay sang cười với cô nàng đã cất công đưa mình một đoạn đường:

- Cảm ơn Hạnh nhé!

Rời đi về phía chiếc xe Diệp Nhi vừa dừng lại cách đó một khoảng, Hạnh cũng vội mở cửa xe âm thầm đi theo:

Nhìn thấy Nguyên chạy đến gặp Diệp Nhi rồi cả hai cùng cười đùa vui vẻ. Cậu chàng còn xách giúp nàng hai vali hành lý to ụch nữa, cô nàng Hạnh của chúng ta từ xa nhìn với về... chưa chưa.

Khi hai bóng người đã đi khuất, cô bước lên xe thần người một lát rồi thở dài nhìn vào tấm gương trước xe nói chuyện như “tự kỷ”:

- Thần tượng của mày hóa ra là người chẳng giống “trong mơ” chút nào. Mà người ta lại còn đã có bạn gái nữa chứ? AAAAAA

Phải nói là nhờ Nam hết sức "quảng cáo" nên Hạnh luôn giữ về Nguyên với một hình tượng một chàng trai tài năng, hào hoa trong mình. Giấc mơ thiếu nữ ai không có, có người hâm mộ ngôi sao ca nhạc, điện ảnh, có người hâm mộ ngôi sao bóng đá... còn cô, Hạnh hâm mộ nhất những người giống như bố và anh trai cô- những con người bản lĩnh và tài năng. Nam trước đây cũng có ý “chấp nối” hai người nên hết lời tán tụng Nguyên. Tiếc là trời không chiều người, cách đây mấy tháng Nguyên và Diệp Nhi yêu nhau, Nam bây giờ có nói gì cũng vô ích vì suốt hơn hai năm qua... những lời khen hết cỡ của anh đã đưa cái tên “Nguyên thiên tài” xoáy sâu vào Hạnh rồi. Cô nàng sau 1 phút “than thở” cũng lấy lại tinh thần đánh xe quay về... vừa đi vừa hát vu vơ mấy câu gì đó (giọng cười tươi khóc quạ đê)

Lại nói về Nguyên và Diệp Nhi. Tận dụng quãng thời gian mà “tên điên” kia chưa đến “cúp bờ” của chúng ta đã có vài ngày chơi bồi thả ga và bỏ qua mọi chuyện đang xảy ra chung quanh mình. Sau khi mài mòn vài đôi dép với những cảnh quan ở Nha Trang và phơi đen cả da dưới những bãi biển đầy nắng, cặp đôi của chúng ta chưa chịu về sớm mà lại đi trên một chiếc xe máy Nguyên mua ở Nha Trang để thực hiện chuyến “phượt” từ đó về Hà Nội.

Gần 1 tuần sau, vào đêm 30 tháng 4- ngày kỉ niệm Giải phóng miền Nam- Thống nhất đất nước, hai cô cậu bé của chúng ta đã có mặt và dựng “trại” ở bãi biển Mỹ Khê.

Qua thần thức cảm nhận Nguyên biết rằng “người kia” không lâu nữa cũng sẽ đến. Cậu thực sự thấy... tiếc những ngày vừa qua vô cùng. Tuy hơn một tuần qua họ đã luôn “ở cạnh” nhau (vẫn mỗi người 1 phòng trong sáng nhé) và có vô số với nhau những kỉ niệm, những bức ảnh chụp chung... Nguyên vẫn thấy chưa đủ vì... anh luôn thấy thời gian dành cho mình và Diệp Nhi đã sắp “cạn”. Sự tự ti về chênh lệch giữa bản thân và “tên điên” đó làm cậu luôn ở trong suy nghĩ... mình đang bất lợi và không xứng đáng với người ta. Thời điểm đến lúc cậu phải “trả” lại Diệp Nhi ngày càng gần.

Thấy bạn trai tay thần thờ đưa mắt nhìn biển ngắm trời đêm, nơi sóng biển mờ ảo hắt lại ánh trăng sóng sánh đầy ma thuật mà vu vơ suy nghĩ, Diệp Nhi cùng nhìn theo tầm mắt của Nguyên rồi dựa sát vai cậu thủ thủ:

- Anh nhìn gì vậy?

Nguyên bị tiếng nói dịu êm như làn gió lướt qua của Diệp Nhi làm thức tỉnh vội quay sang gượng cười:

- Đâu có gì đâu? Lần đầu ngắm cảnh biển đêm đẹp quá làm anh bị “ngợp” thôi mà.

Diệp Nhi ngược mắt nhìn cậu bạn trai:

- Chúng ta đã từng... như thế này cách đây hơn hai năm khi còn đang là bạn. Anh nhớ lúc đó anh nói gì không?

Nguyên nghĩ thầm... cô ấy... lại nghĩ đến “hắn”, tại sao không phải là mình chứ nên anh không đáp lại mà quay đầu đi cố che dấu sự buồn bực của mình, anh lạnh nhạt:

- Anh quên rồi.... Mà từ nay về sau, em đừng bao giờ nhắc đến cái con người mà anh đã “đánh mất” trước đây nữa. Hãy để anh là anh... được không?

Rồi quay sang nhìn sâu vào đôi mắt trong đang khá ngỡ ngàng của Diệp Nhi, cậu dịu dàng hơn:

- Anh xin lỗi... nhưng có thể anh đã đánh mất vĩnh viễn con người cũ kia rồi. Cái lời hứa “cùng tìm lại” với em... anh không thể thực hiện. Anh...

Và trong lòng cậu còn thầm nhủ:

- Có lẽ “tên đó” sẽ trả lại cho em mọi thứ. Thời gian qua đã làm anh suy nghĩ rất nhiều. Cái “hàng giả” như anh chắc cũng chỉ còn lại những giây phút cuối cùng được ở bên em như bây giờ thôi.

Văng... sau khi ở gần Diệp Nhi, cái kế hoạch “tán đổ” của Nguyên dường như bị “phản đòn”. Cô bạn gái chưa thấy “đổ” đâu nhưng Nguyên đã vứt bỏ những “tà niệm” xấu xa với cô nàng rồi. Thậm chí còn học đòi theo những thứ ngôn tình, hàn xềng mà anh đọc hay xem được là “hi sinh cho tình yêu” nữa chứ. Ôi... cái tình yêu nó “vĩ đại” biết bao. Nhưng đợi đấy... hãy khoan mà đánh giá, từ suy nghĩ đến lời nói, từ lời nói đến hành động luôn là một khoảng cách xa vời, đôi khi cái cách biệt đó khiến con người ta tuyệt vọng. Nguyên đã từng có những suy nghĩ “bậy bạ” nhưng lại không thực hiện được đấy thôi, vậy... cái cao thượng trong ý nghĩ của anh có thể thực hiện ở đời thực hay không? Điều này vẫn là một dấu hỏi.

Đã xác định (bằng ý nghĩ) sẽ “trả lại” Diệp Nhi cho “hắn” nên Nguyên quý trọng từng giây phút cuối cùng này. Cậu đưa mắt liếc qua đồng hồ, đã sắp đến giờ phút chuyển giao giữa hai ngày rồi. Dứt ra khỏi những suy nghĩ bi lụy, trở về với thực tại tuy mong manh nhưng đang đẹp như mơ này, Nguyên nói:

- Bây giờ anh có thứ này cho em. Nhớ nhắm mắt thật kĩ và không được mở ra đâu nhé.

Khẽ nâng Diệp Nhi đang dựa vào đôi vai mình, Nguyên bằng tất cả can đảm mình có khẽ chạm bờ mắt cô đối mặt của mình rồi thì thầm:

- Nhớ lấy... nhắm mắt và đừng nhìn khi anh chưa sẵn sàng.

Sau vài giây, sau khi chuẩn bị đã hoàn tất Nguyên quay sang Diệp Nhi:

- Được rồi đó, mở mắt ra đi.

Diệp Nhi trong thời gian nhắm mắt luôn cố nghĩ thử xem cậu bạn trai đang định “dở trò” gì? Dù sao mấy ngày nay, các “trò” sến súa không biết Nguyên học từ đâu (trên Net đây) đã được “áp dụng” khá khá rồi. Diệp Nhi cứ vui vẻ mà nhận cái sự “bất ngờ” ấy, nhưng ở sâu trong tiềm thức cô luôn có một sự bất an.

- Không biết anh ấy mấy ngày nay tại sao lại cư xử “lạ” thế? Trong phim ảnh, tiểu thuyết thì những người có “dấu hiệu lạ” thế này chắc chắn là đang che giấu chuyện gì đó “kinh khủng” lắm... hoặc là sắp “rời xa” ta rồi. Nguyên đang che giấu gì chứ? Mấy hôm nay thỉnh thoảng anh ấy lại thất thần. Hay là... anh ấy có điều khó nói.... Liệu anh ấy có phải đang mắc ung thư hay gì gì như trong mấy phim ảnh đó nên đang làm hết những gì có thể với “những ngày cuối cùng” không.

Nhưng sau đó cô lại phủ nhận:

- Mình quan sát chả thấy anh ấy có dấu hiệu nào không khỏe cả. Trong phim (lại lỗi phim) nếu bị bệnh giai đoạn cuối thì không ngắt cũng chảy máu cam, đờm này anh ấy còn cống mình chạy quanh bãi biển được cơ mà. Hay là anh ấy... mà thôi... chắc tại xem phim Hàn nhiều nên cả nghĩ. Có thể do đêm hôm đó mình nói là “sợ” nên anh ấy rủ mình đi giải khuây vậy thôi. Còn làm mình vui... “là bốn phận” của anh ấy rồi. Nghĩ nhiều một ốc... chả nghĩ nữa.

Đúng là con gái thì luôn tinh tế... nhưng dù cô có suy nghĩ như thế nào cũng không bao giờ “lường” được hết những “trò vật” mà Nguyên bày ra, cũng như không thể hình dung về câu chuyện “linh hồn tráo đổi” giữa hai thế giới được.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Là Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: anh Hùng Thành thú Dữ

Vì thế khi thấy chiếc bánh sinh nhật ba tầng cao đến nửa mét đang thấp 22 ngọn nến lung linh đang sừng sững trước mắt kia. Cô thực sự bị bất ngờ. Cô nhớ ra rồi... hôm nay chính là sinh nhật của mình. Nguyên đã “canh me” đúng giờ phút chuyển giao ngày mới để tặng cho cô “món quà bất ngờ” đó. Diệp Nhi sau khi vui vẻ ước, thổi nến và cắt bánh xong lại cùng Nguyên ngồi xuống. Cô ăn thử một miếng... và than lên:

- Êo... anh mua phải “hàng rơm” rồi.

Nguyên cười mà như mếu chán nản nằm ngả ra bãi biển bỏ mặc miếng bánh đang cầm trên tay xuống bên cạnh:

- Cảm ơn con chuột bạch của anh. Bánh này là anh tự làm đó... giờ biết không ngon nên anh chả dám ăn đâu. Haha

Cậu cười một cách chua chát... khoe mắt rung rung những hồ thẹn, thất vọng như muốn trào ra. Nguyên nghĩ thầm:

- Phải... mình làm gì cũng thất bại. Đến cả làm cái bánh cho cô ấy cũng...

Diệp Nhi lại nhớ chiều nay lúc định rủ bạn trai đi dạo thêm một vòng các “chỗ ăn ngon” ở Đà Nẵng thì Nguyên lại dứt quyết không chịu, cậu lấy cớ mệt và để cô đi một mình. Diệp Nhi vì mất hứng nên cũng không thèm đi nữa mà về phòng giặt đồ nên cô thốt lên.

- Thì ra anh chôn trong khách sạn cả buổi chiều làm cái bánh này sao?

Nguyên “lâm li” chả nói gì mà còn thầm “kể lể” trong đầu:

- Và còn phải “hóa phép” cho cái bánh từ nhặn chứa đồ ra nữa, còn phải dùng hòa hệ công pháp đốt cháy 22 ngọn nến cùng lúc, dùng trận pháp tạm thời cấm không để ngăn cho gió không thổi tắt nến. Chà... nhưng vẫn cứ không đủ.

Thấy Nguyên có vẻ... “giận” Diệp Nhi dứt bỏ cảm xúc tự trách và quay sang trêu chọc:

- Em nói vậy là để anh không dám ăn đó. Bánh ngon vậy mà... haha. Anh là đồ ngốc.

Vừa nói cô vừa cố nhồi cái thứ bánh có vị... chua chua khá khó nuốt đó vào trong người. Nhưng bánh cũng ngon đấy chứ, ít ra vào lúc này với cô nó ngọt vô cùng. Nguyên nghe vậy... tưởng thật tò mò cầm miếng bánh lên nếm thử và cậu lập tức phải nhủ thầm với “thành quả” của mình:

- Như vậy mà em bảo ngon? Thôi để anh mua cho em cái khác.

Diệp Nhi đứng bật dậy nhủ thầm gườm mặt:

- Em quyết ăn rồi. Anh mà “tranh” của em là không xong đâu?

Rồi cất giọng trêu chọc:

- Người ta làm bánh thì ngọt mà sao có người làm bánh thì lại ra cái vị đặc biệt vậy ta.

Nguyên cố tìm xem sai sót ở đâu nghĩ thầm:

- Có lẽ do mình không dùng sữa tươi mà lại dùng sữa dâu (cô ấy thích ăn dâu tây mà). À... hình như sách dạy không nên để quá lâu... mình không để nơi bảo quản tốt lại còn “ém” hàng lâu vậy nên chắc bị biến chất). Cũng có thể do đặt cạnh mấy cái đan được mình chứa trong đó nên bị “pha mùi”. Chả biết sao nữa... nhưng khó nuốt quá. Vậy mà cô ấy ăn... ngon lành chưa kia.

.....

- Hừ... bơ người ta kìa

Mặc kệ Diệp Nhi đang cố chọc cho mình vui, Nguyên còn đang bận “dối”. Cô bé thấy anh chàng vẫn đang làm bộ thì dùng sức lay lay cậu bạn trai đang nằm dài trên bãi biển.

- Ô... cái bánh to vậy làm sao anh mang ra nhanh thế nhỉ?

- Đây... này... hỏi anh đó !

- Cái đó là bí mật

- Bí... bí cái đầu anh đó. Chỉ giỏi làm trò.

Một miếng kem được bôi “trộm” lên mặt Nguyên làm cậu phì cười, chưa hết kẻ địch còn “tấn công quyết liệt” khiến bây giờ đến cậu cũng chẳng thể nhận ra chính mình nữa. Người ta ra biển cùng lắm phủ cát lên người... đằng này cậu lại được phủ bằng cả lớp kem luôn. Chà! Cũng thú vị đó chứ?

Nguyên thực ra chả giận dữ gì cô nàng, có chăng anh chỉ hận bản thân mình nỗ lực không đủ mà cứ thích ra vẻ làm trò thôi. Vì thế sau khi bị lớp kem phủ kín từ trên xuống dưới, anh chàng của chúng ta “tức giận” vùng lên đóng vai một “quái vật bánh kem” lao về phía người đẹp. Diệp Nhi cười khanh khách cố chạy vòng quanh chiếc bánh với hi vọng chôn thoát nhưng sau một hồi “đăng co” cũng không thoát khỏi cảnh bị Nguyên “bắt được”. . . Bị bánh kem phủ đầy cơ thể bạn trai dính hết lên người nên Diệp Nhi “giận” lắm. Cô giờ nắm tay bé nhỏ của mình lên đắp đắp mấy cái vào vai Nguyên cho đỡ ghét.

Chàng trai của chúng ta qua lớp bánh kem dày bị Diệp Nhi bôi lên mặt... thấy được gương mặt cau giận vô cùng dễ thương của cô bạn gái đang như được ánh trăng và những vệt kem tô điểm thêm vẻ yêu kiều, lộng lẫy. Nguyên bỗng dâng lên một cảm xúc kì dị. Cậu đã không thể tự chủ được cảm xúc bản thân nữa rồi.

Và thế là Diệp Nhi sau khi “vùng vẫy” cố tránh thoát khỏi vòng tay cứng như sắt đó bất thành cũng đang... đơ người ra. Gương mặt đầy kem của

Nguyên đang tiến lại... tiến lại rất rất gần cô. Diệp Nhi có thể nghe thấy rõ tiếng thở đang ngày càng nặng nề của cậu bạn trai nữa. Tim cô đập thình thịch loạn nhịp nếu không có mấy vết kem che phủ và ánh trắng như mặt ong trái xuống che dấu thì cái mặt như "quả gấc" của cô cũng không biết dấu đi đâu nữa. Cô nhẹ nhàng nhắm hờ hai mắt... Nguyên thì cũng từ từ đưa đôi môi đầy bánh kem của mình chạm đến cặp đôi của nàng. Một cái chạm rất nhẹ phớt qua làm cả hai người đều khẽ run lên trong lòng, nụ hôn đầu tiên của họ đã mất đi như thế đó.

Do là first kiss của cả hai nên dù cái chạm đó là rất khẽ và chỉ thoảng qua nhưng nó cũng đủ khiến đôi bạn của chúng ta “đứng hình” ngỡ ngàng duy trì cái tư thế "mờ ám" một hồi rồi. Không biết đã qua bao lâu... Diệp Nhi e ấp cúi đầu phá vỡ cái khoảng cách sát sạt kia trước, trời ơi... xấu hổ quá đi thôi. Và để “chữa ngượng” cô nàng của chúng ta hung hăng cắn nhẹ vào vai của cậu bạn trai vẫn đang mê chìm đắm trong cái chạm môi vừa nãy và áp úng:

- Bánh kem anh làm... ngon đó chứ?

Nguyên sau khi bị cô nàng cắn cho một cái thì cũng “từ trên trời rơi xuống”... nếu là Nguyên của khi mà chưa biết tin “kẻ kia” sẽ đến thì có lẽ cậu chỉ cười gượng vài câu rồi làm ngơ ứng phó... nhưng. Lại là chữ “nhưng”, áp lực sợ “mất” đi Diệp Nhi, cái dục vọng chiếm hữu, cạnh tranh bùng lên trong Nguyên giờ đây đã khiến cậu không hành xử “theo thói quen” của mình nữa. Đưa cặp mắt đỏ ngầu như quái thú nhìn con mồi... Nguyên từ từ siết chặt vòng tay lại nói qua hơi thở đang sục sôi của mình:

- Nếu ngon... em ăn thêm đi.

Diệp Nhi quả thực bị cái nhìn của Nguyên... dọa cho sợ, cô áp úng.

- Đừng siết chặt vậy... em đau. Bỏ ra thì em mới ăn được bánh chứ.

Nhưng Nguyên bất chấp tất cả lấy cánh tay còn đang dính kem của mình bôi lên miệng:

- Không... anh muốn cho em ăn "kiểu này”

Rồi anh chàng lại nhẫn tâm ép đến hành hạ đôi môi non tơ kia... Lần này là một sự “nghe ép” thực sự khiến cô bé Diệp Nhi sau khi “ứng phó” đến khó thở không chịu được phải lấy tay đẩy ra rồi hồn hển với bộ dáng xấu hổ như đứa trẻ vừa chót đi ăn vụng kẻo mà mẹ nó bắt:

- Anh... anh xấu lắm. Em mặc kệ anh...

Nguyên mặc kệ cái vẻ đáng yêu hồn nhiên của cô bé dễ thương trước mặt mà cúi đầu mình sát đầu cô cười gằn:

- Em muốn biết thế nào là xấu không?

Và... Diệp Nhi nhanh chóng bị những cái hôn của Nguyên “hành hạ” không thương tiếc, từ môi, má, mắt, cổ, tóc... đôi môi ma quỷ đó như muốn ăn tươi nuốt sống cô bé vậy.

Cảm thấy... “lãng mạn quá đà” thế này là không ổn, Diệp Nhi vội vàng cố kiềm chế cơn thú dữ đang điên cuồng trong cậu bạn trai:

- Thôi... đừng... đừng mà.

Nguyên “nghe lời” cô mà tạm rời đôi môi đang như quỷ hút máu đang chiếm từng tấc cái cổ trắng ngần của nàng. Diệp Nhi lúc này biết cần làm gì đó để “bình thường” lại nên tru môi lên:

- Bắt nạt người ta. Từ nay không thêm đề ý anh nữa.

Nhưng cậu chàng nào quan tâm... anh ta dừng lại cũng vì “ý khác” chứ nào phải nể mặt cô bạn. Lý trí của Nguyên lúc này gần như bị che lấp cả rồi. Dùng cánh tay đẩy sức mạnh vùng lên xé toạc những “thành lũy” đang ngăn cản đôi môi tham lam của mình tiến tới xâm, chiếm cái thân thể trước mặt kia. Cậu từ từ đưa Diệp Nhi ngã dần xuống bãi biển.

Ánh mắt đầy vẻ đắm say... khát khao của Nguyên làm cô bạn gái sững sờ, cô sau vài cái “giãy dụa” cố thoát ra kiểu "có lệ" thì cũng ngại ngùng mà xuôi xuôi mà định "chiều ý" bạn trai... Nhưng khi tầm lưng bị “bóc trần” của cô chạm đến những hạt cát mịn thì Diệp Nhi đã bùng tỉnh. Lý trí của cô mách bảo "Không... không phải lúc này". Và cô lên tiếng, lần này là thực sự nghiêm túc:

- Nguyên... em nghĩ bây giờ không phải lúc.

Nhưng những lời nói đó nào áp chế nổi cơn quái vật đang sôi trào ở trong con người đang đứng trên đỉnh cao thế giới này. Nguyên cười như điên dại:

- Nếu không phải bây giờ thì anh sẽ mãi mãi không còn cơ hội.

Và chàng trai lại bắt đầu những hành động hết sức bản năng của mình như một con dã thú. Diệp Nhi thực sự bị sốc với Nguyên... sau khi biết mình đang có nguy cơ bị “hấp”, cô nàng cũng vút lên chín tầng mây tất cả mà vừa đưa đôi tay mảnh mai lên chống lại gương mặt đang ép sát đến của cậu bạn trai, nước mắt của cô chảy ra lăn trên hai gò má... cô ghen ngào.

- Đừng... đừng làm thế. Em xin anh!

Ở trong một không gian đen đặc tối đen như mực, đột nhiên lóe lên hai luồng ánh sáng rực rỡ như hai vì sao đêm lấp lánh. Một âm thanh đầy bất đắc dĩ cất lên như sấm làm vỡ vụn cả khoảng không gian yên tĩnh này:

- Tại sao chứ? Mấy tháng rồi ta vẫn chưa thể đột phá.

Không gian phong tỏa bị vỡ vụn đã để lộ ra khung cảnh bên ngoài, đó là một bình nguyên xanh mướt vô bờ bến. Bóng người áo trắng trên thảm cỏ xanh đỏ như nét chấm phá làm nổi bật lên một vùng đất trù phú nơi đây, xa xa có những đàn bò, cừu... đang lững thững ăn cỏ mà không hề biết cách đó vài dặm thôi, có một người vừa thất bại trong khi đột phá Thánh cấp.

Người đang ngồi trên bình nguyên đó từ từ đứng dậy. Một thân thể người thanh niên cao chừng 170 cm, dáng hình cân đối, gương mặt có vẻ khá thường thường như đôi mắt lại lấp lánh như ẩn chứa bên trong vô vàn tinh tú. Nếu bỏ qua bộ trang phục đặc trưng của người chăn nuôi gia súc đang khá “te tua” kia đi thì đây... có lẽ là một bản sao hoàn hảo của cậu chàng Nguyên chúng ta. Cũng phải thôi, đây chính là người đã có bốn năm hoán đổi với cậu mà. Những người ở thế giới “này” không ai không biết đến tên tuổi và thiên phú của cậu nhưng với những người Địa Cầu như chúng ta chưa hẳn ai cũng biết.

Giới thiệu qua một chút, chàng thanh niên đó vốn cũng có họ, có tên nhưng cả Thế giới này không ai dám gọi thẳng về dòng họ đó, họ chỉ dám gọi anh bằng một cái tên đó là “Tinh” năm nay anh chàng này đã 22 tuổi. Sinh ra trong một gia đình truyền thống tu luyện cả từ năm, dòng họ của cậu trưởng tồn bất diệt nhờ có “ông tổ thần cấp” và hàng loạt những “ông tổ thánh cấp” khác. Trong cái dòng họ của cậu thừa thãi nhất là cái gì? Thiên tài... hệ thống tu luyện kĩ càng, hệ thống thực chiến từ ảo hóa, thực chiến... đều được chọn lọc, đánh giá tỉ mỉ nên thiên tài ở đây là vô kể. Những thanh niên trong dòng chính nếu trưởng thành mà chưa đột phá cấp 7 chắc không dám vác mặt ra đường gặp ai, với những chi nhánh xa cũng vậy... vì thế nên “cái giá” của một đệ tử danh môn cũng không là gì.

Nhưng... trường hợp của Tinh thì khác, khi sinh ra cậu trời đã giáng “dị tượng” giữa ban ngày mà bầu trời tối như mực, vì sao tỏa sáng lấp lánh. Vì thế... trường họ- cụ tổ của Tinh đã đặt cho cậu cái tên là Tinh này (ý là ngôi sao- nhưng về sau khi lớn lên còn mang thêm hàm ý “tinh hoa” nữa do hẳn là thiên tài mà). Sinh ra có dị tượng và mang trong mình thiên phú dị bẩm, cậu tu thành cấp 9 từ khi còn nhỏ... hơn 10 năm qua cố gắng tìm con đường đột phá Thánh cấp chưa thành. Chính vậy... cậu là một trường hợp đặc biệt “thiên tài của các thiên tài”. Thậm chí “ông tổ thần cấp” của cả họ đã mấy triệu năm không xuất hiện từ khi Tinh ra đời cũng thường xuyên về thăm thú quê hương hơn. Được sự ưu ái của ông tổ, cậu đã được “một xuất đặc biệt” trao đổi linh hồn với một thế giới khác... thế giới rất “kì cục” để tăng tâm cảnh của mình.

Sau bốn năm, thế giới “kì cục” mà nhỏ bé đó đã bị Tinh khám phá gần hết. Tâm cảnh đã tu thành, vị trí linh hồn cũng đã về như vốn có. Những tương chẳng bao lâu dòng họ sẽ có thêm một Thánh cấp, chàng trai sẽ nhanh chóng đột phá vách ngăn để mong sẽ có hi vọng vào “thần vị” cao vời.... Nhưng tất cả gần như đều chưa có chút tiến triển nào. Lần đầu tiên trong đời Tinh này sinh ý nghĩ nghi ngờ cái “cốt cách thiên tài” của mình:

- Chẳng lẽ... ta tâm cảnh vẫn chưa đủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: tinh Đã Đến

Tinh đang miên man suy nghĩ thì bất chợt giật mình, dưới bầu trời đầy nắng của bình nguyên cậu đang ngồi lại đang được che đi một khoảng bóng mát. Quay đầu về phía sau, cậu vui mừng cất tiếng:

- Cụ tổ đó à? Sao người lại xuất hiện ở đây vậy?

Ở phía sau Tinh là bóng dáng một người thanh niên giống cậu ý như tạc. Người thanh niên đó chính là “Ông tổ” của dòng họ mạnh nhất trên thế giới này, người đạt đến “Thần cấp”. “Thần” đứng đó nhìn đứa cháu chắt cả mấy triệu đời với vẻ trù mến:

- Ta đến là có chuyện đó...

Và sau khi giảng giải tiền căn hậu quả, Tinh mới phát hiện mình đã bị nhân quả quần thân rồi. Không hề tỏ vẻ kinh hãi, cậu mỉm cười:

- Hèn gì mấy tháng nay cháu đột phá mãi mà cứ bị một vách ngăn vô hình cản chớ. Đó phải chăng là do nhân quả cháu gây ra ở thế giới kia?

Vị thần mỉm cười gật đầu khen ngợi:

- Tâm cảnh khá lắm. Đứng trước khó khăn cũng không nhú mảy. Hahaha

Và sau đó thần lại nói cho Tinh rằng sẽ giúp cậu trở lại thế giới kia, quét sạch quái thú, chấm dứt nhân quả. Nói xong, ông còn đưa cho cậu một chiếc nhẫn chứa đồ khá lớn, ở trong chất đầy đan dược, vũ khí, tài liệu... và dặn rằng:

- Con đi qua đó lần này nên cẩn thận hết sức. Đám quái thú kia tuy chỉ còn 105 con nhưng cũng có không ít những kẻ mạnh mẽ, đặc biệt là hai con thần

thứ Ngũ trào Long cấp Ngự thánh và Hóa Phượng cấp Bán Thánh. Lũ quái đó từ khi Tam Miêu bị giết cẩn thận vô cùng, con có cố để hở một phần phong ấn chúng cũng không dám ra. Hãy cố cùng tên kia hợp tác cho tốt, xây dựng lực lượng mạnh rồi hãy giải trừ phong ấn.

Dừng lại một lúc thần lại mỉm cười giảng giải thêm

- Tâm cảnh của con đã thành, chỉ cần giải trừ nguy cơ này là tùy thời có thể đột phá Thánh cấp. Bởi vậy nên không cần gấp gáp chút thời gian làm gì? Đột phá Thánh cấp xong là cả triệu năm dằng dặc chờ con.

Tĩnh nghe vậy đã rõ nên cúi đầu lĩnh ý :

- Cháu đã rõ... đa tạ cụ tổ chi điểm

Vị thần xoa đầu đứa cháu giống mình như tạc này nói:

- Có cái này cũng nên nhớ, nếu tiện tay hãy giúp đỡ cho tên kia một chút. Ta thấy hần thiên tư cũng tạm tạm. Nhưng cũng cần đề phòng hần đó. Tâm cảnh tên đó còn non yếu lắm, thất tình lục dục rất nặng, dễ phạm sai lầm sa vào ma đạo.

Nguyên và Tĩnh từ khi đối xác với nhau thì thông qua những kí ức lưu lại đều cảm nhận rõ ràng về đối phương. Cái cảm giác cùng chung xác thịt này đôi khi còn thân hơn cả anh em ruột vậy. Vì có được mấy người anh em nào hiểu rõ quá khứ, tâm lí của nhau tất cả đâu.

Tĩnh qua thể xác của Nguyên mà biết được đây là một cậu bạn thuần khiết, tốt bụng, dù đôi khi có chút nhỏ nhen tính toán nhưng có lẽ do ảnh hưởng vô hình mà hảo cảm với Nguyên của cậu vẫn không hề thay đổi. Suy tư một hồi Tĩnh lên tiếng:

- Cháu sẽ giúp cậu ấy hết mình. Cậu ấy là người tốt, chắc sẽ không ngã vào ma đạo đâu?

Nghĩ đến Nguyên lại nhớ tới Diệp Nhi, những người anh chàng Tĩnh tưởng như đã mãi mãi cách biệt. Ấy thế cậu còn phải đến thế giới của cô ấy mấy năm nữa cơ đó. Biết làm gì đây? Nên đối mặt và cùng nhau tận hưởng những ngày tháng bên nhau hay cứ để cô ấy bước đi trên con đường mình chọn. Vị thần bằng ánh mắt tinh tế đã phát hiện đứa cháu của mình... đã hơi có chút lung lay tâm cảnh nên ngài nghiêm khắc:

- Người còn chuyện gì khó nói sao? Tâm cảnh khó khăn lắm mới tu thành, đừng để bị sao động vậy chứ.

Tĩnh ấp úng lên tiếng:

- Dạ... cháu... cháu...

Ngay sau đó cậu đã kể hết chuyện của mình và Diệp Nhi với vị thần rồi thờ dãi:

- Cháu nên làm sao đây?

Nhưng... vị thần của chúng ta chưa kịp đưa ra lời khuyên hay điều gì khác thì một vòng xoáy bất thành linh hiện ra đã cuốn đứa cháu của ông trời vào đường nối giữa hai thế giới. Nhìn bóng dáng đứa cháu đã xa, không thể can thiệp được vào vòng xoáy thiên đạo, vị thần chán nản lắc đầu:

- Ý trời... quả là ý trời mà.

Hai thanh niên xuất sắc của hai thế giới đều theo đuổi một cô nàng. Đó là họa hay phúc đây. Nếu có thể khuyên, thần sẽ khuyên Tĩnh nên buông bỏ hoặc đặt mục tiêu "diệt quái" lên cao nhất... nhưng không kịp nữa rồi. Ý trời đã đẩy hai người thanh niên đó vào cái cảnh vừa hợp tác với nhau chống quái thú lại vừa là những đối thủ của nhau.

Nghĩ đến tâm cảnh mong manh của Nguyên, một đứa nhỏ sốc nổ, dễ phạm sai lầm và nhớ về vẻ mặt kiên định truy tìm hạnh phúc của đứa cháu ông thờ dài phát tay bay về nơi ở của mình. Trong một ngôi nhà trúc nhỏ dựng giữa một không gian huyền ảo, một bóng người cô độc đi đi lại lại như chờ đợi cái gì đó. Trước mặt ông lung lờ một tấm gương hư ảo diện tích to lớn dị thường. Đó chính là vị thần của chúng ta đang chờ đợi đứa cháu đến Địa cầu...

- Quái lạ... tại sao nó đi đã 8 ngày mà vẫn chưa đến nơi?

Lại nói về anh chàng Tĩnh đang trò chuyện với cụ tổ thì đột nhiên cảm giác như bị thứ gì đó hút chặt lấy. Sau một hồi choáng váng quay cuồng, cậu cũng không chịu nổi mà ngất đi. Khi tỉnh táo, cậu phát hiện mình đang được một thông đạo dài như vô tận hút vào ngày càng sâu với một tốc độ khủng khiếp. Chẳng thể xác định thời gian, Tĩnh không biết mình đã di chuyển theo thông đạo này bao lâu nữa.

Bất chợt... "rầm" một cái, Tĩnh phát hiện mình đã bị va chạm phải một vách ngăn vô hình nào đó. Chà... đó chẳng phải chỗ vá tạm mà cụ tổ nói với anh hay sao?

Tĩnh từ từ, từ từ tiến gần lại vách ngăn... vách ngăn như xác định rõ thân phận của kẻ liên quan nên cũng không cản trở nữa, mở một khe rất hẹp đủ cho cậu đi qua. Tĩnh hít sâu một hơi bước qua vách ngăn đó. Một chút ánh sáng le lói đã xuất hiện. Không thể kiềm nén cảm xúc khi một lần nữa được đến Địa cầu, Tĩnh hú dài một tiếng vang vọng cả cái không gian yên bình đó.

Vào... vào... trong chớp mắt, cậu đã bị thông đạo ném ra ngoài. Thả thần thức ra thăm dò, theo những kiến thức của mình, cậu biết được mình đang ở

vùng đất lạnh lẽo dưới Nam cực. Khẽ mỉm cười vu vơ, thần thức của cậu tỏa rộng ra khắp nơi để tìm xem Diệp Nhi, Nguyên và những người anh em đang ở đâu. Những nơi cậu dò xét qua, đám quái thú sợ hãi ngoan ngoãn cúi đầu thần phục, đùa cợt, cao thủ Ngụy Thánh (linh lực "sánh ngang" cấp Thánh nhưng thể chất với cảnh giới không bằng) quét qua có kẻ nào mà không run rẩy sợ hãi. Nếu nói thần thức của Nguyên chỉ ngang với con gió phe phẩy thì thần thức của Tinh quả là một con cuồng phong kinh khủng. Nhưng... dò xét một hồi tung tích của những người anh em đã thấy nhưng vẫn không rõ tung tích của hai người Nguyên và Diệp Nhi, cậu tỏ ra nghi hoặc.

- Sao không dò xét được gì vậy?

Nhưng ít ra cũng không phải vô ích, nhờ càn quét kỹ càng, Tinh đã phát hiện ra một nơi mà thần thức của mình có cố gắng thế nào cũng không thăm thấu qua được. Cậu tỏ mò dùng phép dịch chuyển đến bãi biển Mỹ Khê:

- Không gian phong tỏa?

Tinh bắt đầu có những phán đoán của mình:

- Nguyên... qua linh lực bên ngoài mình đã thấy bóng dáng của cậu ấy.

Rồi cậu cười thầm:

- Tên này chắc bắt được con quái nào đi lẻ nên dùng không gian phong tỏa nhốt lại rồi đem "hấp" nó rồi. Hé hé. Thằng này gian xảo y như mình ngày bé.

Lời TG: Ồ... nó đang "hấp" nhưng không phải hấp quái mà đang "hấp" người. Lại còn là người yêu của mày đó, đứng đấy mà cười.

Thôi, quay về Hà Nội thăm lại mấy anh em cũ vậy. Nghĩ là làm, cậu lập tức dịch chuyển đến trước cửa căn biệt thự của Nam. Bất chấp hiện giờ đang là 12h 30 phút nửa đêm Tinh mạnh dạn bấm chuông. Tiếng chuông vớ vẩn làm cho chàng chủ nhà đang hát nghêu ngao ru vợ bị cắt ngang. Bực mình, Nam lẩm bẩm:

- Thằng nào vô ý vô tứ nửa đêm nửa hôm...

Nhưng câu chữ của anh chưa ra hết đã phải nuốt lại vì qua hệ thống camera theo dõi, một bóng hình quen thuộc hiện ra. Anh nói qua hệ thống theo dõi để Tinh ở ngoài cũng nghe thấy:

- Nguyên đó à? Về sớm thế? Tưởng chú mày với Diệp Nhi đang rủ nhau đi chuyển lãng mạn cơ mà. Hé hé.

Tinh giật mình... trước lời nói của Nam...

- Cái gì cơ? Hai người? Lãng mạn... Thế là thế nào?

Và mặc kệ Nam đang chạy xuống mở cửa, Tinh lập tức dùng phép dịch chuyển trở lại chỗ không gian bị phong tỏa vừa rồi. Nam sau khi hốt hải chạy xuống mở cửa chẳng thấy ai ở ngoài cũng tỏ vẻ khó hiểu rồi bực mình chửi thầm:

- Tiên sư cái thằng... chỉ giỏi phá.

Rồi dứt khoát tắt hệ thống chuông:

- Lần này có trời đến bố cũng dứt khoát không quan tâm.

Rồi nhanh như cắt chạy lên cầm quyển truyện cổ tích đọc cho vợ nghe tiếp.

Trở lại với Nguyên và Diệp Nhi, anh chàng của chúng ta khi bùng bùng đã tâm muốn ăn tươi nuốt sống cô bé người yêu thì bị những giọt nước mắt của cô làm cho khựng lại. Diệp Nhi thấy Nguyên đã ngừng xâm chiếm thì cũng nhanh chóng đẩy cậu bạn trai ra, ôm lấy chiếc áo tả tơi cổ che đi cảnh xuân đang lộ rõ dưới ánh trăng sáng lòa. Cô vẫn chưa hết bàng hoàng, những giọt nước mắt như những giọt châu đua nhau tràn ra.

Nguyên thì sau khi bị Diệp Nhi đẩy ra cũng thất thần mà nằm như xác chết trên bãi biển. Anh nhắm mắt tự xỉ vả cái bản thân thú vật đáng ghét kia lại làm cho một cô bé đáng yêu như Diệp Nhi phải khóc:

- Minh... mình đã làm cái gì thế này? Cũng may mà chưa quá giới hạn.

Khung cảnh mờ ám đó duy trì một lát thì Diệp Nhi đứng dậy, Nguyên vội cời phăng chiếc áo phông đang mặc làm cô sợ hết hồn. Nhưng câu nói của Nguyên đã làm cho cô yên tâm hơn, cậu ngại ngại:

- Anh... anh xin lỗi. Em mặc tạm vào này.

Diệp Nhi ngừng khóc nhận lấy chiếc áo mặc tạm rồi vừa sụt xùi, vừa xấu hổ:

- Đồ... đồ xấu xa.

Chương 33: Gặp Lại Diệp Nhi

Nghĩ đến cái cảnh xấu hổ chết đi được lúc này, cô vùng bỏ chạy... nhưng làm sao mà chạy được khi không gian phong tỏa chưa bị gỡ bỏ chứ? Cô chạy mãi... chạy mãi nhưng vẫn cứ thấy Nguyên còn đang nằm ở ngay phía sau. Thấy cô bé ngốc đó cứ chạy theo hình vòng tròn (do không gian bị phong tỏa rồi, sao thoát được)... Nguyên đang định vươn tay hóa giải để Diệp Nhi trở về khách sạn thì bất chợt tâm thần cậu run rẩy. Chuyện gì đã xảy ra?

Khi dịch chuyển trở lại bãi biển, Tinh thực sự tức giận.

- Nguyên... tại sao lại là mày. Chẳng phải mày nói "không có hứng" với "đồ thừa" củ người khác hay sao?

Cậu dùng sự phẫn nộ kết hợp với Liệt Sơn quyền đánh một đòn thật mạnh định sẽ phá vỡ không gian phong tỏa kia để cùng với Nguyên và Diệp Nhi ba mặt một lời xem xem chuyện gì xảy ra? Quyền pháp này cậu được chân truyền từ ông tổ, uy lực rất mạnh, đã có lần Tinh giết một quái thú cấp 8 chỉ với một nắm đấm duy nhất này. Nào ngờ đó cũng là lúc Nguyên định giải trừ không gian... nên đòn của Tinh không phá được không gian phong tỏa mà lại đánh trọn lên cơ thể Nguyên. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, quá trùng hợp làm cho Tinh sửng sờ...

- Minh... mình đánh bị thương cậu ta rồi?

Rồi Tinh cũng nhớ lại... chính mình trước khi trở về cũng đã nói nếu có thể thì Nguyên cũng hãy đến với nàng cũng không sao? Xấu hổ, ngại ngùng, không cam tâm... anh đứng như chôn chân bên ngoài lớp không gian phong tỏa được Nguyên lập lại ngay sau đó. Anh chàng vu vơ nghĩ thầm...

- Không biết linh khí của Nguyên đã đạt đến mức nào rồi. Nếu thể chất hoặc linh khí hộ thân không đủ có thể mất mạng như chơi. Không được, mình phải cứu cậu ấy.

Đòn của Tinh sở dĩ lợi hại vì nó chứa đựng gần nửa linh khí trong một quyền, vì thế kẻ bị trúng sẽ từ từ bị luồng linh khí đó tàn phá cơ thể cho đến chết, hoặc đến khi ép ra được. Anh chàng Tinh sợ Nguyên không chịu được nên muốn ra tay thu hồi lại luồng linh khí đó lại, nếu để chậm trễ rắc rối. Nhưng... anh liên tục dùng những chiêu số mạnh mẽ công phá vào không gian phong tỏa phía trước mà không được. Sốt ruột, cậu lẩm bẩm:

- Đồ chết toi này, muốn chết thì cũng đừng để chết dưới tay tôi chứ?

Rồi lại dốc sức ra tay công phá tiếp tục. Những du khách, người dân xung quanh cũng không mấy để ý, họ chỉ cho rằng một cao thủ nào đó đang luyện công mà thôi. Cũng may là vậy nếu không chắc hẳn lực lượng quân đội, cảnh sát và những cao thủ sẽ nhanh chóng tụ tập đến đây, lúc đó sẽ có chút phiền phức nho nhỏ. Sau một hồi kiên nhẫn mài mòn từng chút, từng chút, Tinh lắc đầu thâm than.

- Cái không gian phong tỏa chứa đầy linh khí thể này, chắc hẳn cậu ấy đã dốc hết sức tạo thành. Không có linh khí hộ thân cậu ấy chắc không duy trì được lâu. Mình phải tranh thủ thời gian.

Bên trong không gian phong tỏa.

Sau khi trúng đòn của Tinh, Nguyên khí huyết nhộn nhạo, mặt đỏ bừng, vết thương chưa phát tác nên cậu chưa thấy khó chịu gì mà chỉ xấu hổ nghĩ:

- Mình là thằng khốn nạn. Đã có lỗi với Diệp Nhi, lại có lỗi với thằng điên kia nữa. Mình phải trốn nó thôi.

Và cố nhin con đau đang âm ỉ bùng lên ở ngực dùng hết linh khí toàn thân, cậu làm một cái không gian phong tỏa khác thật vững chắc. Sau khi hoàn thành, không thể nén được vết thương do một quyền phá núi kia... Nguyên học ra một ngụm máu lớn rồi ngất đi. Diệp Nhi chạy mãi không thoát đang định quay sang hỏi Nguyên "làm trò gì hay thế" thì chợt thấy cậu học máu rồi đỏ sẫm xuống. Cô vội chạy đến nhưng không dám đến gần Nguyên ngay. Dùng bàn chân nhẹ nhàng đá đá vào "tên đáng ghét" đó, Diệp Nhi thăm dò:

- Này... này... đừng có giả vờ già vệt nhé.

Nhưng đá mấy cái mà không nhúc nhích, cô nàng đánh bạo ngồi xuống chạm thử vào chân Nguyên... lạnh ngắt như băng. Chạm thử vào tay cậu, nóng như lửa đốt. Không đúng, không phải chỗ này nóng, chỗ kia lạnh mà là toàn thân Nguyên đang lúc nóng lúc lạnh thất thường. Nhìn kĩ trên ngực cậu có dấu đỏ như bị nắm đấm trúng, Diệp Nhi kinh hãi...

- Không phải... không phải mình đánh anh ấy đến mức này chứ?

À quên, cô nàng Diệp Nhi đây cũng là người có chút thiên phú, đã tu luyện đến cấp 2, cao thủ cấp 2 nếu đánh vào người thường thì hậu quả có thể nghĩ. Thế là cô bé tội nghiệp của chúng ta cho rằng lúc bộc phát vừa rồi đã "đắm trọng thương" cậu bạn trai (ảo tưởng sức mạnh đi em). Cô ngồi xuống lay lay Nguyên, nước mắt lại lần nữa trào ra:

- Đồ xấu xa... đồ xấu xa... dậy... dậy đi. Huhu. Em... em không cố ý đâu?

Khóc lóc một hồi, Diệp Nhi chợt nghĩ:

- Phải đưa anh ấy đến bệnh viện mới được.

Nghĩ là làm, cô khó khăn nâng Nguyên dậy nặng nề bước đi trên bãi biển, những hạt cát như muốn níu chân cô lại. Nhưng... cái phép Nguyên bày ra đã khiến cô đi mãi... đi mãi mà không đưa nổi cậu chàng ra ngoài. Nếu không tu luyện đến cấp 2 chắc cô cũng chẳng đủ sức nâng Nguyên lên chứ đừng nói là kiên trì lâu như vậy. Linh khí cạn kiệt, thể lực hết, cô và Nguyên cùng đổ vật ra bãi cát. Đường như quên hết những cái xấu hổ mà Nguyên vừa định làm với mình, Diệp Nhi vùng dậy một lần nữa muốn cố kéo anh đến bệnh viện... nhưng cô đây còn sức. Nước mắt lại rơi, cô xà vào lòng Nguyên lúc này đang lạnh ngắt:

- Nguyên... Nguyên... anh tỉnh dậy đi.

Rồi cô cố hét thật to bằng cái giọng đã nghẹn lại với hi vọng ai đó có thể nghe thấy mà đến cứu:

- Có ai không???? Đến cứu... chúng tôi với... cứu... với...

Người ta nói "có công mài sắt, có ngày nên kim", dưới sự nỗ lực của Tinh, cuối cùng không gian phong tỏa Nguyên bày ra đã bị phá. Anh lập tức chạy đến gần chỗ Diệp Nhi đang gục đầu vào ngực Nguyên mà khóc. Bước chân của cậu ban đầu thì rất nhanh... nhưng sau đó chậm dần... chậm dần. Tinh nghĩ thầm:

- Cô ấy... đau sót vì Nguyên thế ư? Vậy là cô ấy quên mình rồi sao?

Đương nhiên vì Tinh nghĩ Nguyên đã kể đầu đuôi mọi chuyện cho Diệp Nhi nghe nên mới có sự hiểu lầm như vậy. Thấy Tinh bước đến gần, Nguyên dù đang cố nén vết thương hành hạ mà mở mắt. Hóa ra anh chàng không ngất mà chỉ cố gắng vận khí hộ thân nên rơi vào trạng thái tạm bất tỉnh. Vì buông tha cho việc chữa thương nên nhanh chóng linh khí xâm nhập làm cậu phun tiếp một ngụm máu lớn nữa. Diệp Nhi lúc này đang quay lưng về phía Tinh nên nào biết có người ở đằng sau, cô ôm chặt lấy Nguyên vừa khóc vừa thì thầm:

- Anh cố lên... em... em sẽ đưa anh đến bệnh viện.

Tinh thấy cảnh đó mà chua xót, bước lại gần hai người lên tiếng:

- Em tránh ra... tôi sẽ chữa cho hắn.

Tiếng nói của ai kia? Thật quen thuộc. Diệp Nhi ngớ ngàng quay lại phía sau và cô kinh hãi, hết nhìn người đang nằm trong lòng mình lại nhìn người đàn ông xuất hiện phía sau. Cô kinh hãi đẩy Nguyên từ trong vòng tay ra bãi cát hốt hoảng lùi lại mấy bước như gặp quỷ:

- Chuyện gì... chuyện gì xảy ra thế này.

Tinh đặt tay lên ngực của Nguyên một lát, đầu ấn nắm đấm màu đỏ như máu đã phai nhạt. Nguyên thở hắt hắt mấy hơi thấy khí huyết đã thông thuận, linh khí lại tràn vào, cơ thể có vài chỗ thương tổn nhưng không quá nặng. Tinh dùng tay bóp miệng Nguyên nhét thuốc cho cậu uống xong quay lưng đi về phía Diệp Nhi.

Nguyên sau khi nuốt viên thuốc thấy một dòng khí mát lạnh đang chữa trị cơ thể mình, nhưng khi thấy hành động của Tinh thì bất chấp thương thế cậu vội vùng dậy nhanh hơn một nén đau vùng dậy đuổi đến giữ chặt hai vai cô bạn gái giải thích:

- Diệp Nhi... nghe anh... nghe...

Nhưng chưa nói hết thì anh đã gục xuống ngất lịm đi, Diệp Nhi cuống cuống ôm lấy cơ thể Nguyên đang đổ gục xuống lay mãi không tỉnh. Tinh đứng bên cạnh nói nhỏ:

- Em yên tâm, cậu ta không sao đâu? Sáng mai sẽ khôi phục thôi

Diệp Nhi đã yên tâm hơn quay sang đưa mắt đánh giá Tinh- người mới đến. Hiện giờ thì chỉ còn lại Tinh và Diệp Nhi. Cả hai sững sờ ở yên đó nhìn nhau hồi lâu như có rất... rất nhiều điều muốn nói, muốn hỏi mà không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng Tinh là người lên tiếng:

- Chào em... đã lâu lắm rồi. Tôi tưởng sẽ không thể trông thấy em một lần nào nữa.

Cô bé của chúng ta hoang mang đưa đôi mắt đầy mơ hồ, nghi hoặc:

- Anh... anh là ai?

Tĩnh nhìn cô nàng đã xa cách hơn 2 tháng thờ dài:

- Em có muốn nghe anh kể cho em một câu chuyện không?

Và thế là đầu đuôi câu chuyện về cuộc trao đổi linh hồn của Nguyên- Tĩnh đã lần lượt được tái hiện lại. Diệp Nhi lắng nghe mà không thể che dấu được sự kinh ngạc. Thế gian còn có những chuyện li kì vậy? Nhưng rồi cô cũng chấp nhận. Chẳng phải linh khí hay những thứ như tu luyện trước giờ đều là hư huyền hay sao? Trước cái ngày 8/3 định mệnh ấy thì có người nào nói rằng người có thể bay như chim thì Diệp Nhi sẽ coi kẻ đó như một tên tâm thần. Nhưng hiện nay những “người biết bay” lại không phải là số ít. Đã có những cái kì quái như vậy rồi thì có thêm một vài cái kì quái nữa cũng đâu có gì lạ.

Rồi cô lại nhớ về cách ứng xử kì quặc của Nguyên từ trước hôm cậu tự nhận “mất trí” rồi tính cách, thói quen như thành một người khác vậy. Rồi cả mấy ngày gần đây nữa. Chắc khi biết “chính chủ” về nên Nguyên muốn kiểm soát gây ấn tượng hơn với mình. Lại còn... “cái lúc xấu hổ ban nãy” nữa. Diệp Nhi tức mình nghĩ thầm:

- Đồ xấu xa! Tôi ghét anh.

Trời đã gần sáng, câu chuyện đã chuyển sang thăm hỏi về cuộc sống của nhau mấy tháng qua giữa hai thế giới. Diệp Nhi cũng nhẹ nhàng ứng phó, đối đáp với Tĩnh một cách hết sức thoải mái, nhẹ nhàng nhưng điều đó lại làm cho trái tim vốn đã được đạo tâm tôi luyện của anh đau nhói. Anh chàng mơ hồ cảm nhận được sự xa cách của Diệp Nhi nên đánh bạo bộc bạch hết tâm tư:

- Diệp Nhi... em... em có thể quay lại với anh được không? Trở về với anh đi, sau khi giết sạch quái thú, anh sẽ đưa em đến thế giới của anh. Anh sẽ đưa em đi ngắm rừng băng tuyết ở Thương Lăng, anh sẽ dẫn em cưỡi ngựa trên bình nguyên Dương Thảo, anh sẽ đem em bay trên bầu trời thăm thú tất cả những nơi em muốn trong cả thế giới của anh. Kể cả những nơi “tuyệt địa” anh đều có thể đủ sức tùy ý ra vào. Theo anh đi... anh sẽ giúp em đạt thành Thánh cấp. Chúng ta sẽ bên nhau triệu năm không rời.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Lựa Chọn Khó Khăn

Diệp Nhi nhìn Tĩnh bằng ánh mắt có vẻ phức tạp, hít sâu một hơi cô thở thẳng thắn:

- Ng... à Tĩnh này. Em có chuyện muốn nói với anh... thực ra, em cũng vừa nghe anh kể và cũng vừa tự hỏi chính bản thân mình. Em cũng không biết vì sao nữa... nhưng từ lúc gặp lại anh... những cảm xúc của em đã không còn như mấy tháng trước đây rồi. Em nghĩ... có lẽ mình đã có cảm tình với tên xấu xa kia nhiều hơn, cảm tình với anh trước đây có lẽ chỉ là “sự ngưỡng mộ” chứ chưa phải tình yêu thực sự.

Nhận thấy sự ngỡ ngàng, ử rử của Tĩnh, cô tiếp lời:

- Hơn nữa, anh sẽ phải tu thành thần cấp chứ không phải chỉ dừng ở Thánh cấp phải không? Nếu chúng ta ở bên nhau thì chỉ được 1 triệu năm? Thế anh không nghĩ quãng thời gian sau đó... anh không định thành thần à? Anh nếu thành thần mà mất đi em sẽ mãi sống trong cô độc hay sao? Anh có thể từ bỏ ước mơ thành “thần” không? Nếu anh từ bỏ thì có lẽ anh sẽ còn cơ hội.

Tĩnh ngẩn người lúng túng... một hồi suy nghĩ kĩ càng dưới ánh mắt mong chờ của Diệp Nhi. Cuối cùng anh cũng chỉ thờ dài lắc đầu:

- Anh không thể phụ sự kì vọng của mọi người cũng như không từ bỏ được “Đạo tâm” của mình. Có lẽ em đứng

Diệp Nhi ánh mắt trong suốt nhẹ nhõm nhìn Tĩnh:

- Như vậy vì ước mơ của anh, cũng vì em vì cả Nguyên và hơn thế nữa... chúng ta còn là người của hai thế giới khác nhau thì sẽ mãi không có kết quả đâu. Em xin lỗi... nhưng em nghĩ chúng ta đã chấm dứt từ lúc em bỏ đi không nói với em một lời rồi. Anh đã có lựa chọn của mình. Em cũng vậy.

Tĩnh sau khi lắng nghe những lời nói rất chân thật của Diệp Nhi đã tâm tàm ý lạnh, miệng cố hé một nụ cười mà cơ mặt cứng đờ không thể nặn ra. Phải, anh yêu Diệp Nhi nhưng anh không thể dứt bỏ đạo tâm tu luyện của mình được, anh cũng không thể phụ sự chờ mong của cụ tổ, của dòng họ. Có lẽ... để cô ấy tự chọn con đường của mình mới là đúng. Thờ dài một hơi Tĩnh lắc đầu tự điều cái “thiên phú” của mình, lần đầu tiên cậu thấy trở nên mạnh mẽ chưa chắc đã là điều tốt.

- Ý trời đã định. Đạo tâm của anh không thể từ bỏ, anh... anh xin lỗi em. Có lẽ em nói đúng, anh chỉ có thể đem lại cho em “một triệu năm” hạnh phúc nhưng Nguyên lại có thể cùng em đồng cam cộng khổ cả đời. Em đã quyết thì anh cũng chẳng còn gì để nói.

Diệp Nhi ánh mắt có vẻ mất mát nhưng lại như thanh thản hơn bao giờ hết. Nhất là từ khi cô biết chuyện gì xảy ra với mình. Lựa chọn của cô có lẽ không phải là “hoàn hảo” vì cô biết... Tĩnh “hoàn mĩ” hơn Nguyên rất nhiều. Nếu Nguyên chỉ là một anh chàng “bé hồn lớn xác”, chỉ biết làm mấy trò cho mình vui để lấy lòng, suốt ngày quan tâm những thứ “vật vãnh” thì Tĩnh là một thần tượng, hình mẫu hoàn hảo mà tất cả những người phụ nữ hướng tới. Anh cá tính, tài năng, có vẻ bí ẩn nhưng cũng rất hết mình trong tình cảm. Diệp Nhi cũng vì thế mà không ngần ngại nhận lời “yêu” anh. Nhưng... sau khi biết rõ

mọi chuyện, lần đầu tiên cái cảm giác “yêu” của cô phải đứng trước sự lựa chọn. Phải... chính là sự lựa chọn, hai con người đó... tuy khác nhau, chênh lệch nhau nhưng giữa họ đều có những sự khác biệt mà người kia không có? Thiên tài chưa chắc đã hơn kẻ khờ phải không? Và vì thế sau khi “đặt lên bàn cân” so sánh hai anh chàng ngoại hình giống nhau mà tính cách khác biệt này, cô đã biết... mình sai lầm rồi. Tình có thể là người “hoàn hảo” để mơ ước, thậm chí là hình mẫu người chồng tốt hơn Nguyên cả triệu lần nhưng... anh và cô là hai thế giới hoàn toàn khác biệt nhau. Ở Tình sau khi trở lại lần này, cô cảm nhận được sự ngăn cách. Có thể do cô thấy mình không còn hợp với Tình hoặc trái tim của mình đã lỡ ngả về anh chàng ngốc nghếch nào đó rồi. Có lẽ... chỉ có anh chàng “xấu xa, khờ khạo” kia mới là người cô có thể ở bên cạnh cả đời. Mà xét kĩ thì “hắn” cũng đâu xấu xa lắm đâu- chỉ trừ những lúc hắn làm bậy thôi (đúng kiểu con gái). Mà cũng chẳng phải, có khi Diệp Nhi trúng “bùa chú” gì đó rồi của Nguyên cũng nên. Nếu không làm sao mình có thể từ chối một anh chàng tốt như Tình để lựa chọn Nguyên được. Cô âm thầm nghĩ thông suốt mọi chuyện rồi cười nhẹ.

- Nguyên- xem anh sau này báo đáp em thế nào?

Nhẹ nhàng bước đến bên Tình, Diệp Nhi thực sự không biết nên nói gì cho phải, thực ra... cô vẫn còn chút gì đó vương vấn với con người nửa như gần gũi, nửa như xa lạ này. Mặc dù biết không thể có kết quả nhưng... nghĩ về quá khứ, Tình vẫn khiến cô có chút cảm xúc rất lạ. Nhưng... cô đã quyết định rồi, đã chọn anh chàng ngốc kia thì sẽ không sửa lại nữa. Con gái là vậy đó, đôi khi chỉ vì một lựa chọn của mình mà có thể dứt bỏ hết thảy. Nghĩ về anh chàng ngốc kia gần 2 tháng qua luôn cố sức làm mình vui nhưng lại dằn dặt mãi, lựa gặt mình cô lại chột nẩy ra một ý nghĩ:

- Nguyên đã “lừa gạt” mình suốt thời gian qua, mình cũng nên trêu chọc lại anh ấy một phen chứ?

Nghĩ là làm, sau một hồi “trò chuyện” với Tình, xác định lại quan hệ “anh em- bạn bè” cô thì thào vào tai cậu một điều gì đó? Tình tỏ vẻ ngờ ngàng nhưng cô bé Diệp Nhi lại nhí nhảnh nín tay anh nũng nịu.

- Anh hứa sẽ giúp em rồi đó.

Anh chàng cười mà như mèo thờ dài:

- Em cứ như thế này coi chừng đạo tâm sụp đổ là anh còn điên cuồng hơn cả cậu Nguyên hồi nãy đó.

Diệp Nhi đỏ bừng mặt cúi đầu định lên tiếng thì bị Tình đưa tay lên môi ra dấu im lặng. Cậu chàng nháy mắt với Diệp Nhi dùng “truyền đạt” nói:

- Nguyên sắp tỉnh, em bắt đầu “diễn” được rồi. Chẳng thể hiểu nổi với con gái các người nữa. Mà nhớ đùa vừa vừa thôi, già néo là đứt dây đó.

Cô nàng gật gật cái đầu một cách hồn nhiên như gà mổ thóc, nhoeo miệng cười với Tình làm tim anh nhói đau. Cậu lắc đầu tự cười bản thân:

- Tâm cảnh ta vẫn còn yếu lắm.

Nguyên mơ hồ tỉnh dậy thấy trời đã sáng, mình đang nằm trong phòng khách sạn, bên cạnh là Tình. Anh hốt hoảng:

- Diệp Nhi đâu? Cô ấy thế nào rồi?

Tình mỉm cười nhìn cậu bạn giống mình như đúc, lại cùng cả bát tự (trùng ngày, giờ, tháng, năm sinh đó) và thiên phú này:

- Cậu yên tâm, cô ấy phản ứng quá mạnh, còn đòi tự tử.

Nguyên cuống cuống:

- Anh điên à? Như thế mà kêu tôi yên tâm. Tôi không biết ngày đó anh nói yêu cô ấy thì được mấy phen là thật nữa.

Tình nhú mày nhìn cậu bạn đang nổi khùng kia:

- Từ từ nào, cái tật bộp chộp vẫn không sửa được. Nghe tôi nói này...

Về căng thẳng trên mặt Nguyên dần ra, cậu cười:

- Tôi không ngờ anh lại có cả công pháp về “tinh thần” có thể xóa bỏ một phần kí ức người khác nữa đó. May quá, hôm qua...

Thấy vẻ mặt ngại ngùng, ấp úng của Nguyên, Tình cố “diễn xuất cho tốt” nên nhú mày:

- Thế cậu tính sao đây?

Nguyên giật mình:

- Sao là sao anh?

- Đừng giả ngu. Tôi đã đến đây là có mục đích, tôi sẽ đưa Diệp Nhi trở về với thế giới của tôi.

Nguyên kinh ngạc nổi khùng lên:

- Không thể nào? Anh... anh... anh đừng có mà mơ. Muốn đưa Diệp Nhi đi, trừ khi anh giết tôi.

Tinh nhìn Nguyên chăm chăm với ánh mắt điều cốt:

- Cậu có thể can thiệp được tôi?

.....

Tiếp sau đó là cuộc khẩu chiến dai dẳng... cuối cùng cũng thuận lợi theo “kịch bản” Tinh và Diệp Nhi đề ra, cả hai người sẽ “cạnh tranh công bằng”. Họ sẽ cùng xuất hiện hợp pháp với lý do là Nguyên vì tu luyện một công pháp đặc biệt để “tìm lại trí nhớ” nên tách ra được làm hai người với hai tính cách. Diệp Nhi sẽ “yêu cả hai” để lựa chọn xem ai thích hợp nhất với cô ấy, tất cả tùy vào sự lựa chọn của nàng. Nguyên thấy... hi vọng mong manh nhưng dù gì còn hơn không có cơ hội hoặc kẻ hết ra nên cũng gật đầu đồng ý.

Giải quyết xong cái khúc mắc đó, cả hai bắt đầu thảo luận chính sự. Nguyên giảng qua một lượt về tình hình quái thú, lực lượng của nhân loại. Tinh lắng nghe một lúc lâu với vẻ trầm ngâm rồi nhủ thầm.

- Cậu “điều hành” kiểu gì vậy? Tại sao lại giữ thuốc tăng tiềm năng mà không phân phối rõ ràng? Vì sao công pháp lại “truyền loạn” ra bên ngoài. Cũng may là cậu còn tinh táo giữ lại vài bộ đỉnh cao. Đúng là... cậu chưa từng có kinh nghiệm trong việc quản lý một môn phái tu luyện bao giờ. Nếu coi Địa cầu là một môn phái, dòng tộc siêu lớn thì..

Sau một hồi xi vả, mặt sát Tinh nhìn vẻ mặt không phục của cậu bạn cười thỏa mãn:

- Cố gắng học hỏi thêm đi cậu nhóc. Đừng tưởng có bốn năm vác đao săn mấy con quái còm với mấy thằng tội phạm tép riu mà nghĩ mình giỏi.

Nguyên bức mình giật tung cửa phòng bước ra, trước khi đi còn ném lại một câu:

- Tôi thế đấy? Sao nào? Anh giỏi thì anh làm hết đi, tôi để lại hết tất cả Địa cầu này cho anh đấy, anh muốn làm vua chúa, trưởng môn.... gì thì làm. Tôi mặc kệ anh...

Tinh lúc đầu cảm ly sinh tố trên tay uống một ngụm. Lát sau, cô nàng Diệp Nhi mon men vào phòng ánh mắt trong veo nhìn anh như muốn hỏi kết quả. Tinh ném cho cô đoạn ghi âm, cô nàng vừa nghe vừa cố nín cười, sau khi âm thanh cuối cùng kết thúc, cô nháy mắt tinh nghịch.

- Anh... nhớ diễn xuất tốt nhé.

Tinh nhún vai cười, sau đó dường như cảm nhận được sự khác lạ, anh mỉm cười dùng phép “truyền đạt” qua ý nghĩ:

- Ủ... à mà cậu ta sắp về rồi. Chuẩn bị... action.

Nguyên bước về phòng định xin tên diễn kia chút thuốc hồi phục linh khí, việc hôm qua bị thương, linh khí chưa khôi phục đã khiến cậu cảm thấy thiếu thiếu cái gì trong người. Nhưng trong lúc về đến cửa phòng thì cậu nghe thấy Tinh và Diệp Nhi đang ngồi trong phòng trò chuyện, cậu vội nép sát cửa (một cách ngu ngốc quá, thằng kia nó có thần thức đó) và thấy:

- Thì ra anh là “phần trí nhớ” bốn năm bị mất hả? Vậy anh còn nhớ...

- Ủ... anh nhớ lúc đó...

- Vậy...

Nguyên nghe hai người ôn lại chuyện xưa, lại còn vui vẻ cười đùa mà máu như sôi lên. Cuối cùng, Diệp Nhi cười thích thú:

- Nguyên à! Anh thật hay đó, một tách làm hai, thế là từ nay em có thể yêu cùng lúc hai người mà không sợ bị ghen rồi. Haha

Nguyên nghe tới đây tức muốn học máu, Tinh nghe thế cũng thăm phục cái “dũng cảm” của cô bé này. Không nhịn nổi, Nguyên giả vờ mới đến cổ dậm dậm chân thật to rồi mở cửa đi vào. Tinh ngồi đó vẻ mặt bình thản, Diệp Nhi quay ra nhìn cậu với ánh mắt khét lẹt rồi cô cười ha hả nói:

- Chết thật... bây giờ có tới hai anh Nguyên. Em biết phân biệt hai người ra sao đây?

Nguyên chỉ vào Tinh nói:

- Từ mai em gọi nó là Tinh nhé. Thằng này chỉ là phần “thừa thừa” của anh tách ra thôi. Nó kém anh xa cả tỉ dặm.

Cả Tinh lẫn Diệp Nhi đều muốn cười đứt ruột với cái kiểu quá trẻ con của Nguyên. Cô nàng cười nói:

- Không được, gọi tên phân biệt rắc rối lắm. Em ở đây có một cái lắc tay, ai mang cái đó sẽ là Nguyên... người còn lại...

Cô nàng chưa nói hết Nguyên đã giật ngay chiếc vòng nói:

- Để anh đeo.

Rồi vừa loay hoay đeo, cậu vừa thì thầm...

- Cái này trông quen quen.

Diệp Nhi nín cười bĩu môi nói:

- Phải rồi... chiếc lắc này vốn em đeo ở cổ con cún yêu nhà em, nó xinh lắm. Tiếc là tháng trước nó bị bệnh chết, em vẫn giữ làm kỉ niệm.

Lần này thì Tinh không nhận được mà cũng phì cười, Nguyên thì mặt méo xẹo nghĩ thầm “cún con thì cún con. Ta là ta thì được rồi”. Nghĩ vậy cậu quay sang Diệp Nhi:

- Nhớ đừng gọi nhầm tên anh đó.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Hội Nghị An Ninh Toàn Cầu Lần II

Chuyến đi “bồi đắp cảm tình” của Nguyên cũng vì sự xuất hiện của Tinh mà chấm dứt, cả ba mua vé máy bay chuyến gần nhất trở về Hà Nội. Tình hình lúc này do Nguyên rời xa đã hơn tuần nên công việc ngổn ngang chồng chất.

Đầu tiên là tình hình thế giới: Hội nghị an ninh Toàn cầu lần II được tổ chức tại Hà Nội cách đây vài ngày vẫn đang trong tình trạng bế tắc. Khác với Hội nghị trước đó hai tháng, tình hình lúc đó đã lắng dịu nhưng tình hình bây giờ chiến sự vẫn nổ ra khắp nơi. Tuy lực lượng quái cấp cao chưa tham dự nhưng chỉ với những quái cấp 6 trở xuống đã đủ làm cho các quốc gia lao đao khốn đốn.

- Các nước yếu ra sức kêu gọi viện trợ, giúp đỡ nhưng nào dễ. Đến cả những nước lớn cũng chỉ đủ sức “tự bảo vệ” thì lấy gì mà giúp đỡ với bảo vệ.

- Các nước như Trung Quốc hay Mĩ... vì cay cú với những thiệt hại nên hô hào không nên “bị động phòng thủ” mà nên tổ chức lực lượng cơ động mạnh chủ động tiến công. Nhưng ai chả biết cái “chủ động công kích” đó là hướng tới đàn quái thú đang xâm chiếm lãnh thổ của họ. Mọi thứ lại tiếp tục là tranh cãi.

- Một số quốc gia ít bị ảnh hưởng, trong đó có Việt Nam tỏ thái độ khá nước đôi, lập lờ vì... quả thực là lực bất tòng tâm. Khoa học kĩ thuật Địa cầu chưa đáp ứng đủ, các cao thủ còn đang trong giai đoạn bồi dưỡng thì sức đâu mà quan tâm đến tình hình thế giới. Có tinh thần quốc tế là tốt nhưng ít ra cũng phải giữ được an ninh cho quốc gia của mình chứ không thể “việc nhà thì nhắc, việc chú bác thì siêng” được.

- Các tổ chức nghiên cứu vẫn đang bế tắc trong việc sáng chế những thứ mạnh hơn đối phó quái vật. Các xưởng sản xuất các loại súng, đạn đặc chế vẫn trong tình trạng hết sức căng thẳng và khó mở rộng quy mô. Lý do vì... công nghệ đạn đặc chế rất khó sản xuất theo quy mô hàng loạt.

- Ủy ban tu luyện Toàn cầu do không được Nguyên ủng hộ nên trở thành hữu danh vô thực. 9 cao thủ được mời đại diện cho Hội những người tu luyện lại không dám “tự quyết” khi chưa có Anh Hùng gặt đầu. Và Hội nghị lại có thêm “9 cái thùng đựng nước” (các đồng chí này đến chỉ uống nước, vỗ tay rồi về chứ chả ý kiến ý cò gì đâu)

Vì thế mà Hội nghị lần II này căng thẳng kéo dài đã lâu mà chưa đi đến hồi kết. Trở về Hà Nội lần này, Nguyên thở phào nhẹ nhõm một hơi khi xuống sân bay. Anh dùng “truyền đạt” nói với Tinh (đến giờ anh vẫn sợ “lộ” với Diệp Nhi mình chính là Anh Hùng).

- Mọi chuyện “đại sự” về thế giới anh hãy làm đi, cả hoạt động của Tứ Phúc nữa. Tôi về quán cái Hội tu luyện với quán cafe “nát” của tôi đây.

Tinh mỉm cười gật đầu nhưng cũng nói một câu thăm dò hàm ý trêu chọc:

- Cậu có mà muốn “lười” đẩy hết công việc cho tôi để bám lấy Diệp Nhi chứ gì?

Nguyên nhón nhơ quay sang nhìn Tinh cười:

- Đúng đó! Anh làm gì được tôi? Mục tiêu của tôi chỉ là “ăn- nằm rồi chờ chết” chứ không cao cả, vĩ đại như của anh. Anh mà buông tha cho tôi với Diệp Nhi thì tôi tạ ơn anh lắm lắm.

Tinh cười thầm trong bụng nhưng cũng làm mặt lạnh lùng cố diễn:

- Còn lâu... tôi sẽ giành được Diệp Nhi và đưa nàng trở về thế giới của mình.

Nguyên xì mũi thầm coi khinh nhưng thực ra rất lo lắng, cậu nắm chặt tay Diệp Nhi kéo đi nhanh một chút nói:

- Em bây giờ rảnh thì mình xem phim nhé, cái “phân thân” của anh nó có chút việc bận.

Diệp Nhi biết tông cái ý đồ của Nguyên nên cố tình vờn vai tỏ vẻ uể oải:

- Thôi... em chơi suốt cả tuần mỏi quá rồi. Để hôm khác đi.

Nguyên sốt ruột vì không tranh thủ được thời cơ nhưng biết làm sao? Anh chàng đành cười khổ:

- Ừ thế em về nghỉ trước đi, tối nay anh qua nhà em, nếu lúc đó em đỡ mệt rồi anh sẽ dắt em đi dạo quanh “vực nước” một lần.

Diệp Nhi quay lưng lên taxi bộ mặt trầm làm trò quỷ ngời:

- Cái đồ ngốc nghếch, chẳng biết cô nài người ta gì cả? Mà lại dạo bờ vực nước... không chuyển được chỗ khác sao?

Nhưng cô cũng nở một nụ cười âm áp:

- Bất quá... bốn Tiên từ thích.

“Vực nước” trong lời của Nguyên chính là nơi anh dẫn cô đi dạo đêm ngày 8/3 định mệnh đó. Nó nằm ở khá gần nhà Diệp Nhi, chỉ vài phút đi bộ là tới nên Nguyên rất hay rủ cô đi dạo quanh đó. Trong gần 2 tháng nay, Diệp Nhi đã đếm được Nguyên đã đưa mình tới đó những ... 34 lần. Trong những lần đó, có khi chỉ là vu vơ dắt tay dạo ngang qua, có những lúc anh “tranh thủ” đưa cô về mà nán lại vài phút cùng cô ngắm cảnh hồ nước. Cũng có những tối anh và cô ngồi bên nhau hàng giờ đồng hồ, mặc cho những ngày có gió lạnh, hai người vẫn ngồi đó tận hưởng cái sự yên bình mà “vực nước thần tiên” đem lại. Thi thoảng những hôm trời nắng nóng, những gánh hàng nước lại xuất hiện khiến đôi bạn lại có một thú vui riêng “trái chiều ngồi uống trà chanh và cắn húng dượng”. Có thể bạn thấy những hành động đó khá lãng xẹt với một cặp đôi phải không? Ban đầu Diệp Nhi cũng thấy cái anh chàng này quả thực ngốc như vậy... mơ mộng của cô là sẽ ở một nơi khác lãng mạn hơn cái "ao nhà" này cả ngàn lần cơ. Nhưng cho đến một ngày, khi Nguyên nói cái “ước mơ thời học sinh” của mình là sau này có bạn gái sẽ dẫn người đó dạo vòng quanh nơi đây mỗi ngày thì cô lại có một cảm nhận khác. Nguyên kể cái vực nước này đã gắn với anh rất nhiều kỉ niệm thời cấp ba. Từ một đám bạn cùng nhau đi học sớm để được vài phút ngồi cạnh đây trò chuyện, rồi đôi khi cố dậy từ sớm để đến “mót” những quả trứng vịt mà người ta chưa kịp nhặt, cũng có những chiều hè, họ cùng nhau ra đây... vui đùa, câu cá, trò chuyện với nhau, nói cho nhau nghe những dự định về tương lai... Nhưng chớ trêu là... cái tương lai của mỗi người ít khi được như họ dự định.

Nơi đây chính là nơi mà Nguyên học bơi và... cũng là nơi anh và những người bạn thân nhất của mình suýt chút cướp đi sinh mạng, nơi này cũng là chứng kiến của một thời bông bột. Thời trẻ nông nổi mà, nghe người lớn dọa nạt suốt về độ nguy hiểm của vực nước, về những câu chuyện những người đã bị tai nạn ở đây nhưng với lũ trẻ đang ở tầm tuổi 17-18 thì có biết sợ gì đâu? Nguyên đã kể cho cô nghe cái vụ “suýt chết” đó, cũng may có người tới cứu kịp nếu không cả 4 đứa đã ôm nhau chờ chết rồi.

Diệp Nhi ban đầu khá ngỡ ngàng vì tại sao Nguyên lại hay đến nơi có nhiều kỉ niệm “hải hùng” như vậy gì chứ suýt chết đuối, cùng nhóm bạn mấy lần xích mích đến mức đánh nhau đuối nhau chạy té le, có cả lần vì bị một nhóm đầu gấu khác xung đột mà cả nhóm cùng bị "hành" cho một trận dừ tử... với cô thì những điều đó quá kinh khủng. Nguyên mỉm cười nhẹ nhàng với cô, chuyện đã lâu nhưng anh mới thấy nó như xảy ra hôm qua vậy... lời hứa "vác người yêu" cùng tụ hội vẫn còn vang vọng bên tai:

- Không... đó là những kỉ ức đẹp... nó không hề hải hùng chút nào. Bọn bạn thân của anh thì mỗi đứa một nơi rồi, thằng vào Nam vừa học vừa làm, thằng ra nước ngoài biệt tăm mấy năm, chỉ còn mình anh ở lại bám cái vực nước cũ kĩ này. Chẳng biết chúng nó còn nhớ về anh, về ngày đó không nữa. Cũng may anh còn nhớ nhà chúng nó, đôi khi nào bọn kia về anh sẽ cho chúng nó đẹp mặt. Haha. Anh là "người thắng" trong cuộc thi "vác gấu ra vực" này đó nha.

Cô cũng buồn cười vì cái tính tranh hơn thua như trẻ con của Nguyên và nghĩ thầm “ngày xưa anh là như vậy đó hả?” Nhưng khi Diệp Nhi thắc mắc là tại sao anh lại để đứt bốn năm liên lạc thì Nguyên chỉ cười khổ rồi không nói gì?

- Chẳng lẽ nói với cô ấy... do lúc đó anh không còn là anh, cái thằng mới đến kia lại nghịch ngợm thế nào mà hổng hết cả điện thoại, sau này lúc bọn kia có muốn liên lạc lại thì cũng không được nữa rồi.

Nguyên vốn có không nhiều người thân thiết, Phương anh vừa là bạn, vừa là anh tính một người, 4 tên “quỷ sứ” đó nữa là 5 người. Mấy tháng gần đây anh lại làm quen với rất... rất nhiều bạn mới nữa. Đôi lúc cậu cũng nghĩ:

- Không hiểu thằng Tinh làm gì mà có nhiều bạn bè vậy chứ? 18 năm của mình còn không bằng 4 năm của nó.

Tạm bỏ qua câu chuyện về cái vực nước con con kia, ta hãy trở lại với thực tại. Nhờ sự có mặt của Tinh mà tình hình bế tắc của thế giới như được gỡ bỏ. Anh tham gia Hội nghị An ninh Toàn cầu và đã đưa ra nhiều quyết định sấm sét.

Một mặt anh động viên các quốc gia hãy cố gắng tự bảo vệ nhưng mặt khác cũng hứa hẹn sẽ đào tạo thêm nhiều cao thủ để tạo thành đội quân đặc biệt truy quét quái thú, giành lại lãnh thổ cho nhân loại. Điều này đương nhiên được các nước ủng hộ nhiệt tình. Dù sao chống lại quái thú thì dựa vào số lượng cũng không có lợi bao nhiêu so với dựa vào lực lượng tinh nhuệ cả.

Mặt khác, chính Tinh đã chủ động đến các trụ sở nghiên cứu khoa học đặc biệt. Sau những quan sát của mình, anh đã mạnh dạn dùng kiến thức “hai thế giới kết hợp” để đề xuất những hướng nghiên cứu mới. Ví dụ như sử dụng phù văn khắc vào đầu đạn để tăng sức mạnh cho đạn linh khí. Đưa công nghệ sản xuất đạn đặc chế cấp 1 sang đại trà quy mô hàng loạt. Dùng một số loại cây cỏ, dược thảo... để thử nghiệm đặc tính linh khí, chiết xuất một số thành phần có khả năng gia tăng tốc độ tu luyện. Đặc biệt, cậu còn để lại trụ sở nghiên cứu trung tâm một viên thuốc kích thích tiềm năng để họ nghiên cứu.

Còn về vấn đề với các quốc gia, Tinh không giống Nguyên, anh đặc biệt tỏ ra hứng thú, nhiệt tình với công tác của một người lãnh đạo. Chẳng có gì lạ vì ông tỏ đã nói anh sinh ra là để đứng trên người khác mà. Về vấn đề quân lí... Tinh nhạy bén nhận ra các quốc gia đều có những chính sách khác biệt. Như Châu Âu thì dùng các loại vũ khí mới làm chủ lực, đội ngũ tu luyện bị vớt lên 9 tầng trời (do ở dưới cấp 4 những người tu luyện quá yếu so với những vũ khí này). Các nước Mĩ- Latinh có sự kết hợp chặt chẽ giữa quân đội và người tu luyện nhưng... tình thế có vẻ không duy trì được lâu, vũ khí tăng một bậc thì người tu luyện đã tăng mấy bậc rồi? Trật tự xã hội mấy tháng qua nói là khác nhưng chưa có sự thay đổi thực sự. Khi những người lính, người tu luyện, người dân... nhận ra vai trò, địa vị thực sự của mình thì mối quan hệ giữa quân đội và người tu luyện sẽ đổi khác. Người tu luyện nhờ thiên phú của mình mà nắm ưu thế hoàn toàn, khoa học kĩ thuật dù có nghiên cứu phát triển đến mức nào chẳng nữa... cũng không thể tiêu diệt những kẻ cấp 7 trở lên được. Đó là chân lí vì sinh mệnh khi đột phá qua cấp 7 sẽ có sự biến đổi căn bản về chất, những cao thủ thực sự... rất khó bị số đông hoặc súng đạn “giải quyết”

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Quán kết Nôi Và Đơn Hàng Đầu Tiên

Tinh nhóm họp riêng với các nguyên thủ quốc gia để bàn về vấn đề đó. Anh nói rằng... người tu luyện trong tương lai sẽ đứng trên đỉnh cao của nhân loại. Các nhà lãnh đạo tỏ vẻ không tin nhưng anh cũng chẳng cần họ tin hay không, cái anh muốn là họ hãy siết chặt việc in công pháp bậc cao truyền loạn ra bên ngoài. Cậu nói:

- Công pháp là thứ quan trọng, là người dẫn đường cho tu luyện. Vì thế công pháp không thể truyền thụ bừa bãi, đại trà không qua khảo sát tâm tính nếu không sẽ hậu họa vô cùng.

Lúc này các nhà lãnh đạo mới “giật mình” nhớ đến một số “tử án” có liên quan đến người tu luyện vì thỏa mãn bản thân mà tự tung tự tác, áp bức người yếu, thậm chí sát ra cả án mạng. Vì thế không ai bảo ai, họ đều biết cái công pháp gì đó... không thể in rồi phát như phát tờ rơi nữa rồi. Nhận được sự cam kết của họ, Tinh lại quảng thêm một quả bom:

- Để kiểm soát những người tu luyện và thiết lập một trật tự quy củ. Tôi sẽ đưa ủy ban tu luyện toàn cầu chính thức đi vào hoạt động.

Sau đó cậu đặt ra các cơ quan nhỏ bên trong như “tòa án tu luyện”, “khảo sát tu luyện”, “nhiệm vụ tu luyện”... Cái thời mà người có chút thiên phú sẽ có tài nguyên cuốn cuộn sắp qua đi rồi, một số nhà lãnh đạo tỏ vẻ nghi hoặc xem như vậy liệu có ảnh hưởng đến sự phát triển của nhân loại thì Tinh chỉ bằng quơ nói một câu:

- Thế giới này... chính là không công bằng như thế đó.

Phải... thế giới vốn là không công bằng, nếu công pháp truyền loạn thì tức thời có thể có hiệu quả nhưng hậu họa về sau sẽ to lớn vô cùng, nếu kiểm soát có hệ thống thì tốc độ phát triển tiềm năng nhân loại chưa chắc sẽ giảm nhưng sự đoàn kết, quy củ... sẽ cao hơn rất nhiều. Cũng may là các cao thủ tự do kia đa số đều chỉ cấp ba sao là mạnh, nếu không việc chấm dứt truyền công pháp tràn lan e rằng sẽ khó mà thực hiện. Công bằng hay không công bằng chỉ là một ý niệm thôi. Với người tu luyện cấp thấp, Tinh là sự “trắng trợn áp bức” nhưng với những người có thiên phú thực sự, việc tu luyện cùng một bộ công pháp với những tên “rác rưởi” có đáng hay không? Các nhà lãnh đạo nghĩ theo hướng thứ nhất nhưng Tinh- với tư cách là người có kinh nghiệm ở thế giới tu luyện, nơi mà cá lớn nuốt cá bé, dựa vào thực lực để nói chuyện lại nhìn vào khía cạnh thế hai. Chỉ có cạnh tranh mới có phát triển, nên mặc kệ những lãnh đạo quốc gia kia muốn hay không, chắc chắn cậu vẫn thực hiện kế hoạch của mình.

Và trong gần một tuần sau đó, Tinh hết chạy đông lại chạy tây giải quyết nhiều vấn đề phức tạp. Nhiều nhà lãnh đạo vốn quen cái thói “cao cao tại thượng”, chả quan tâm đến ai của Anh Hùng ngày trước thì nhìn nhau:

- Chẳng lẽ tên này đòi tính hay sao?

Nhưng Tinh càng bận rộn thì Nguyên lại càng nắm trong tay “ưu thế”. Suốt cả tuần qua, anh chẳng cứ bám riết không tha cho Diệp Nhi một phút giây nào. Cô nàng trong dạ thì mừng thầm nhưng ngoài mặt vẫn giữ một thái độ dửng dưng nhất định. Nguyên thì sau gần một tuần cố gắng mà vẫn như không thì lấy làm nản lòng lắm. Hôm nay, trong khi đang nằm trong phòng nghỉ ra “tuyệt chiêu” để ra tay thì chợt cậu nhận được một cú điện thoại. Sau khi cúp máy, Nguyên mỉm cười thì thầm:

- Mọi lần ăn đầu tiên đã có.

Được thông báo, anh nhanh chóng khoác bộ cánh lịch sự nhất có thể của mình rồi dùng phép dịch chuyển đến khu vực lân cận quán cà phê. Hôm nay là ngày đầu tiên quán của cậu nhận được đơn đặt hàng, vốn dĩ Nguyên cũng định để mặc cho Hạnh thương lượng nhưng mà... dù sao cũng là “mở hàng”, hôm khai trương quán mình đã không đến rồi, hôm nay có “người mở hàng” lại không đến nữa e cô CEO của mình biểu tình đòi từ chức quá.

Quả không ngoài dự đoán, cậu chàng đến quán với cái nhìn “thù địch” của Hạnh. Mất một lúc ba hoa phét lác, cô nàng mới chịu bỏ qua cho Nguyên. Lúc này vẫn còn hơn nửa giờ nữa mới đến lịch hẹn, Nguyên quay sang Hạnh hỏi thăm chút tình hình của quán:

- Hạnh này? Tại sao quán mình mở cả nửa tháng mới có một đơn hàng nhỉ? Anh thấy mình quảng cáo cũng rầm rộ lắm mà?

Hạnh quay sang về mặt áy náy nhìn Nguyên:

- Là do Tứ Phúc.

Rồi quay sang, ánh mắt kì cục nhìn Nguyên soi mói:

- Chẳng phải anh chính là người đã chỉnh sửa lại kế hoạch kinh doanh, kêu gọi họp đồng... hả?

Nguyên xấu hổ vuốt vuốt mỗi lúc này trừ Diệp Nhi vẫn chưa ai biết về cái “phân thân” của cậu cả. Hạnh đương nhiên cũng không biết, Tinh từ khi trở về cũng ghé qua Tứ Phúc vài lần nhưng do bận rộn bù đầu với những “đồng rác” Nguyên và đám quái thú tạo ra nên không có nhiều thời gian. Anh chàng mím môi về đám chiêu hồi dò:

- Tứ Phúc trong gần nửa tháng qua thu được bao nhiêu đơn hàng?

Sau khi nghe Hạnh phỏng đoán số lượng xong, cậu chàng Nguyên mới ừ ừ thất vọng. Mình làm người thất bại vậy sao? Cùng là một mô hình, mình còn đi trước vài ngày mà cái tên Tinh đó lại làm tốt hơn mình, Tứ Phúc dưới sự tư vấn của Tinh đã có số đơn hàng khủng khiếp, như một quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, tập đoàn này đang cuốn lấy vị trí độc tôn trong giới săn quái này. Vậy mà... cái quán nhỏ của Nguyên cho đến bây giờ mới có người “ngó” đến. Đương nhiên không thể phủ nhận sức mạnh tài chính của Tứ Phúc lớn mạnh hơn cái quán “còi cọc” này nhiều lần, nhưng cái cảm giác thua bạn kém bè luôn làm Nguyên thấy bứt rứt khó chịu. Thấy về mặt của Nguyên, Hạnh bĩu môi:

- Sao thế? Sợ thua lỗ hả? Cổ phần của anh bên Tứ Phúc đợi cuối năm chia lãi lại chả bù gắp mấy lần áy chứ?

Nhìn cái mặt “đần đần” đang lờm lờm kia, cô cười hòa đề nghị:

- Hay là chúng ta dứt khoát gia nhập Tứ Phúc, làm một tụ điểm đi? Cùng là người nhà với nhau, hợp tác như vậy quá đơn giản. Lại hai bên cùng có lợi.

Nếu là trước kia, có thể Nguyên sẽ không do dự mà đồng ý, như vậy sẽ càng nhân hạ chứ sao? Nhưng khi Tinh xuất hiện thì cậu không thể làm như vậy được. Nguyên trước giờ luôn thấy mình kém cạnh “tên điên” kia quá xa. Anh muốn tìm ra cái gì vượt trội để thắng Tinh. Xét về tu luyện thì có sách dếp chạy theo cũng đã muộn rồi, xét về tài năng thì nhìn lướt qua đã thấy rõ, người ta sắp xếp đầu ra đó chứ chẳng để rồi tỉnh rồi mù hết lên như mình. Đến chuyện làm ăn này “nó” chỉ cần “vung tay chỉ bừa” đã giúp Tứ Phúc vượt “kẻ đi trước” này quá xa. Vậy thì trông mong thắng lợi ở chỗ nào nữa?

- Không được... không thể để thua được. Mình phải thắng tên điên kia ở mảng làm ăn này.

Trong lúc Nguyên đang rối bù đầu thì khách hàng đã đến. Người đến là một trung niên người Âu tóc vàng mắt xanh, thân cao, gầy mặc một bộ vest đắt tiền khá lịch sự. Cùng đi với ông ta là một thanh niên đeo kính cận, mặc chiếc sơ mi trắng cả vạt màu xanh đi phía sau. Có lẽ đó là người phiên dịch, sau khi hai bên giới thiệu sơ qua xong, Nguyên và người trung niên châu Âu tên William đó cùng nhau bước vào gian phòng kín trò chuyện. Hạnh và người thanh niên tên Mạnh bước vào sau cũng ngồi vào bàn. Sau khi đồ uống mang lên, ông William chỉ vài câu xã giao ngắn gọn rồi cũng đã đi thẳng vào vấn đề:

- Chúng tôi cần lượng lớn quái thú còn sống để nghiên cứu.

Nguyên được phiên dịch lại tỏ vẻ thần nhiên:

- Ông cần loại quái thú nào? Cấp bậc?

Khách hàng của Nguyên thấy sự tự tin của cậu cũng tỏ ra tin tưởng hơn:

- Chúng tôi cần tất cả những loại quái thú. Cấp bậc càng cao càng tốt.

....

Và sau một hồi sôi nổi bàn luận... vấn đề được đưa đến cái “mấu chốt” nhất, giá cả. Mỗi loại quái thú đều có một mức giá khác nhau, cái giá đó đều tham chiếu từ bên Tứ Phúc công bố. Hạnh muốn sử dụng giá đó nhưng William lại muốn “hạ bớt”. Lý do ông ta đưa ra do Tứ Phúc là tập đoàn quy mô lớn, chuyên gia về lĩnh vực này nên các nơi khác không thể thu phí ngang hàng với họ. Hạnh cũng gờ cái “đăng kí kinh doanh” ra và nói rằng... mô hình của Tứ Phúc chính là tham khảo của quán “Kết nối” mà ra, hơn nữa cô còn giới thiệu luôn Nguyên chính là một trong 4 ông trùm của Tứ Phúc. Ông William thần nhiên tỏ vẻ đã biết và nói:

- Tôi nghĩ bớt 30% sẽ hợp lí hơn... dù sao trong ngành này cũng phải nói đến thực lực.

Hạnh quay sang dịch cho Nguyên và nói thầm:

- Hay là chúng ta nhận đơn hàng này đi. Làm vậy tuy không có lãi nhiều nhưng ít ra cũng coi như “mở hàng”.

Nguyên biết được, quái thú mà Kết Nối (tên quán cafe) của mình bắt được giá chỉ bằng 70% so với của Tứ Phúc thì cũng bức xúc lắm. Nhưng không thể nổi nóng được, cậu cố sức kiềm chế chỉ vào bảng giá những con quái thú từ cấp ba trở xuống này nói:

- Nếu tôi bắt cho ông quái thú không có trong danh sách này thì sao?

- Không có trong danh sách? Ý cậu là?

- Quái thú cấp bốn.

Một câu quái thú cấp bốn của Nguyên đã làm cho cả Hạnh, người phiên dịch lẫn ông William kia đều “giật mình”. Quái thú mà Tứ Phúc bắt được chủ yếu từ cấp ba trở xuống, quái thú cấp bốn Tứ Phúc cũng có thể giết nhưng nếu muốn bắt sống thì quả là nhiệm vụ bất khả thi. Nghe nói chỉ có trong Trụ sở chính của Hội những người tu luyện. Các cao thủ hàng đầu nhân loại mới có “hàng hiếm” này để rèn luyện khả năng thực chiến của các đội viên, những con quái thú “nuôi nhốt” đó được xem như bảo bối, rất nhiều quốc gia, tổ chức muốn “xin” hoặc “mua” nhưng đều bị từ chối. Đến cả Ủy ban tu luyện toàn cầu cũng không có con quái thú nào để “luyện tập” như vậy cũng đã chứng minh khó khăn khi bắt một con quái thú cấp 4 là thế nào?

Ông William sau một hồi lấp bắp kinh hãi nói:

- Nếu cậu có quái thú bốn sao còn sống... chúng tôi sẵn sàng trả 1 tỉ USD cho một con.

Nhìn lại bảng giá những con quái thú ba sao thuộc dạng “kinh khủng” nhất cũng chỉ có vài triệu đô la này, Nguyên cười khẩy:

- Vậy thì cứ 30% chỗ kia cũng được.

Ông William không biết Nguyên dựa vào đâu mà tự tin như vậy. Nhưng nếu sự tự tin của cậu là có căn cứ thì thực lực của quán café này cũng không thể xem thường. Hợp tác hôm nay mới là lần một, còn có thể có thêm lần hai, lần ba nữa... Nghĩ vậy ông ta cười rạng rỡ mặt vui vẻ:

- Nguyên à? Chúng ta có thể bàn lại về vấn đề giá cả? Mọi thứ cứ ngang với Tứ Phúc là được.

Nguyên mỉm cười về đắc thắng gật đầu:

- Có thể... nhưng tôi muốn thanh toán 1 tỉ USD bằng vàng. Tiền đô bây giờ ngày càng mất giá.

Vậy là sau khi ngồi bàn bạc hợp đồng thêm một lát, cả hai bên cùng kí vào Nguyên đã có mối làm ăn đầu tiên. Tiền vị khách “mở hàng” với vẻ vui tươi rạng rỡ, anh quay lại và thấy ánh mắt u oán của Hạnh:

- Anh làm gì vậy? Hợp đồng ghi rõ ít nhất phải có một con quái thú bốn sao, 5 con ba sao, 20 con hai sao đó... anh kiếm đâu ra bây giờ. Người của chúng ta lực lượng chỉ có 5 người ba sao và 34 người hai sao thôi. Họ mà nghe về cái hợp đồng “bắt sống quái thú bốn sao” này thì chắc là đều “xin bỏ việc” hết. Anh có biết là...

Nguyên xua xua tay ngắt lời cô nàng đang cô sức lái nhái kia nói:

- Cô yên tâm. Không cần họ ra tay, chúng ta đi “mua” là được.

Thì ra khi nghĩ đến quái bốn sao kia, Nguyên chợt nhớ đến đám “cao thủ” đang đề xuất với cậu “bắt thêm đàn quái thú mới” về cho đám lính mới tập luyện. Đám quái kia do được đám lính mới “luyện tay” nên đã “tã” này thì họ xin Nguyên cho “lên đĩa” để cả hội liên hoan. Nguyên cười thầm nghĩ:

- "Tã" thì nó cũng là quái thú còn sống. Trong đó từ ba đến năm sao đều có cả. Đám ba, bốn sao kia tã thì “thải” thôi. Đám đệ tử của mình đã mang máy bay riêng tã đi các nơi mà “bắt hàng” mới cả rồi, lo gì không có thứ bán.

Nhưng Hạnh nào biết Nguyên đang nghĩ gì? Cô ức chế vì cái sự tự phụ của tên điên nào đó nên gào lên:

- Anh điên rồi. Đến cả Tứ Phúc cũng không có quái thú bốn sao còn sống mà anh đòi mua? Mua của ai? Mua ở đâu? Anh đến đảo Hawaii (trụ sở của đám quái cấp 7 đang tụ tập đóng quân theo hiệp định) mà mua chắc?

Nguyên vẫn đang chìm trong hạnh phúc vì không dung được một số vàng lớn “nặng vào đầu” nên vu vơ nói:

- Không cần đến đảo Hawaii, đến số 15 phố Vạn hạnh là được rồi.

Hạnh nghe đến đó thì giật mình nhìn Nguyên như nhìn quái vật. Số 15 Vạn Hạnh, có ý nghĩa như thế nào? Người “ngoài nghề” chưa chắc đã biết nhưng đã lần lộn trong giới “giang hồ” này mà không biết địa chỉ đó thì chỉ là một tên nửa mùa. Địa chỉ đó chính là trụ sở của Hội nhưng người tu luyện do Anh Hùng làm hội trưởng. Ở đó có 10 cao thủ đứng đầu thế giới, đến cả Ủy ban tu luyện Toàn cầu mới hoạt động cách đây mấy ngày cũng còn kém xa nó về danh tiếng và sức mạnh. Vì vậy... nghe đến đó cô giật mình lấp bắp:

- Anh... anh điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đi mua Quái Thú

Nguyên quay sang nhìn Hạnh đang nhìn mình với ánh mắt như nhìn một kẻ điên. Anh mỉm cười nhún vai:

- Cô không đi... tôi đi một mình.

Thấy vẻ mặt tự tin như không có gì của “ông chủ”, cô nàng Hạnh cũng tò mò.

- Vậy tôi sẽ đi cùng xem anh hỏi mua thế nào?

Nguyên nhún vai tỏ vẻ tùy ý và hai người bước ra xe. Nguyên tuy cũng có tiền ti trong túi nhưng một là không biết lái xe, hai là thỉnh thoảng len lén dùng “dịch chuyển” cho nhanh nên không mua xe hơi riêng như những ông chủ khác. Cô bé Hạnh thì cũng chỉ có chiếc Wave RSX màu trắng mua được từ tiền làm thêm dành dụm nên khi hai người đến cổng của Hội những người tu luyện thì nhận được không ít những ánh mắt tò mò, dò xét, thậm chí là khinh bỉ của những người xung quanh.

Trụ sở làm việc của Hội những người tu luyện nào phải cứ muốn là vào, người ta xếp hàng châu chực cả ngày may ra có vị cao thủ nào rảnh rỗi mới tạm ngừng tu luyện mà ra gặp một lát. Những người đang ăn chực nằm chờ, mong được vào gặp và bàn bạc với những người bên trong đâu có ít, có người đã đặt lịch từ trước mà còn chưa đâu vào đâu đây này. Vì thế trước những siêu xe hạng sang đang đỗ sát lề đường một cách gọn gàng nhất như muốn tránh làm “bẩn mắt” những người bên trong thì một chiếc Wave “ghế” lại chênh ềnh dừng trước cửa chính kia lại trở nên quá bắt mắt. Nhưng những người đang chờ đợi kia cũng chỉ tò mò vậy chứ cũng chẳng dám nhảy vào can thiệp. Châu chực ở đây một thời gian họ đã thấm cái câu nói “đợi chờ là hạnh phúc” và “đù là ai đến đây cũng phải ngoan ngoãn cụp đuôi” mà mấy tên bảo vệ nói.

Cái gì? Người dám nói tên bảo vệ “quên” đó là cái thá gì mà phải nghe theo hả? Có biết mỗi một tên bảo vệ ở đây đều là cao thủ cấp ba trở lên không? Có biết mỗi tên đó đều là “biên chế” của tòa nhà Tổng bộ kia không? Có biết là không thiên phú cộng thêm có “cửa” chạy thì nằm mơ cũng không được làm “bảo vệ” hay không? Có biết “đãi ngộ” của những tên “bảo vệ quên” đó mỗi tháng bèo bọt nhất cũng được “vài bình” thuốc tu luyện mà ngoài chợ đen bán với giá trên trời không hả? Vì thế ở cái khu vực cửa chính Tổng bộ nơi mà chẳng có cao thủ nào chịu “lượn lờ” qua này, bảo vệ chính là “vua”.

Hôm nay, tốp trực bảo vệ đang thoải mái ngồi pha trà uống, bật nhạc sàn, ngồi đánh bài trong khu vực ban thì chợt thấy ngoài cửa chính có một chiếc xe đậu trước cổng. Một người liếc qua thì thầm:

- Ngoài kia có thằng “gà mờ” nào dám đỗ xe trước cổng kia.

Thế là cả nhóm bảo vệ gồm 4 người lập tức tạm dừng ván bài đang dở dang tò mò nhìn ra. Một người nói:

- Bọn này chưa biết “phép tắc” gì cả? Dám tự tiện xông vào. Phải ra nhắc nhở một chút, cũng lâu rồi chưa có hoạt động gì. Haha

.....

Nguyên và Hạnh sau khi dừng xe, cô bé tỏ ra khá căng thẳng khi đối diện với “thánh địa” của người tu luyện này trong khi anh chàng của chúng ta vẫn tro tro đi thẳng đến cửa chính như không có việc gì? Thấy Nguyên “hùng hổ” quá, Hạnh kéo kéo tay cậu lại thì thầm với vẻ căng thẳng:

- Đây... này... có nên xếp lịch hẹn trước với người ta không?

Nguyên tỏ vẻ không có gì:

- Cứ vào đi, mình đi “hỏi mua đồ” chứ có trộm cắp gì đâu?

Cô nàng chưa kịp “góp ý” gì thêm thì trước mặt đã bị một nhóm bốn người đồng phục bảo vệ chặn lại. Một người trong đó bộ dáng trông khá chừng chạc tầm ngoài 30 lên tiếng thăm dò:

- Hai người đi đâu thế? Sao lại dừng đỗ xe trước cổng thế kia?

Nguyên cũng khá bất ngờ vì không hiểu từ đâu xuất hiện mấy tên bảo vệ. Tòa nhà này ở bên trong cao thủ như mây tụ tập, có kẻ điên nào dám xông loạn nên trước giờ cậu chưa từng nghĩ sẽ lập nhóm bảo vệ thế này. Chắc do bọn “đệ tử” tự bày vẽ. Nguyên cười thầm, không muốn tỏ ra quá bá đạo, cậu chàng uyển chuyển móc trong túi ra xấp tiền 500k mới cứng dúi dúi vào tay người vừa lên tiếng:

- Hôm nay em đến có chút việc. Em đỗ tạm xe ở đây một lúc xong ra ngay ấy mà.

Nhìn bộ dáng “bỉ ối” của Nguyên, Hạnh lẫn đám người xem và cả nhóm bảo vệ đều thấy... “buồn nôn”. Trắng trợn hời hợt, hơn nữa đám bảo vệ kia đâu thiếu tiền chứ. Đồng chí bảo vệ thương tình nhìn “con gà” kia, chắc mới đến lần đầu nên xua tay không nhận ít “tiền lẻ” kia:

- Thôi... thôi... không có hẹn trước là không được vào đâu. Chú mày chắc mới đến đây lần đầu nên chưa biết.

Rồi sau đó, anh bảo vệ giảng giải một loạt thủ tục... để được vào tòa nhà kia làm Nguyên cũng... choáng váng. Cậu chửi thầm trong đầu:

- Tiên sư bố thằng nào nghĩ ra lăm thủ tục thế? Khu nhà này có thằng điên nào dám vào phá rối đâu cơ chứ?

Nhưng có lẽ anh chàng cũng không biết rằng, áp lực mà tòa nhà phải chịu cũng không hề nhỏ. Hàng ngày có rất nhiều người chen chúc nhau muốn vào Tổng bộ để “bàn chuyện lớn”, rất nhiều người tự nhận có thiên phú nên chầu chực sẵn ở ngoài mong được các cao thủ “ghé mắt” thu nhận... nói chung là dạng người nào cũng có. Nếu không có đội bảo vệ mà cứ để những người bên ngoài tùy tiện ra vào thì việc huấn luyện cũng như tinh tu của các cao thủ bên trong sao đảm bảo được. Những lần trước Nguyên dùng phép dịch chuyển đến thẳng tòa nhà bên trong nên nào biết những thứ đó. Đây là lần đầu tiên anh chàng trải nghiệm cảm giác... “không được vào nhà” như thế này. Nói đúng ra gọi Nguyên là “chủ” của tòa Tổng bộ này chẳng sai... vậy mà “chủ nhân” còn bị chặn lại. Ôi thôi... cuộc đời quá lắm éo le mà.

Cũng không làm khó những người bảo vệ, Nguyên quay đầu bước ra nghĩ thầm:

- Để xem chúng mày còn “làm cao” đến bao giờ?

Nghĩ vậy Nguyên liền dùng thần thức quét qua một lượt trong tổng bộ làm cho những người đang “tinh tu” giật mình. Hạnh thấy vẻ mặt đần đần của Nguyên lúc thả ra thần thức thì trêu chọc:

- Sao... đời không như mơ hả anh zai?

Nguyên xì mũi ra vẻ sĩ diện:

- Chẳng qua anh đây quên hẹn trước thôi, bây giờ anh gọi điện thoại, mấy phút sau sẽ có người ra đón.

Đám bảo vệ đang tính “dọn dẹp” hai người cho thoáng mát khu cổng chính thì bên trong chợt xuất hiện những bóng người bay về phía cổng chính. Nhóm bảo vệ run rẩy:

- Chết cha... toàn là các “đại ca” cao thủ, phen này phiền to rồi.

Thế là nhóm bảo vệ, người thì xua đuổi, người quay lại tươi cười nghênh tiếp những “cao thủ ra ngoài làm việc”. Nguyên thì cố ngăn không cho tên bảo vệ quấy nhiễu cười thầm dùng phép “truyền đạt”:

- Bây giờ mới chịu ra đó hả?

Nhóm người đang bay ra chính là 6 người Quang Thành, Tuyết, Tuấn Kiệt, Isis, Julian, Mactin. Nhìn người thanh niên đang đứng trước cổng làm họ giật mình. Đó chẳng phải “Anh Hùng” hay sao lần cứu viện 10 người khi đấu với Tam Miêu, Nguyên bị lộ mặt nên đám người rất dễ dàng nhận ra cậu. Đặc biệt là cảm giác sâu không thể lường và phép “truyền đạt” qua ý nghĩ kia lại càng không thể làm trái. Nhưng... Anh Hùng lại xuất hiện trước trụ sở làm gì? Sao anh ta không tự đi vào mà lại đẩy đưa với đám bảo vệ ngoài đó?

Nhưng nghi hoặc thì nghi hoặc, đám cao thủ của chúng ta vẫn quát nhóm bảo vệ dừng tay và “mời” hai người Nguyên, Hạnh vào bên trong bàn “công việc”. Nguyên lại dùng truyền đạt:

- Đám chúng mày đừng có lộn xộn nhé. Hôm nay đến bàn việc “làm ăn” hẩn hoi, đứa nào nói lung tung thì liệu hồn.

Cả đám mấy người gật gù nhìn Nguyên và Hạnh rồi nghĩ thầm:

- Chắc thằng này lại “máu gái” nên đưa đến đây để sĩ diện linh tinh rồi.

Vài người khá thân với Nguyên như Quang Thành hay Tuyết còn trêu chọc:

- Sĩ gái hả Anh Hùng?

- Mặt hình tượng quá đi thôi sư phụ ơi.

- Hóa ra là “hoa đã có chủ” hèn gì không ngó ngang đến em đây.

Nguyên trừng mắt đe dọa một lượt mới “trấn” yên được bọn này. Đám người kia tuy mạnh miệng nhưng “thách kẹo” cũng nào dám hở ra nửa lời. Anh Hùng tính cách ra sao họ mới thăm dò được một chút nhưng... không ai dại dột mà thử đi quá cái giới hạn hẩn bày ra. Nếu thỉnh thoảng vui đùa tếu táo dăm ba câu thì OK, Nguyên cũng chẳng phải gỗ đá khô khan gì nên nhóm đệ tử thân truyền còn khá thoải mái. Nhưng từ việc che dấu thân phận đã nói rõ Anh Hùng chính là người muốn giữ bí mật cá nhân. Lần trước không may lộ ra bọn họ cũng không dám truy tra xem gương mặt đó là ai... vì nếu “làm quá” ai biết hậu quả sẽ thế nào? Thần thức của những cao thủ cấp 6 cấp 7 của họ đã tự nhận là “khùng khiếp” rồi thì khả năng “quét” của Anh Hùng sẽ ra sao? Họ không dám và cũng không có khả năng để “chơi đại” và dò thủ đoạn. Chính vì thế nên sau khi cùng hai người đi vào bàn họp... cả đám đều tỏ ra khá căng thẳng, ăn nói càng cẩn thận hơn.

Nguyên và nhóm cao thủ thì do không muốn để lộ chút gì đó nên khá bối rối nhưng việc hai người “lạ” được cả 6 cao thủ ra tận cổng tiếp đón đã làm cho nhóm bảo vệ cũng như những người “chầu chực” ngoài kia một phen giật mình ngỡ ngàng. Thân phận của hai người mới đến làm cho đám khách bên ngoài tò mò còn nhóm bảo vệ cũng thăm thò phào vì lúc này chưa có làm gì quá đáng. Quả nhiên không thể khinh thường những ai có gan dám “làm càn” trước cửa trụ sở được.

Nhưng người ngờ ngàng nhất phải nói đến cô nàng Hạnh này. Tuy không biết “ông chủ” của mình có quan hệ gì mà dám lớn tiếng kêu đến thẳng Tổng bộ Hội những người tu luyện để “mua hàng”, nhưng cái “quan hệ” lại kéo cả 6 cao thủ hàng đầu ra thế kia thì quá nể mặt rồi. Nhưng giật mình thì giật mình thôi, bàn về việc làm ăn thì cô nàng của chúng ta lập tức gạt bỏ hết những vẻ e ngại và thẳng thắn “bàn” mặc dù trong tâm trạng nom nớp lo sợ.

Sau cả buổi “bàn chuyện làm ăn” mà đúng hơn phải nói là ngồi chém gió là chính đó, Hạnh cùng Nguyên ra về trước sự đưa tiễn tận tình của các cao thủ trấn giữ Tổng bộ. Trên đường lên xe về nhà, Hạnh vẫn không thể tin được... mọi chuyện lại thuận lợi, không phải nói là quá dễ dàng như thế?

Khi cô đề xuất yêu cầu “mua sắt vụn” (mấy con quái đã tã) cấp cao thì đám người “cao cao tại thượng” kia lại vui vẻ đồng ý, lại còn cho danh sách để thoải mái chọn lựa và hỏi xem “mấy con” nữa. Ông trời ơi! Từ lúc nào quái cấp cao thành “hàng thanh lý” thế này? Lại còn có cả quái cấp 5 nữa. Không thể tưởng tượng được thực lực của Hội những người tu luyện này cao đến mức nào mà đem những con “quái khủng” đó làm thú nuôi và cho đám đệ tử “luyện tay chân”.

Về khoản giá cả cũng vậy, trong khi Hạnh đang xác định dù đi vay đi mượn cũng cố sống cố chết mà “mua” mấy con quái kia thì mức giá những “cao thủ” đưa ra lại làm cô “ngất”. Không phải quá đắt mà... cái mức giá đó nó đúng với nghĩa đen của từ “sắt vụn”. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ nghe nói đến “quái thú” lại lòi “cân” ra để tính. Mỗi một kilogram quái thú có giá... 1 triệu đồng với quái cấp 2, 10 triệu với quái cấp 3, 100 triệu với quái cấp 4. Mức giá này... phải nói là “gần như cho không” và chỉ cần “qua tay” xử lý nhẹ nhàng chút là cái “quán nát” của Nguyên sẽ thu về gấp mấy trăm, mấy ngàn lần, thậm chí còn nhiều hơn thế nữa.

Hạnh nghe báo giá mà tỏ ra không thể tin được! Nhưng cái cô không thể tin hơn nữa... chính là bữa cơm trưa hôm đó cô được chiêu đãi bởi món thịt quái thú. Là một con quái thú “Chim bốn cánh” cấp 5 khá hiếm thấy, nghe nói con này bị đánh “tã” quá, gãy mất... 2 cánh nên được Tổng bộ cho “lên đĩa” để cất tiết rồi thịt cho đỡ phí. Trong khi cả thế giới đang khan hiếm nguồn cung quái thú phục vụ cho nghiên cứu thì... cái trung tâm này quả là nơi xa xỉ bậc nhất. Trừ những con quái... không “ngon” hoặc “hề tình” thì Hội mới chia sẻ tài nguyên cho các tổ chức nghiên cứu khác. Nói vậy để thấy mức độ xa xỉ của Hội tu luyện này. Có quá nhiều thứ mà cô không tưởng tượng được.

Quả là “người ăn không hết người lần không ra”, chênh lệch giữa Hội những người tu luyện và các thế lực khác trên Địa cầu quả là như trời với đất. Khoảng cách đó có lẽ sẽ ngày càng xa thêm theo sự phát triển của các cao thủ... các chính phủ, tổ chức có lẽ đều “hút bụi” cho nó mà thôi. Chưa chắc... nghe nói gần đây Ủy ban tu luyện toàn cầu đã đưa vào hoạt động chính thức. Tương lai của nhân loại có lẽ sẽ phải nhìn vào hai tổ chức này.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thế Giới Đã Thay Đổi... Con Người Cũng Thay Đổi

Ngay chiều hôm đó... số quái thú đặt hàng của ông William đã chuẩn bị xong. Vị khách hàng rất bất ngờ trước sự “nhanh gọn” của quán Kết Nối. Ông ta đại diện cho chính phủ Mỹ đi thu mua quái thú trước giờ chưa từng có nơi nào làm nhanh như vậy, đến cả Tứ Phúc tập đoàn hùng mạnh có trong tay vô số “cao thủ” cũng chưa từng có hiệu suất cao như vậy. Đến khi ông ta đến nhận hàng thì tâm thần trấn động thật rồi. Quái thú được nhốt trong từng cái lồng lớn được ổn định bằng kết giới đánh sâu vào thị giác của ông ta. Đặc biệt khi nhìn thấy con quái thú nhìn dạng giống như con khủng long bay thời tiền sử kia... ông ta hạnh phúc đến suýt ngất. Đây chính là loài quái bốn sao quý hiếm bậc nhất, khi trưởng thành nó sẽ phát triển lên 5 sao đó, con quái này là “quái non” nên mới dừng lại ở mức 4 sao. Nhưng như vậy đã là quá đủ. 1 tỉ USD trả bằng vàng cũng không hề lãng phí. Đường như con quái thú đó cánh bị tổn thương đôi chút, nhưng nếu cánh không “có vấn đề” thì làm sao bắt được quái loại biết bay này. Nghe nói nhân loại có thể “bay” cho đến nay cũng không quá 20 người, nói vậy để biết sự khó khăn khi đấu với những con loại có cánh như con quái thú như vậy.

Giao dịch nhanh chóng được hoàn tất, quán kết nối của Nguyên không chỉ dừng lại ở lợi nhuận “siêu khủng” từ việc “buôn sắt vụn” này mà còn đưa lên được thương hiệu. Từ đó về sau, cái tên “Quán Kết Nối” đã đánh sâu vào nhận thức của những người trong giới “buôn quái” cũng như nhiều người có chút kiến thức khác. Đơn hàng được đưa đến tới tấp khiến Hạnh cũng choáng váng không biết làm sao? Nguyên nghe cô nài “kêu khóc” thì cười lắc đầu:

- Cô đâu nhất thiết phải nhận hết? Ai ra giá thấp, đơn hàng ít giá trị thì nói khéo người ta tìm nơi khác cũng được mà. Thuận mua vừa bán, tôi nghĩ người ta chưa đến mức ép chúng ta phải làm.

Hạnh cười khổ:

- Anh thì sướng rồi, ngồi đây chém gió chỉ tay năm ngón.

Phải nói từ khi uy tín của Quán lập nên, số lượng cao thủ gia nhập ngày càng đông. Nguyên cũng nhận thấy sự tích cực của những kẻ thiên phú có hạn nhưng nghị lực vô biên này. Lâu lâu anh lại thử thách mấy người vài nhiệm vụ khó khăn, người nào “qua ải” thì anh cũng không ngại giới thiệu gia nhập Hội tu luyện để tăng thêm sức mạnh.

Quán Kết Nối lớn mạnh đương nhiên cũng khiến nhiều người chú ý, cái “quán nát” ở đâu sao mà làm cao thủ với mỗi hàng thế? Cho nên từ phía đối thủ, khách hàng lẫn các tổ chức đều nhìn chằm chằm vào thế lực “mới nổi” này. Cả Nguyên lẫn Hạnh đều khá đau đầu trong mấy ngày sau đó, những người phái ra “săn quái” liên tục gặp trở ngại, có người bị đánh cho tàn phế, Quán bị “cướp quái” rất nhiều. Cậu chàng giận giữ lắm nhưng chưa kịp “ra tay xử lý” thì mọi chuyện đã được đám “đàn em” dần xếp xong.

Tin tức “Quán Kết nối” thuộc “địa bàn” của cao thủ Tuyệt và Quang Thành truyền ra khiến thế giới chấn động. Hai người này đứng ra “bảo kê” thì chẳng kẻ nào dám động đến ngón chân út của Quán nữa rồi. Đùa hả? Người ta không nói đến cảnh giới tu luyện “xuất thần nhập hóa” bay lượn như chim trên trời, lặn như cá dưới nước... thì cũng là đệ tử của “con quái vật kinh khủng nhất Địa cầu” – Anh Hùng. Nếu cả thế giới dốc sức giết chết đơn độc Tuyệt

hoặc Quang Thành, thậm chí hạ sát cả hai đều có thể... coi như miễn cưỡng được đi thì việc chạm vào cái góc áo của Anh Hùng là điều người mơ nói mộng. Mấy con “quái quỷ” bom nguyên tử thả không chết kia mà Anh Hùng chỉ “vây” vài nhát là nằm cả đám kia, ai nào dám chọc đến hắn? Vì thế, địa vị của Quán Kết Nối sau khi tin tức đó truyền ra đã tăng lên rất mạnh, thậm chí nó còn được cho là “chi nhánh” của Hội tu luyện, thậm chí có tin đồn chủ quán thực sự đứng sau chính là Anh Hùng nữa cơ... Nguyên cũng chẳng hơi đâu nghe mấy chuyện tào lao mất thì giờ đó, nhưng chứng kiến cảnh “làm ăn phát đạt” của cái quán nhỏ của mình đã sánh ngang với tập đoàn Tứ Phúc hùng mạnh vốn dày kia, dù chẳng nói lên điều gì vì sự “chống lưng” quá lộ liễu nhưng cậu vẫn... vui vui trong lòng. Dù sao... thắng tên điên đó được một chút cũng đâu có dễ.

... Nửa năm đã trôi qua, ngoài cái thế giằng co quyết liệt giữa quái thú, nhân loại là không thay đổi ra thì Địa cầu đã có những biến hóa nghiêng trời lệch đất. Không chỉ nói về những cao thủ được sản sinh ra ngày càng nhiều, nhịp sống con người thay đổi... mà ngay cả ở giai tầng lãnh đạo nhân loại cũng có những biến hóa kì diệu. Những người tu luyện có sự phát triển mạnh mẽ vượt quá sự tiến bộ của khoa học kĩ thuật đã dần ý thức được tầm quan trọng của mình. Ở một số địa điểm có thể nói là “góc chết” của văn minh nhân loại thì những người tu luyện bậc cao đó chẳng khác gì chúa tể cả. Dự đoán của Tinh đã thành sự thực, nhiều tên tu luyện có cùng tư tưởng xấu xa đã tập hợp nhau lại làm vô số việc ác.

Trong hoàn cảnh đó, trước sự “bất lực” của Hội những người tu luyện. Tổ chức Ủy ban Tu luyện toàn cầu do Tinh dẫn dắt đã đứng ra “đàn áp” những kẻ nổi loạn này. Những kẻ đó làm sao chống lại “Anh Hùng” được cơ chứ? Vì thế nên “những tên điên” tạm lắng lại ý đồ của mình. Nhưng những người tu luyện sau khi ý thức được giá trị bản thân thì cũng đâu chịu làm “tay chân” hay “sai vặt” cho những tổ chức chính phủ bình thường được cơ chứ? Mà cũng chẳng có chính phủ hay luật pháp nào có thể làm họ sợ hãi.

Án tử hình? Đuà hả? Mì thử xử bắn một tên tu luyện cấp 3 xem, không dùng “đạn đặc chế” thì còn lâu mới thu được hiệu quả. Còn với những tên tu luyện đến cấp 4, cấp 5 thì đừng nói, nhà nước không có nhiều “đạn” mà lãng phí như vậy. Chính vì thế mâu thuẫn giữa người tu luyện với người thường đẩy lên. Nhiều người cho là “mình có đặc quyền”, vì thế hai tổ chức Hội những người tu luyện của Nguyên và Ủy ban tu luyện Toàn cầu của Tinh có thể nói là hai “thái cực” thu hút và ổn định những người tu luyện.

Dưới danh nghĩa “hai tổ chức do Anh Hùng lập ra”, Hội những người tu luyện chủ trương tập hợp những cá nhân xuất sắc, ít chịu sự ràng buộc của chính quyền sở tại. Họ là những người theo đuổi “tự do” cá nhân và có tính độc lập khá cao. Bình thường, những hội viên đó vẫn ở cùng gia đình như thường lệ, họ giao lưu với nhau theo từng nhóm nhỏ lâu lâu có đợt thì đi làm nhiệm vụ hoặc tham gia huấn luyện gì đó... Những người trong Hội tu luyện chỉ nhận chỉ đạo trực tiếp từ Anh Hùng và 10 vị Phó hội trưởng (lúc này có tu vi cấp 8), 100 vị “Tướng Quân” (cấp 7 và cấp 6 đỉnh cao trộn lại) mà thôi còn những vị chức sắc như quản lí trung tâm... không có quyền chỉ tay năm ngón mà chỉ được tập hợp, giám sát sinh hoạt, chỉnh đốn tác phong và báo cáo với các Tướng quân khi những hội viên có vi phạm mà thôi. Do đặc điểm đó Hội tu luyện của Nguyên mở 100 chi nhánh ở Toàn thế giới để tiện bề quản lí. Ngoài ra Nguyên còn để một số “đệ tử thân truyền” giữ chức Phó Hội trưởng đi đến giám sát những khu vực rộng khác để tránh đám “Tướng quân” phía dưới tự tung tự tác.

Ủy ban Tu luyện Toàn cầu của Tinh lại hoạt động theo phương thức khác hẳn. Ủy ban này tập hợp tất cả những người thiên phú có thể không cao lắm nhưng lại khát vọng tiến bộ mãnh liệt trong tu luyện cũng như có chí hướng tiến xa. Những người tu luyện trong Ủy ban hoạt động chẳng khác gì một doanh trại quân đội quy củ nghiêm ngặt. Những người thuộc Ủy ban (từ nay nói tắt mọi người nhé ^^) không có tài nguyên dồi dào đầu tư như của Hội Tu luyện nên họ phải “tranh giành tài nguyên” người mạnh sẽ càng mạnh mà kẻ yếu sẽ mãi mãi rút lại phía sau. Những “chiến sĩ” của Ủy Ban không được “có quái trong lòng” luyện tay như của Hội tu luyện mà phải tự mình xông ra chém giết với quái thú ngoài chiến trường, dựa vào biểu hiện của mỗi người mà Tinh sẽ phân phối đến họ số “đạn được” tăng thực lực. Những chiến sĩ của Ủy ban khá linh động, họ có thể lựa chọn độc hành, làm theo tổ đội, nhóm lớn... nhưng cũng phải tuyệt đối tuân thủ mệnh lệnh cấp trên khi được giao phó.

Hai tổ chức một kiểu “dân gian” hiền hòa nhưng nòng cốt dựa vào những người có “thiên phú tốt” còn một kiểu “quân đội” thiết huyết rắn rỏi dựa vào nòng cốt là những “cuồng nhân tu luyện” trên bề ngoài nhìn như “một thể” vì đều là thuộc hạ tay chân của “Anh Hùng”, tách ra như vậy cũng dễ những người tu luyện chọn nơi mà “đầu nhập” chịu quản lí cho phù hợp với thiên phú và tư tưởng của mỗi người thôi. Nhiều thành viên cấp bậc thấp của hai tổ chức cũng cho là như vậy, thậm chí những cao tầng nếu không “có cái mũi” thật thính cũng rất khó nhận ra... đang có một sự cạnh tranh ngầm mãnh liệt giữa hai tổ chức này. Nguyên đang cảm thấy mình bị “đe dọa nghiêm trọng” trước sự lớn mạnh của một tổ chức khác. Chẳng lẽ... kẻ “ngoại tộc” kia lại có thể nắm giữ một nửa nhân loại để “đối trọng” lại với ta hay sao?

Trong con mắt của Tinh, việc làm đó vừa “tiết kiệm tài nguyên” vừa có thể xây dựng một lực lượng nhân loại lớn mạnh chống quái thú, hơn nữa những đối tượng mà cậu tuyển đều gần như “thừa thãi” và chẳng đáng giá gì với nòng cốt của Hội tu luyện của Nguyên cả. Vì thế nên làm thì cứ làm thôi nhưng với Nguyên thì đây là một “mối đe dọa”, không biết trong vô thức, cậu đã liệt kê “người chiến hữu” này thành kẻ địch tiềm tàng lúc nào không hay.

Còn về cục diện giữa các tổ chức chính phủ nữa, các chính phủ giờ đây ngày càng phụ thuộc sâu hơn vào những người tu luyện, những nhóm “độc lập nhỏ lẻ” hoặc do chính phủ đào tạo ngày càng có vai trò quan trọng trong các quyết sách của chính quyền. Thế giới đang có sự phân hóa ngày càng sâu... chỉ trừ một nơi Việt Nam. Ở quê hương của Anh Hùng thì những biến động cơ cấu xã hội đó trở nên rất nhỏ. Một mặt cũng phải kể đến sự có mặt của đại bản doanh hai tổ chức lớn nhất đóng giữ nên khái niệm “cao thủ” ở đây quá mơ hồ nhưng cũng không thể không kể đến truyền thống tương thân tương ái, không quên nhau lúc hoạn nạn của người Việt Nam. Hơn nữa, những “siêu nhân” của Việt Nam thường “thất nghiệp” do không “có đất diễn”, thỉnh thoảng họ mới được đi “làm nhiệm vụ” ở bên ngoài mà thôi, vì thế trong họ còn chưa ý thức được cái tôi cũng như địa vị mà mình nên có... nhưng những người tu luyện cấp bậc cao vẫn luôn đáng được coi trọng.

Gần một năm đã trôi qua, trải qua những cuộc bể dâu lớn lao, thế giới đã hoàn toàn biến đổi so với quãng thời gian yên bình trước đó. Thế giới thay đổi và... tâm tư của mỗi con người cũng thay đổi, tâm tư của những nhân vật chính chúng ta cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 39: Nửa Năm Sau

Tinh và Nguyên tuy mặt ngoài đang tranh giành quyết liệt cô nàng Diệp Nhi nhưng trên thực tế do Tinh chỉ tỏ ra bề ngoài còn chuyên tâm lo vào sắp xếp ổn định thế cục toàn cầu, Nguyên thì còn ngại ngẩn nên chưa đầu vào đâu. Cô nàng Diệp Nhi của chúng ta sau... gần năm trời mà chưa “bị tán” xong thì tỏ ra đầy thất vọng và đang thâm mắng “tên không hiểu biết” về con gái kia cả tí ti lần. Nàng đã ra trường từ hơn nửa năm trước và giờ đang làm phóng viên chủ lực cho báo “Đời sống quanh ta”, Báo này là cơ quan phát ngôn của Ủy ban tu luyện Toàn cầu, phát hành ở tất cả các quốc gia. Trong khi đó Diệp Nhi đã chuẩn bị xin cho cô con gái yêu quý một chân nhẹ nhàng ở một tờ báo “nhẹ nhàng” khác thì việc cô “nhảy” vào tờ báo “Đời sống quanh ta” đó làm cho những người thân xung quanh có phản ứng khác nhau.

Bố cô thì lo lắng cho con gái... nhờ đâu sau này nó phải ra lấy tin tức tiếp... Nguyên thì giận sôi vì “tên điên” kia dám hót tay trên của mình... Những người bạn cùng trường Báo chí ngày xưa không ít người tỏ ra khâm phục, vì để làm việc ở một tờ báo mới nhưng đầy uy tín và “quyền lực” như thế không phải ai cũng có thể. Bản thân Diệp Nhi thì thấy mọi chuyện hết sức bình thường, đơn giản là cô đang giúp đỡ một người bạn thôi, hơn nữa “việc nhẹ lương cao” thế thì ai chả làm được. Công việc của cô cũng không có gì phức tạp ngoài biên tập và duyệt in các bài báo, không ít các phóng viên gao còi đều “ngứa mắt” với con bé vất vả mũi chưa sạch mà lại đi chỉ tay năm ngón đó... nhưng ghét thì ghét chứ họ đâu dám làm gì... nhất là khi huy chương chứng nhận cấp bậc Tu luyện của cô tăng từ 2 sao lên đến 3 sao sau đó vài tháng. Là giới phóng viên nên hơn ai hết, họ đều hiểu được... thế giới đang ngày càng phụ thuộc vào những người tu luyện đó. Để một người tu luyện làm “xếp” thì cũng đâu có gì xấu... hơn nữa về mặt công việc cô ta ít nhất chưa có sai sót gì?

Trong khi hai người Tinh và Diệp Nhi đang phấn đấu làm những công việc yêu thích và có ý nghĩa thì Nguyên... lại đang dựa vào cái ưu thế khổng lồ của mình mà trây ỉ, lười nhác. Công việc của Hội tu luyện lâu lâu cậu cũng chỉ nghe thông báo qua loa... thời gian còn lại theo các bạn nghĩ thì anh chàng dùng để làm gì? Xin thưa là cậu bạn chúng ta dành thời gian đó thể thả thần thức “theo dõi” cô người yêu xem có bị “tên điên” kia lảng vảng bám quanh không? Rồi thỉnh thoảng thấy hai người gặp nhau nói gì đó là cậu chàng “khùng lên” về nhà ngồi tự ki... tự ki chán rồi lại mò ra Kết Nối nhờ cô bé Hạnh mang ra vài thùng Rượu mạnh uống cho quên đi... nhưng với luồng linh khí hùng hậu trong cơ thể đó thì đâu dễ say... Cậu cứ uống từng dòng... từng dòng những thứ vị chua, đắng chát vào miệng như uống nước lã vậy. Cô quản lý quán Hạnh lần đầu thấy Nguyên uống còn sợ đến phát khiếp... cậu ta đã uống cả chục chai rượu mạnh rồi. Nhưng lần thứ hai, lần thứ ba, lần... mãi rồi cũng thành quen, cái hình ảnh anh chàng lão đảo bước đến quán đòi một phòng riêng với mấy thùng rượu lớn, sau khi uống hết lại dùng bộ dáng nhếch nhác rồi bời nằm tại đó ngủ một giấc đến hôm sau lại... tươi như hoa cười nói thăm hỏi mọi người trong quán rồi ra về đã ăn sâu vào cô. Nhiều lúc Hạnh thấy anh chàng đó thật kì cục... chẳng thể hiểu được anh ta đang nghĩ gì nữa?

Cũng như mọi lần không vui khác, hôm nay Nguyên lại tỉnh dậy từ đồng vô chai vứt lung tung chồng chất xung quanh. Hé mắt nhìn đồng hồ trên chiếc điện thoại di động mang theo...

“Tiên sư nó, đã chín giờ rồi cơ đấy”.

Vu vơ nói một câu, anh chàng của chúng ta ngồi dậy, chải chuốt lại cái vẻ ngoài đang thâm hại không thể tả của mình rồi bước ra khỏi phòng. Mười phút sau, hình ảnh một chàng trai như đồng “rẻ rách” biến mất, thay vào đó là vẻ ngoài diễm đạm, bình thường như mọi khi. Nguyên bước khỏi phòng thì thật trùng hợp... vừa lúc đó Hạnh cũng đang dắt theo hai người nước ngoài khác bước vào dãy hành lang. Đó là một cô gái da trắng tóc vàng nhìn khá mạnh mẽ tự tin, theo sau là một cô gái khác nhìn giống người Châu Á hơn... có lẽ là phiên dịch hoặc người cùng công ty với cô ta. Hạnh đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội, lập tức “cuốn” lấy ông chủ cùng vào cùng bàn bạc chuyện làm ăn. Nguyên cũng thả mình theo mà trên thực tế... trong cả quá trình bàn bạc, cậu chả nghe lọt tai chữ nào. Đến khi họp đồng kí kết xong, khách đã tiễn thì cô bé Hạnh mới quay ra “sạc” cho cậu một trận.

- Anh nhìn anh xem. Có ai làm ông chủ như anh không? Khách hàng người ta đến bàn chuyện mà đầu óc như đề trên mây trên trời. Nếu người ta mà không e ngại “thể lực” sau lưng anh e rằng người ta cười vào mũi anh đó....

Nguyên uể oải đứng dậy... Hạnh dường như chưa nói hết vội nắm tay Nguyên lại:

- Đây... này... tôi đã nói xong chưa mà anh lại đi.

Nguyên thờ dãi nhìn Hạnh với vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Cô nói gì thì nói nốt đi.

..... 20 phút sau... 30 phút sau...

- Xong chưa?

- Chưa... À mà rồi

Nguyên bước ra khỏi căn phòng với vẻ mặt như cười như không, thấy nét mặt “đầy thái độ” của ông chủ, Hạnh đang định cất lời thì Nguyên đã lên tiếng trước chặn lại.

- Thôi, cô nói suốt này giờ mà không đau họng hả... phải nói là cô “lái nhãi” còn giỏi hơn cả mẹ tôi đó.

Nói rồi cậu đóng cửa phòng lại, tay vẩy vẩy như trêu đùa cô nàng quản lý của mình. Hạnh ngồi đó nén giận thờ phỉ phỉ... sau khi vớ được cái gì đó mà

“xấu xí” có “ngươi giận” hét lớn:

- TÔI... TÔI SẼ TỪ CHỨC!!!!!!!!!!!!!!

Đám nhân viên bên dưới sau một giây bất ngờ lại ai vào việc đó, một nhân viên pha chế thì thầm với người đang lau dọn:

- “Bà chủ” lại nổi đóa lên rồi đó.

- Ủi dào... dăm bữa nửa tháng lại đòi từ chức một lần, tôi quen rồi

- Xùy! Mấy người biết cái gì, “chuyện nhà” của người ta cứ xen vào....

Và sau đó là tiếng quát tháo chói tai của Hạnh:

- Mấy người làm cái trò gì vậy? Tôi thuê các người để ngồi lê đôi mách hả. Mỗi người tháng này trừ một nửa tiền lương.

Sau khi “đàn áp” đám nhân viên, cô nàng hả hê quay lưng đi. Còn đám nhân viên cũng “thờ phào nhẹ nhõm” vì cô chưa đụng chạm gì đến nguồn thu chính là tiền thưởng thêm của họ.

Bỏ mặc công việc của quán, Nguyên đang lang thang ngoài đường phố vừa như đang dạo cho khuây khỏa, vừa như bước đi vô định. Đến lúc ý thức được việc đi lòng vòng của mình, cậu đã nhận thấy mình trở về trước cánh cổng quen thuộc của ngôi nhà thân thương... Chà, hơn nửa năm nay... cậu đã bận rộn quá nhiều thứ tạp nham bên ngoài. E hèm... bạn theo đuổi Diệp Nhi cũng được tính là một cái “bận rộn” vĩ đại chứ? Nhưng khoan nói đến những thứ khác, quay lại vấn đề gia đình thôi. Nguyên tự hỏi đã bao lâu rồi cậu chưa cùng cả nhà vui vẻ mấy hôm. Cả tuần nay thậm chí Nguyên còn chưa cùng ăn cơm với gia đình lần nào. Đành rằng cái “phân thân” cấp 9 đình phong phải lâu dài dưới đáy biển hợp sức với phân thân của tên Tinh để cùng nhau phong ấn quái thú, nhưng cái “bản chính” đang ở cảnh giới 5 sao này cũng đang lộn xộn ngược xuôi.

Có quá nhiều thứ rắc rối tìm đến làm cho cậu không có quá nhiều thời gian rảnh, thỉnh thoảng Nguyên sẽ phải liên hệ với đám đệ tử, quản lý chung một số việc vật linh tinh... lâu lâu có họp đồng lớn lại quay về quán Kết Nối góp mặt một chút... thời gian còn lại là... đi chơi cùng Diệp Nhi, đi dạo cùng Diệp Nhi, đi... cùng Diệp Nhi, nghĩ cách bày trò cho Diệp Nhi vui... thậm chí còn bao gồm cả công việc “lén lút” thả thần thức ra quan sát xem khi Diệp Nhi và Tinh “hẹn hò” sẽ thế nào nữa. Đương nhiên cái thần thức của Nguyên còn lâu mới qua mặt hay dò xét được gì từ Tinh, nhưng có nhiều việc... dù biết là vô bổ nhưng người ta vẫn sẵn sàng làm. Cho dù thần thức bị ngăn cách... cậu chỉ cần Diệp Nhi không “quá giới hạn” với Tinh là vui rồi.

Chẳng biết lí do vì sao, hơn nửa năm nay cái chữ Diệp Nhi lại ăn sâu vào cậu đến thế, đến mức làm cậu đã chót lãng quên mất gia đình của mình. Tuy tối nào cậu cũng về nhà, nhưng... những bữa cơm, những buổi nói chuyện vui vẻ như 4 năm về trước, rất rất nhiều thứ cậu muốn làm cùng gia đình của mình trong 4 năm xa cách mà cậu đã “quên” mất và không thể thực hiện.

- Thôi thì sai thì sửa, tạm gác Diệp Nhi qua một bên, đằng nào hôm nay cô ấy cũng đang có hẹn với Tinh rồi, mình sẽ về ăn bữa cơm với cả nhà vậy?

Tự nhủ vậy, cậu vui vẻ đẩy cổng bước vào, trước khi chân bước còn hô to một tiếng như thói quen năm nào...

- Bố mẹ ơi... con về rồi đây.

Mẹ Nguyên đang mặc tạp dề nấu nướng nghe cậu quý tử đang kêu gào như trẻ con ngoài đường thì cười thầm trong bụng nói vọng ra ngoài.

- Tôi tưởng anh dạo này bận rộn công việc. Thế mà còn thời gian về nhà cơ đấy.

Cậu chàng có chút lúng túng nhưng cũng cười rồi làm bộ:

- Thế là mẹ đuổi con hả?

Mẹ Nguyên lườm cậu con trai đang lên vào nhà bếp:

- Tôi chả dám, anh không đuổi tôi thì thôi tôi nào dám đuổi anh.

Nguyên nghe thế vờ vịt tỏ ra giận dữ đòi bỏ ra quán ăn cơm. Thấy cậu quý tử lại dở bài “đổi vật” ra bà lại phải gấp cho Nguyên một miếng thịt từ đĩa vừa xào xong. Nguyên thấy thế “mắt sáng trưng” chạy vội đến nhồm nhoàm, tay cũng không quên bốc thêm miếng nữa. Bà biết thừa tính của cậu con trai nên lấy chiếc đĩa gỗ nhẹ vào tay Nguyên một cái:

- Tôi tưởng anh đi cơ?

Nguyên đang ăn dở miếng thịt xào, nghe vậy vừa cười vừa nói:

- (T)...hỏi, con (k)...hông đi nữa.

Nuốt trôi cả miếng cậu mới quay lại lém lỉnh:

- Có đồ ăn ngon thế này mà đi thì có phí không?

Tay lại “ngó ngoáy” như muốn bóc thêm một chút nữa mới hài lòng, mẹ Nguyễn phải vung... đĩa truy quét mãi thì tên trộm thức ăn này mới chịu ra khỏi bếp. Vừa thấy cái cậu con trai “mãi không chịu lớn” của mình, bà lại mỉm cười thầm nói:

- Tiên sư bố nhà anh. Cả tháng mới về nhà ăn được mấy bữa mà cứ “phá”.

Nguyễn đang nép ở khe cửa (thói quen cũ để rình mai phục trộm đồ ăn tiếp tục khi còn nhỏ) nghe vậy ló đầu ra cười hi hi:

- Mẹ.

Bà quay lưng vào nấu mặc kệ cậu con trai. Nguyễn thấy mẹ như vậy thì lại quay ra làm nũng.

- Mẹeeee.

Chỉ mẹ kéo dài cả cây số làm cho bà cũng phì cười quay ra:

- Anh lại định ăn hết nửa đĩa mới chịu ra hả?

Nguyễn cười hi hi ngó nghe nói:

- Có ngon thì con mới phải ăn vụng chứ?

Bà phì cười:

- Thôi đi ông tướng, ăn trước mặt mẹ mà còn dám nói là “vụng”, có mà trắng trợn thì có.

Nguyễn lại cười làm lành vọt lên bóc một miếng thịt bỏ vào nhồm nhoàm nhai nuốt, lần này bà mẹ mặc kệ cậu con trai. Sau hi nuốt xong một miếng, Nguyễn cười nói:

- Con quay lại là định nói với mẹ... dạo này “quán” ít việc nên con được nghỉ nhiều hơn, sắp tới con sẽ về thường xuyên, mẹ phải chuẩn bị mấy món con thích ăn nhé.

Lần này bà mẹ tươi tỉnh quay ra:

- Thật hả? May quá hôm qua mẹ vừa mua được chục trứng, tối nay mày về thì có thịt kho Tàu đó.

Nguyễn cười ha hả:

- Món đó là món tủ của mẹ rồi, nhất định tối nay con sẽ về ăn cơm.

Rồi khi cậu con trai đi ra chỗ ông bố đang ngồi xem TV ngoài phòng khách để trò chuyện, bà lại vừa nấu nướng, vừa nghĩ xem ngày mai đi chợ nên mua thứ gì để chuẩn bị nấu vài món thật ngon cho cậu quý tử.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Bữa ăn hôm đó diễn ra trong không khí vô cùng vui vẻ, nhưng cho đến khi mẹ Nguyễn nhắc tới chuyện... tình hình yêu đương thế nào thì mặt cậu chàng lại đỏ như gà chọi, miếng thịt đang gấp dở cũng chán nản bỏ vào bát, miếng cổ nờ một nụ cười còn khó coi hơn đang khóc. Thấy cậu con trai có vẻ “biểu cảm”, ông bố nháy mắt tỏ ý

- Bà thôi đi.

Nhưng đâu có dễ, mẹ Nguyễn tiếp tục truy sát à nhầm... truy hỏi. Mẹ thấy mày cũng lắm đũa mè cơ mà. Cậu chàng đỏ mặt lúng túng cự lại:

- Làm gì có đâu? Con mẹ trông thế này ai nó thêm yêu?

Mẹ Nguyễn cười đầy ẩn ý:

- Lạ nhỉ, mày vừa đẹp trai, nổi tiếng lại có tu luyện được, có ai mà không thích? Mày không ưng con bé nào thì để mẹ chọn cho, mẹ biết có đứa con gái nhà bác Loan, nó ngoan hiền lắm, trông... “cũng được”.

Việc Nguyên mở ra cái Quán Kết Nối và đang tu luyện đến “tầng năm” là niềm tự hào của cả gia đình. Thu nhập hàng tháng của cậu đủ sức mang đến cho mọi người một căn nhà lớn hơn, nhưng bố mẹ cậu từ chối, Nguyên cũng chẳng bàn thêm chuyện đó nữa, đáng nào thì nhà cũng chỉ có ba người, ở đâu mà chả như vậy, hơn nữa nơi này còn gắn với bao nhiêu kỉ niệm nên cậu cũng chưa có ý đổi nơi khác. Đứng nhìn căn nhà có vẻ “tối tăm cũ nát” nhưng những đồ dùng ở đây đều là thượng hạng cả đó. Cửa đã được đổi bằng “thép tinh chế” để sẵn sàng chống quái thú nếu có cuộc tập kích “trong tương tượng” nào đó. Đến con dao... thái thịt mà mẹ Nguyên dùng hàng ngày cũng phải thuộc loại... “thần binh lợi khí” được đích thân Nguyên “tế luyện” qua 81 ngày, chẳng thể mà dùng nó “băm” thịt quái thú bậc năm bậc sáu vẫn thoải mái như thường. Đồ ăn hàng ngày của cả nhà... cũng toàn là quái thú bậc ba trở lên, thỉnh thoảng “ngấy” thịt thú cao cấp quá, cả nhà mới đổi sang gà, bò, lợn... mấy món thông thường cho đổi khẩu vị.

Nguyên nghe mẹ nói về chuyện “gắn ghép” thì hoảng hốt giật mình thon thót:

- Ý mẹ nói đến cái con bé “béo ục ịch” như lợn đó hả? Thôi, có chết con cũng không nhờ mẹ tìm giúp đâu.

Cả bố lẫn mẹ Nguyên đều cười phá lên với cái “âm ảnh tuổi thơ” của cậu. Mẹ Nguyên cười.

- Mày cứ chê nó đi, đến lúc nó có người yêu thì hối chẳng kịp. Mẹ đã bảo nó bây giờ nhìn xinh xắn, ngoan hiền là chuẩn rồi.

Nguyên run người lắc lắc cái đầu:

- Con không tin “con lợn” lại có thể thành “phượng hoàng” được. Chết cũng không tin. Mà cái tiêu chuẩn “đẹp” của mẹ với bác con còn lạ gì... hix “đầy đặn”, “tròn trĩnh”, “khỏe mạnh” ôi trời ôi... con cần vợ chứ không cần vệ sĩ hay thú cưng đâu nha.

Mẹ Nguyên cũng thôi không đùa nữa:

- Mẹ đùa mày chút vì tiện thể hôm nay con bé đó sang mời cưới, mày bây giờ hối cũng không kịp rồi con ạ.

Nguyên thờ phào thảm lạy thánh Ala đã phù hộ cho mình, nhưng có vẻ... thánh Ala không linh lắm thì phải. Cậu vẫn chưa thể thoát khỏi cuộc “đò xét” của mẹ.

- Mày nhìn con nhà người ta đấy... từng ấy tuổi đã lấy vợ lấy chồng cả rồi, đến thằng Phuong cũng đang bị “gái nó giành giật, xâu xé”, chỉ có mày là chưa có động tĩnh gì? Mày không nhanh lên làm sao mẹ có cháu bé?

Nguyên cười gượng gạo cố cho qua nhưng không thoát khỏi sự tình tường của mẹ cậu. Bà lên tiếng:

- Thế cái con bé dạo trước mày nằm viện đến chằm đâu? Tao lại chả biết thừa. Liệu hồn thì trong tháng này dất nó ra mắt không tao “cắm cửa”.

Nguyên có cảm giác... dờ khóc dờ cười không biết phải làm sao. Thấy cậu con trai có vẻ nhát, ông bố nhảy vào “tiếp lửa”.

- Ui zời, tán gái chứ có gì? Mày nhìn bố đây này. Bố tuy “nhát” lúc tán gái áp dụng chiêu “bạo và lì” lên làm tới cũng cura đổ được khối người khá khá. Roi vào tay tao rồi thì... “đến lúc em nhận ra có lẽ đã muộn”.

Mẹ Nguyên cũng đỏ mặt xấu hổ vì lâu lắm bố cậu mới lôi chuyện xưa cũ rich ra. Nhưng không rảnh mà “tranh hơn thua” với chồng bà quay sang nói với cậu quý tử:

- Mày thấy chưa? Tán gái thì mày phải học bố mày nhiều. Ngày xưa bố mày...

Gần 10 phút sau...

- Tao nói thế thôi, còn đâu phải xem vào mày. Chủ nhật tuần này... mày mà không dất con bé đó về đây thì... tao kiếm con bé khác giới thiệu cho. Có con cái nhà ai mà đến “bố mẹ chồng tương lai” cũng chả chịu ra mắt.

Nguyên đỏ mặt tía tai ngồi im chịu trận, ước gì bây giờ cậu có thể dùng phép dịch chuyển hay độn thổ... nhưng cậu nào dám vì hậu quả khi chạy chốn lúc bố mẹ đang “giăng bài” thế này là rất nguy hiểm. Rất tinh ý, cậu liếc nhanh đồng hồ nói:

- Ái chà, gần 1 giờ rồi kìa, bố mẹ nhanh nhanh còn đi làm chứ?

Bố Nguyên đang mãi mê chém gió nghe vậy cũng nhìn đồng hồ giật mình:

- Thôi chết, tôi phải chuẩn bị đến xưởng đây. Sắp đến giờ mất rồi.

Bố Nguyên đang làm ở một xưởng sản xuất đạn đặc chế do chính phủ xây dựng. Để có thể có một chân trong xưởng sản xuất đó, người ta cũng nhìn vào mặt mũi của “ông chủ quán Kết Nối” mà nể mặt chứ như bình thường chắc cũng chưa chắc ông có một công việc vinh quang và thu nhập tốt như vậy. Mẹ Nguyên hiện tại cũng vẫn đang làm viên chức nhỏ ở phường cũng đã sắp đến giờ hành chính nên bà tiếc nuối nhìn cậu con trai nói:

- Mày giỏi lắm. Nhớ tới về để mẹ nói tiếp cho nghe chưa. Bây giờ mẹ phải đi làm rồi mày liệu mà xử đồng bát đĩa này đi không đến tối tao cho ăn bốc hết

Nguyên vừa mỉm cười dọn dẹp mâm bát ra rửa vừa cười khổ nghĩ... Đã lâu lắm rồi chưa có ai dám sai bảo mình như vậy đó. Cảm giác ở nhà... thật

thoải mái. Nhưng cậu cũng đang đau đầu mà lo lắng về cuối tuần này. Trời ạ! Nên làm sao đây?

Cậu cũng đã tính đến phương án tìm nơi trú ẩn hay viện đại lý do nào đó... nhưng chón một lúc chứ chả chón được mãi, rồi lại nghĩ đến hậu quả thảm khốc nếu mình dám chón, cậu lại sợ hãi mà vứt bỏ đi cái suy nghĩ đó. Haha, có thể làm cho vị Anh Hùng vĩ đại của chúng ta kinh sợ không nguôi, bố mẹ Nguyên quả là những người rất... rất vĩ đại mà. Ai bảo Anh Hùng cũng chỉ là thân thể xác thịt chứ, mà đã là con người, gia đình, người thân luôn là những thứ bất di bất dịch dù trong hoàn cảnh nào. Đương nhiên với những “quái vật” tu luyện đến Thánh cấp sống dai như đĩa cả triệu năm ở cái dị giới kia lại là chuyện khác.

Ngồi trong phòng cầm chiếc điện thoại nâng lên đặt xuống, bấm rồi lại xóa đã mấy chục lần mà... không dám gọi, cuối cùng Nguyên cũng hạ quyết tâm. Điện thoại nhanh chóng kết nối tới đầu dây bên kia. Một tiếng nói nhẹ nhàng, trong trẻo như con chim nhỏ đang hót khê cất lên:

- Anh Nguyên à! Em chuẩn bị tan tâm, lại định hẹn em đi ăn, đi xem phim hay...

Nguyên cười hì hì về ái ngại:

- À ờm... thì

Cô bạn Diệp Nhi đã quen với kiểu hay ngại ngùng khi nghĩ ra “cái trò gì mới” của cậu bạn nên cười thần bí, về mặt đầy sự vui thích nói:

- Anh có nói nhanh không em đi về này.

Nguyên đành phải rời rắm kể cho Diệp Nhi nghe câu chuyện... gia đình anh mời cô cuối tuần này đến. Thấy chuyện đó có vẻ “bình thường”, cô bé bừa bời có ý giận:

- Truyện đó có gì... chả phải anh cũng là “khách quen” ở nhà em hay sao? Chỉ có anh chả bao giờ dẫn em về nhà ấy.

Nguyên cười khỏ nói:

- Em vẫn chưa nghe rõ ẩn ý đó hả? Tức là em đang chuẩn bị “ra mắt” gia đình anh đó.

Cô bé Diệp Nhi “A” lên một tiếng, mặt đỏ bừng, cũng có chút... lo lắng:

- Vậy... em nên làm sao bây giờ?

Nguyên không thấy được vẻ mặt đó nên tưởng cô nàng có ý từ chối liền nói:

- Em nếu không muốn đi cũng được, để anh nghĩ cách.

Diệp Nhi xấu hổ tru môi nói qua điện thoại:

- Ai bảo người ta không muốn, có ăn có uống đại gì không đi. Chỉ là... em ngại quá, anh phải nói hết các sở thích, sở ghét... của bố mẹ anh chứ, lại còn phải chuẩn bị quà ra mắt, chả lẽ em đến tay không? Thôi anh chẳng hiểu được đâu?

Nguyên cũng gật gù nghĩ: “Hóa ra nó phức tạp loằng ngoằng như thế” liền nói qua điện thoại:

- Em tan giờ chưa, lát anh qua đón em đi ăn rồi kể chi tiết.

Diệp Nhi xem lịch thì tối nay cũng có hẹn với một “cao thủ” nước ngoài vừa cùng cả nhóm săn bắn hạ một con quái thú 5 sao trong thành phố Millan, nhưng đã có lời mời của Nguyên thì lập tức cô gạt luôn cái lịch hẹn đó cho cấp dưới rồi quay sang nói với Nguyên:

- OK anh, 15 phút nữa nhé.

Và thế là tối đó, có một nhân viên tòa soạn báo “Đời sống quanh ta” bị tăng ca đột suất, có một cặp đôi vừa ngồi vừa hỏi và trả lời, cô gái ghi chép khá tỉ mỉ như đang phỏng vấn ngôi sao vậy... và cũng có một cặp đôi lớn tuổi khác đang... ngồi nhà chờ cơm cậu quý tử. Bà mẹ đi đi lại lại thấy đã 9 giờ tối mà không thấy con về bực mình quay ra mở lồng bàn xới cơm ra bát nói:

- Thôi kệ xác nó, tôi với ông ăn trước.

Nhưng trong đầu thì thầm nghĩ: “mày về đây thì biết tay mẹ”.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Quả nhiên khi Nguyên về nhà thì bị một trận “oanh tạc tả tơi”, cũng phải lòi lị do “hẹn hò” và hứa chắc chắn cuối tuần dắt người yêu về thì bà mẹ mới dịu giọng:

- Trời... sao mày không nói sớm, cứ bảo đi hẹn con dâu về cho tao thì ai lại nổi mắng.

Nguyên mặt đầy oan ức “gì chứ, mẹ chưa gì đã bênh “con dâu” thế này thì làm sao mình sống nổi”. Nhưng nghĩ thì nghĩ, cậu cũng không dám nói thêm câu gì vội vã chuồn lên nhà... thế là lại qua một kiếp nạn.

Diệp Nhi hôm sau đến tòa soạn với tâm trạng lằng lằng khó tả pha lẫn chút hồi hộp, xấu hổ. Lại một ngày qua đi, hôm nay đã là thứ sáu rồi, thế là... chỉ còn hai ngày nữa... Dù trước giờ luôn tự tin và được nghe Nguyên kể “mẹ anh hiền lắm, phải cái tật hay nói nhiều” nhưng cô vẫn không yên tâm. Cả tối hôm qua cô phải quay sang hỏi mẹ mình những “bí kíp” mà bà đã làm khi ra mắt bà nội. Mẹ Diệp Nhi cũng mừng lắm vì cuối cùng con mình cũng sắp sửa “xuất chuồng”, còn đôi tượng... khỏi nói chắc chắn là cái cậu hầu như tuần nào cũng đến nhà mình gần một năm nay, nhìn thái độ mập mờ của hai đứa là bà đoán ra ngay, chỉ có bố Diệp Nhi luôn bận bịu công việc mới có thể cho rằng “hai đứa nó là bạn thân”.

Nhưng dù tham khảo kinh nghiệm của mẹ rồi, Diệp Nhi cũng không tránh khỏi sự hồi hộp. Vừa lúc đó, điện thoại của cô vang lên, người gọi đến là Tinh. Tinh là con người bận rộn thực sự, cái “phân thân” của anh (bản chính đang cùng Nguyên trấn áp phong ấn dưới đáy biển) hết chạy đông lại chạy tây, hết lo chuyện kinh doanh, chính trị lại lo sang hoạt động của Ủy ban tu luyện. Nhưng hầu như mỗi tuần anh đều cố dành một vài buổi rảnh rỗi để cùng Diệp Nhi ăn cơm, đi dạo... hay chỉ là gọi điện hỏi thăm tình hình của cô. Có thể nói là... dù tự nhủ phải dứt ra khỏi Diệp Nhi nhưng Tinh vẫn đang rất khó có thể làm được.

Lần này trong khi đang trò chuyện Tinh nhận thấy sự “khác lạ” có vẻ lo lắng của Diệp Nhi nên anh hỏi thăm:

- Tòa soạn có chuyện gì khó giải quyết à? Có gì khó cứ chia sẻ với anh.

Diệp Nhi luôn tin tưởng vào Tinh, thậm chí coi anh thân như anh trai của mình vậy nên không có gì giấu diếm kể hết đầu đuôi. Tinh nghe xong cảm xúc cũng ngổn ngang, nửa thất vọng, nửa vui mừng. Cố đè ép những suy nghĩ linh tinh xuống, cậu nói:

- Em yên tâm đi, hai bác đều là người tốt mà. Anh cũng đã “làm con” của họ trong bốn năm rồi. Em mà đến sẽ được coi như khách quý, thậm chí có khi còn quý hơn cả cậu con ruột như Nguyên luôn.

Diệp Nhi nghe Tinh nói vậy cũng phì cười. Nhưng không giấu sự lo lắng của mình:

- Em vẫn thấy hơi lo lo.

Bất chợt... cô nảy ra một ý tưởng nói với Tinh. Tinh nghe xong cười khở nói:

- Chuyện này với anh thì “nhỏ như con thỏ”. Nhưng em xác định là muốn chứ?

Diệp Nhi “dạ” một tiếng rồi hẹn trưa nay sẽ cùng “tác chiến”. Nhưng để chắc ăn hơn, cô quay sang gọi điện cho Nguyên. Đầu dây nhanh chóng kết nối, đã lâu lắm Diệp Nhi mới chủ động gọi đến nên anh chàng vui vẻ:

- Anh đây. Có gì khó em cứ nói ra anh nguyện vì em mà nhảy vào...

Diệp Nhi cười khúc khích nói:

- Em chỉ định hỏi anh trưa nay có rảnh không thôi.

Đương nhiên với Nguyên thì dù có lịch gặp “Tổng thống Sao Hỏa” (vốn là không có mà) chưa chắc đã quan trọng bằng Diệp Nhi nên anh đương nhiên “lúc nào cũng rảnh”. Cô bạn phải nghiêm túc hỏi mấy lần thì Nguyên mới trình bày là “hơi bận chút xíu”. Cô lại gượng hỏi cái “chút xíu” đó thì suýt ngã ngửa.... Nguyên hôm nay có hẹn với Tổng thống Obama về vấn đề mua quái thú cấp sáu (những con quái thú mạnh nhất đang chạy rông bên ngoài, cấp 7 vào Hawaii hết rồi). Ông Obama vốn đang chuẩn bị “tái đắc cử” thêm nhiệm kỳ nữa nên mới dốc hết tâm sức vào vụ làm ăn với quán Kết Nối này, thậm chí không ngại mời hai vị chủ quán sang Mĩ để bàn bạc chi tiết, Nguyên và Hạnh đã sang Mĩ từ sáng nay và đang chờ gặp Tổng Thống. Diệp Nhi nghe vậy có chút... cảm giác vừa thất vọng vừa như thích thú nói:

- Thế thôi, anh cứ làm việc đi. Đàn ông con trai phải có sự nghiệp vĩ đại chứ, em chỉ định rủ anh đi ăn trưa nhưng bây giờ thì thôi vậy.

Nguyên cũng định dịch chuyển về Hà Nội mà đi ăn với Diệp Nhi sau đó sẽ dịch chuyển trở về (quá dờ hơi) nhưng lại sợ cô “mắng” là không lo làm ăn nên vội quay sang nhắc nhở một chút rồi cúp máy.

Sau đó Diệp Nhi lại quay sang gọi cho Tinh nhắn tin:

- Hôm nay anh Nguyên không về. Phương án B vậy.

Tinh mỉm cười vì cái quái chiêu của cô nàng này và nhanh chóng dùng phép dịch chuyển tiến thẳng vào phòng làm việc của Diệp Nhi.

Khoảng 30 phút sau, trong phòng làm việc của Tổng biên tập tờ “Thế giới quanh ta” bước ra hai người... một người đàn ông trông bề ngoài khá... bình thường nhưng đôi mắt như ẩn chứa cả vũ trụ, khí thế hiên ngang không thể trộn lẫn và... một cô gái “lạ”. Những nhân viên tòa soạn ngơ ngàng nhìn hai người đi ra. Một người họ đương nhiên quen thuộc- Nguyễn Phúc Nguyên, ông chủ quán kết nối và cũng là “cái đuôi” của Tổng biên tập Diệp Nhi, nhưng hôm nay trông có vẻ anh ta đang cặp kè với một cô nàng khác, lại còn bước ra từ phòng của “xếp” nữa chứ? Thế là các nhân viên nữ xúm lại nhìn nhau bàn tán, những nhân viên nam chưa vợ thì xoa tay đắm ngực tỏ ra “tức giận” không thôi.

Diệp Nhi thấy những nhân viên nhìn mình như nhìn “quái thú” như vậy thì vừa đắc ý vừa ròn ròn quay sang nói với Tinh:

- Anh đã dùng thuật “dịch dung” cho em thật đó hả?

Tinh cố nén cười thấp giọng nói:

- Cái này là em hỏi lần thứ 15 rồi đó, em còn soi gương tự ngắm cả nửa tiếng rồi mà vẫn không tin?

Diệp Nhi cười xấu hổ rồi bước thật nhanh đi xuống thang máy nói thầm:

- Nhưng em không ngờ... anh dịch dung cho em lại xinh hơn cả em mọi khi? Hay là đừng đổi nữa. Em thấy... thế này cũng được!

Tinh thần thờ quay sang nhìn cô nàng tính trẻ con còn chưa hết cười khổ nói:

- Thế thì em lại phải làm một cái chứng minh thư mới. Việt Nam bây giờ quản lý nhân khẩu gắt gao lắm.

Diệp Nhi cười khanh khách trêu chọc:

- Mà sao anh tạo hình cho em xinh vậy? Vừa xinh lại không bị “đụng hàng” với siêu sao nào? Hazz hay là anh lấy nguyên mẫu của bạn gái anh ở thế giới kia đó?

Tinh nghe đến đây có vẻ thần thờ một chút, anh nghĩ thầm:

- Ngoài em ra... anh làm gì cười với cô gái nào một cái mà bảo là bạn gái.

Nhưng nếu giải thích như vậy... chẳng bằng mình đang “câu kéo” cô ấy sao? Nhưng chỉ mất một giây chân tĩnh lại, anh quay sang véo cái má của cô nàng tính nghịch kia vừa cười vừa nói:

- Em may mắn đó, anh tạo hình cho em nguyên mẫu từ Hồ Ly Vương Yên quái thú cấp 9 biến hình nhà anh nuôi đó. Hahaha.

Diệp Nhi quay sang đá cho Tinh một cái, còn gờ tay dọa đâm làm cho cao thủ hàng đầu như Tinh cũng run rẩy xin tha. Cô nàng bực mình quát:

- Sao anh không nói sớm? Tạo hình cho em mà lại đi lấy bản mẫu của Hồ Ly tinh hóa hình. Em ghét anhhhhhhhhh.

Tinh cười trêu chọc:

- Thế sao lúc này ai là người đòi để nguyên không đổi lại cho đẹp ta....

Diệp Nhi: #&^&*&^%\$&&*&^%\$#@)

Lại nửa giờ nữa, hai người Tinh và Diệp Nhi đã đến trước cửa nhà của Nguyên. Đứng trước cánh cửa khá nhỏ nhắn và chẳng có chút khí thế nào nhưng cả hai người đều ngón ngàng những cảm xúc khó tả. Đối với Tinh... đây là lần đầu tiên anh về thăm “cha mẹ” của mình ở thế giới này. Bốn năm sống chung với bố mẹ Nguyên là quãng thời gian Tinh khó quên nhất. Họ không có công lực dồi dào non láp biển, cũng không đứng trên đỉnh cao của thế giới như bố mẹ của Tinh nhưng tình cảm họ dành cho cậu lại khiến Tinh không thể quên được. Cứ tưởng đã phải mãi mãi rời xa họ, ai ngờ một ngày lại gặp lại... bao nhiêu tình cảm lại ùa về, đến tâm cảnh đã đạt Thánh cấp như Tinh cũng phải mất một lúc mới bình tĩnh lại. Còn với Diệp Nhi thì khỏi phải nói. Con dâu mà gặp mặt cha mẹ chồng đương nhiên luôn căng thẳng, e dè rồi. Dù cho đây có là lần “thử nghiệm” dù cho có đang ở trạng thái dịch dung thì cô cũng khó có thể dễ được trái tim lo lắng đang đập thình thịch của mình.

Hai người có lẽ sẽ đứng mãi ở đó nếu mẹ Nguyên không thoáng thấy ngoài cổng... hình như có người! Hôm nay vốn Nguyên cũng không hẹn sẽ về ăn cơm với cả nhà. Nhưng bà luôn nấu một phần ở đó, để “nhờ đâu nó có về còn có cái mà ăn”. Và cũng như thường lệ, trước khi ăn, bà thường đợi cậu con trai một lát. Hôm nay cũng vậy, đang lúc đợi cậu quý tử thì thấp thoáng thấy có bóng người trước cổng, bà mỉm cười nghĩ:

- Chắc thằng quý làm trò lên lút ngoài cổng đây mà!

Nên bà thử bước ra “vạch mặt cậu quý tử”. Ai ngờ đâu... bà không chỉ thấy “cậu con trai” mà còn thấy cả một cô gái xinh như tiên nữ, ăn mặc không quá lòe loẹt phản cảm nhưng cũng không phải kiểu lôi thôi, khí chất có vẻ khá tốt, khi thấy bà ra còn run run có xu hướng nép sát vào cậu quý tử nhà mình. Bà nhìn thấy cảnh đó hơi có một chút ngơ ngàng như không tin vào mắt... cái con bé kia không phải là Diệp Nhi, mà cũng chưa đến cuối tuần mà. E hèm một tiếng lấy lại vẻ tự nhiên, bà nói:

- Cái thằng này... còn không dẫn “bạn” vào nhà đi, đứng ngoài phơi nắng với nhau à?

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Làm Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.